

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_06-Mytus_v_ohrozeni.PDB

PDB Name: R.Asprin-06-Mýtus v ohrožení
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.6.2002
Modification Date: 20.6.2002
Last Backup Date: 20.6.2002
Modification Number: 158

Robert Asprin

Mýtus v ohrožení aneb zastavená Stázka

Kapitola první

"Rozdíl mezi upřímným poctivcem a zatraceným bláznem ukáže poslední sázka!"

- B. Maverick

"Hlásím!"

"Dorovávám."

"Srovnávám taky."

"Na koho to zkoušíš? Vždyť nic nemáš!"

"Tak to zkus!"

"Tak dobrá! Přihazuju."

"Hlásím."

"Hlásím."

"Moji elfové tě smetou."

"Skládám."

"Hlásím." Pro ty z vás, kteří jste začali číst tuto knihu od začátku (Varuji vás! Nesnáším, když čtenáři podvádí a čtou napřed!), je tohle možná trochu matoucí. To nahoře je hovor při partii dračího pokeru. Ptáte se, co je to dračí poker? No, má pověst nejsložitější karetní hry, která kdy byla vymyšlena... a tady na Bazaru na Pakle by to měli vědět.

Bazar je největší kupecký zmatek, místo největšího handrkování a smlouvání ze všech dimenzí. Proto jím prochází spousta dimenzionálních cestovatelů (demonů). Vedle krámků, stánků a hospod (které neukazují celou tu rozmanitost Bazaru zrovna v tom nejlepším světě) tu sídlí prosperující společenství hazardních hráčů. Ti neustále hledají novou hru, nejlépe takovou, při které se sází, a čím je komplikovanější, tím lepší. Základní filozofií je, že komplikovanou hru snáze vyhraji ti, kteří jejímu studiu věnují veškerý čas, než turisté, kteří si do ní zafuškují, nebo se snaží hru trochu naučit. Takže když mi Dabel sázkař řekl, že dračí poker je vůbec nejkomplikovanější hra, tak jsem mu docela věřil.

"Skládám."

"Hlásím."

"Tak jo, Velký Mistře Skeeve. Tak se koukneme, co máš na tohle! Mám fullhand z draků!" S okázale vyzývavým gestem ukázal svoje karty, Doufal jsem, že je složí. Tohle individuum (myslím, že se jmenoval Grok) bylo o dobré dvě hlavy vyšší než já, mělo rudé oči a tesáky dlouhé skoro jako moje předloktí a k tomu všemu mělo špatnou náladu. Nemluvil, spíš vztekale řval, a fakt, že neustále prohrával, ho neuklidnil ani v nejmenším.

"No? Tak co? Tak ukaž, co máš!" Otočil jsem svoje čtyři karty a rozložil je vedle pěti již vyložených. Pak jsem se opřel a usmál.

"Co to je?" zařval Grok, natáhl krk a mračil se na moje karty. "Ale to je jenom..."

"Počkej chvíli," vložil se do toho hráč po jeho levici. "Dneska je úterý. Takže jednorožci jsou divoký karty."

"Ale je měsíc, co má v názvu 'N'," spustil někdo jiný. "Takže jeho obr má jenom poloviční hodnotu!"

"Ale hraje sudý počet hráčů..." Říkal jsem vám, že je to komplikovaná hra. Ti z vás, kteří mě znají z dřívějších dobrodružství (nehorázný eufemismus!), se nejspíš diví, jak jsem mohl takovému složitému systému porozumět. To je prostě! Já mu nerozuměl! Prostě jsem sázel, pak vyložil karty a nechal na druhých hráčích, aby zjistili, kdo vyhrál.

Divíte se možná, jak to, že sedím a hraju takovou zabíjáckou hru, jako je dračí poker, když ani neznám pravidla. Tentokrát na to mám odpověď. Pro změnu jsem se do toho dostal pouze svou vinou.

Víte od té doby, co mě don Bruce, mafiánský kmotr, najal, abych na Bazaru dohlížel na zájmy Mafie, a přidělil mi dva osobní strážce, Kvida a Friga, měl jsem zřídkla chvíli pro sebe. Tento víkend se ale moji dva hlídací psi vzdělili, aby podali v mafiánském hlavním stanu výroční zprávu, a nechali mě, abych se staral sám o sebe. Samozřejmě, že než odjeli, přinutili mě slavnostně slíbit, že budu opatrný. Stejně samozřejmě je, že jakmile byli pryč, vydal jsem se konat opak.

Nehledě ani na naše procenta od Mafie, naše čarodějnické podnikání prosperovalo, takže peníze problémem nebyly. Uzmul jsem pár tisíc ve zlatě z drobných výdajů a chystal se vyrazit si užít. Tu dorazilo pozvání do tohohle klubu, do

Rovný šance, k jedné z partií dračího pokeru, které pořádal Ekl.

Jak už jsem řekl, o dračím pokeru jsem nevěděl naprosto nic, kromě toho, že na konci hry máte pět karet vyložených a čtyři v ruce. Kdykoliv jsem se snažil přimět mého partnera Aahze, aby mě něco z něho naučil, dostalo se mi přednášky na téma "hrej jenom ty hry, co znáš" a "nevyhledávej potíže". Už dlouho jsem měl za lubem něco s tím podniknout, takže jsem možnosti trochu doběhnout své strážce i svého partáka nemohl odolat. Zjistil jsem totiž, že nejhorší, co by se mohlo stát, je to, že prohraju pár tisíc ve zlatě. Tak co?

"Všichni jste něco přehlídli. Tohle je čtyřicátý třetí rozdávání a Skeeve sedí čelem k severu!" Ze zasténání a tlumených výrazů znechucení jsem pochopil, jak to dopadlo a sáhl po banku.

"Ty, Ekle," prohlásil Grok a rudé oči mu za přimhouřenými víčky žhnuly. "Seš si jistě, že tady chlapík Skeeve nepoužíval magii?"

"Zaručeně," odvětil Dabel, který mezitím sbíral karty a míchal je před dalším rozdáváním.

"Každá hra, kterou tady v Rovný šanci pořádám, je kontrolovaná, že při ní není používána magie a telepatie."

"Nóó, normálně s čaroději nehraju a slyšel jsem, že tady Skeeve je v tomhle ohledu zatraceně dobrej. Možná, že je tak dobrej, že ho při tom nemůžeš chytit." Začal jsem být trochu nervózní. Magii jsem neužíval... a i kdybych chtěl, tak bych nevěděl, jak ji užít, abych švindloval správně. Potíž byla v tom, že Grok vypadal, že je mi klidně schopný utrhnout ruce, když si bude myslet, že jsem podváděl. Začal jsem si lámat hlavu, jak ho přesvědčit bez toho, abych musel všem u stolu přiznat, jak málo toho o magii vím.

"Klídek, Groku. Mistr Skeeve je dobrý hráč, v tom to je. To, že vyhrál, neznamená, že podváděl." To byl Hejk, jediný další lidsky vypadající hráč. Bleskl jsem po něm vděčným úsměvem.

"Nevadí mi, když někdo vyhrává," bránil se bručivě Grok, "on ale vyhrává celou noc."

"Já jsem prohrál víc než ty," řekl Hejk, "a nevidíš, že bych remcal. Říkám ti, že Mistr Skeeve je dobrej. Hrál jsem několik her s Kidem a tak vím, o čem mluvím."

"S Kidem? Tys hrál proti Kidovi?" Na Groka to očividně udělalo dojem.

"A přišel přitom o kalhoty," přiznal Hejk zatrpkle. "Říkám, že tady Mistr Skeeve je dost dobrej, aby si na ty peníze přišel."

"Pánové jsme tady, abysme tlachali, nebo hráli karty?" vstoupil do toho Ekl a významně poklepal na balíček karet.

"Já končím," řekl Hejk a zvedl se. "Vím, kdy mám skončit, i když předtím přijdu o kalhoty, než si to přiznám. Ekle, bereš pořád mou zástavu?"

"Pro mě je to v pořádku, pokud nemá nikdo nic proti." Grok rázně udeřil pěstí do stolu, až se mi sesunulo několik sloupečků žetonů.

"Co to má znamenat: zástavy?" vykřikl. "Myslel jsem si, že hrajeme jen hotově. Nikdo nic neřikal o hraní na směnky. Já blabla dlužím blabla!"

"Tady Hejk je výjimka," pravil Ekl. "Vždycky zástavy vyplatil. A kromě toho tebe, Groku, to vůbec trápit nemusí. Ty nedostaneš zpátky nic ani ze svých peněz."

"Jo. Ale prohrál jsem, když jsem sázel proti někomu, kdo místo hotovosti sázel nějakou zástavu. A to se mi zdá..."

"Já tu zástavu vyplatím," pronesl jsem povzneseně. "Tak to zůstane jenom mezi námi dvěma a netýká se to nikoho jiného u stolu. Souhlas, Ekle?"

"V pořádku. Tak sklapni a hrej, Groku. Nebo snad chceš, abysme rozdávali bez tebe?"

Přišera si sice něco mumlala pod vousy, ale opřela se a přihodila žeton do ante pro další hru.

"Díky, Mistře Skeeve," řekl Hejk. "A neměj obavy. Jak říkal Ekl, já si vždycky zástavu vyzvednu."

Mrkl jsem na něj a ležerně mu při jeho odchodu pokynul. Byl jsem totiž zabraný do další hry, jak jsem se marně snažil přijít na její pravidla.

Pokud se mé velkorysé gesto jevílo jako poněkud unáhlené, pak nezapomeňte, že jsem jeho hru sledoval po celou noc a věděl jsem, kolik prohrál. Dokonce i kdyby celá jeho prohra byla na tu směnku nebo zástavu, tak bych to mohl vyplatit z mé výhry a pořád bych byl ziskový.

Grok měl totiž pravdu. Celou noc jsem jenom vyhrával... což při mé naprosté neznalosti dračího pokeru bylo dvojnásob překvapivé. Brzy jsem totiž přišel na systém, který, jak to tak vypadalo, se docela dobře osvědčil: Nesázet na karty, ale na hráče. Při posledním kole jsem nesázel na moje vítězné karty, ale sázel jsem na to, že Grok má karty, které prohrajou. Celou noc neměl štěstí, a tak divoce sázel, aby svoje prohrané peníze získal zpět.

Řídil jsem se svým systémem, takže jsem následující dvě hry vzdal a udeřil na ně při třetí.

Většina hráčů raději složila, než aby prověřovala můj odhad. Grok vytrval až do hořkého konce, protože doufal, že blafuju. Ukázalo se, že ano (neměl jsem nijak silné karty), ale jeho karty byly ještě slabší. Na hromadu mi přibyl další sloupec žetonů.

"Tak to mi stačí," prohlásil Grok a přisunul svoje zbývající žetony k Eklovi. "Vyplat' mě."

"Mě taky."

"Měl jsem vypadnout před hodinou. Ušetřil bych si tak aspoň pár stovek."

Ekl měl najednou plné ruce práce s vyplácením žetonů, když hra skončila.

Grok už byl vyplacený, ale nějakou chvíli ještě otálel. Teď když jsme se nepotýkali nad kartami, byl překvapivě milý.

"Teda, Skeeve," řekl a poplácal mě ohromnou rukou po rameni, "už je to dlouho, co sem dostal při dračím pokeru takhle nařezáno. Hejk měl asi pravdu. Tady je to pod tvou úroveň."

Měl by sis zahrát s Kidem."

"Měl jsem zrovna štěstí."

"Ne, myslím to vážně. Kdybych věděl, jak se s ním spojit, tak bych tu hru sám zařídil."

"To nebudeš muset," poznamenal ode dveří jeden z hráčů. "Jakmile se to o téhle hře rozkřikne, tak si vás Kid najde."

"To je pravda," zasmál se Grok přes rameno. "Vážně Skeeve, jestli k tomu dojde, dej mi vědět. Takovou hru bych rád viděl."

"Jasně, Groku," řekl jsem. "Dozvíš se to jako jeden z prvních. Uvidíme se později."

Sice jsem se loučil, ale mozek mi běžel na plné obrátky. Začínalo se mi to vymykat z rukou.

Chťel jsem si jednu noc povyrazit, aby o tom nikdo nevěděl. Jestli se ostatní hráči pustí na Bazaru pusy na špacír, tak není naděje, že by tohle moje dobrodružství zůstalo utajeno... zejména ne před Aahzem! Jediné, co by mohlo být ještě horší, by bylo, kdyby mě začal nahánět nějaký rozparádný hazardní hráč, aby mě vyzval ke hře.

"Ty, hele, Ekle," pravil jsem a snažil se, aby to znělo patřičně nedbale. "Kdo je ten "Kid", o kterém se tu pořád mluví?"

Dabel skoro upustil sloupec žetonů, které zrovna počítal. Dlouze se na mě zadíval a pak pokrčil rameny.

"Víš, Skeeve, někdy nevím, jestli si děláš legraci, nebo to myslíš vážně. Pořád zapomínám, že i když jsi tak úspěšný, jsi vlastně na Bazaru nováček... a v hazardu obzvlášť."

"Nádhera. Tak kdo je to "Kid"?"

"Kid je současný král v oboru dračího pokeru. Jeho znamením je mentolový bonbón, který přidává k první sázce před každou hrou. Říká, že mu to přináší štěstí. Proto mu říkají Bonbon Ante Kid. Radím ti ale, měj se před ním na pozoru. Dneska ti tady sice karta padala, ale Kid je nejlepší. Hrát jenom spolu, tak tě sežere i s chlupama."

"To jsem slyšel." Zasmál jsem se. "Byl jsem jenom zvědavý. Opravdu. Tak mě vyplat' a já vyrazím." Ekl ukázal na sloupce mincí na stole.

"Co chceš vyplácet?" řekl. "Svoje jsem si vzal, když jsem vyplácel ostatní. Zbytek je tvůj." Podíval jsem se na peníze a ztěžka polkl. Poprvé jsem pochopil, proč někteří lidé shledávají hazard tak přitažlivým. Na stole leželo určitě dvacet tisíc ve zlatě. A všechny patřily mně. Za jednu noc karet.

"Ehm... Ekle? Mohl bys mi tu výhru tady schovat? Nejsem nijak nadšený z představy procházet se tu s tolika penězi u sebe. Zaskočím si to vyzvednout později se svými strážci."

"Jak je libo," pokrčil Ekl rameny. "Nedokážu si sice představit, kdo na Bazaru by měl takové nervy, aby přepadl tebe s takovou pověstí, ale pořád můžeš narazit na cizince..."

"Fajn," řekl jsem a zamířil ke dveřím. "Takže se stavím..."

"Počkej ještě! Nezapomněl jsi na něco?"

"A na co?"

"Na Hejkovu zástavu. Počkej, hned tu s ní budu." Než jsem mohl něco namítnout, zmizel. Nezbylo mi, než se opřít o zed' a čekat. Na zástavu jsem zapomněl, ale Ekl byl hráč a lpěl na nepsaném zákonu hazardu víc, než mnozí na normálních zákonech. Tomu jsem se musel podrobit a...

"Tady je ta zástava, Skeeve," oznámil Dabel. "Stázko, tohle je Skeeve." Zíral jsem na něj, neschopen slova. Vlastně jsem zíral na malé blondáté děcko, které vedl za ruku. Ano, správně. Děvče. Sotva devět, deset let staré.

Cítil jsem ten dobře známý pocit okolo rozhoupaného žaludku, který mi říkal, že jsem v průšvih... a to nemám.

Kapitola druhá

"Děti? Kdo tu říká něco o dětech?"

- Conan

Děvčátko si mě prohlíželo očima, ze kterých zářila důvěra a láska. Sahala mi sotva k pasu a měla ten zdravý ruměnec, který by měla děvčátka mít, ale málokdy doopravdy mají. Na sobě měla baret a něco jako dupačky ze stejné látky, takže vypadala jako velká panenka. Jednu chvíli mě napadlo, jestli by řekla "máma", kdybych ji otočil hlavou dolů a zase zpátky.

Byla tak rozkošná, že bylo jasné, že kdokoliv se špetkou rodičovského pudu se do ní zamiluje na první pohled. Naštěstí mě můj parťák vytrénoval dobře: všechny pudy, které jsem měl, se týkaly spíše peněz.

"Co to je?" dožadoval jsem se vysvětlení.

"To je děvčátko," odvětil Ekl. "Copak jsi ještě žádné neviděl?" Na chvíli jsem si pomyslel, že si ze mě střílí. Pak jsem si vzpomněl na mé dřívější rozhovory s Aahzem a ovládl se.

"To vím, že je to děvčátko, Ekle," řekl jsem rozvážně. "Na co se ale ptám je: a) kdo je to? b) co dělá tady? a c) co má společného s Hejkovou zástavou? Řekl jsem to dost jasně?" Dabel zmateně zamrkal.

"Ale vždyť jsem ti to právě řekl. Jmenuje se Stázka. To ona je ta Hejkova zástava. Víš, ta, o které jsi říkal, že ji vyplatíš?" Žaludek se mi obrátil naruby.

"Ekle, mluvili jsme o kousku papíru. Víš, něco jako: "Dlužím blablabla...". O zástavě, směnce. Kdo zastaví malou holku?"

"Hejk to tak dělá. Vždycky. Ale no tak, Skeeve. Vždyť mě znáš. Copak bych dal někomu na úvěr za kus papíru? Na Stázku dám Hejkovi na úvěr, protože vím, že ji vyplatí."

"Správně. Tys mu dal úvěr. Děvčátka nejsou můj obor."

"Teď už jo," usmál se. "Každý u stolu slyšel, žeš to řek. Musím přiznat, že v tu chvíli to bylo trošku překvapující."

"...Ale ne tak překvapující, abys mě varoval, co to vlastně kupuju. Tisíckrát díky, Ekle, starej kámo. Nezapomenu ti tuhle laskavost někdy oplatit." Pokud jste si toho nevšimli, tak to poslední, to byla otevřená hrozba. Jak už bylo řečeno, jako čaroděj jsem na Bazaru získal docela slušnou pověst, a tak jsem si pomyslel, že by si to Ekl nejspíš nechtěl se mnou rozházet.

Dobrá, tak jo. Byl to podlý trik. Ale já byl zoufalý.

"Hou hou, zadrž," řekl Dabel honem. "Není, proč se rozčilovat. Jestli ji nechceš, tak tě vyplatím a nechám si ji..."

"To už je lepší."

"... samozřejmě, za obvyklých podmínek." Věděl jsem, že mě doběhne. Já to věděl, považte. Ale stejně jsem se musel zeptat.

"Jakých podmínek?"

"Jestli jí Hejk do dvou týdnů nevyplatí, tak ji prodám do otroctví za takovou cenu, aby to pokrylo prohru jejího táty." Šach, mat.

Podíval jsem se na Stázku. Pořád se držela Ekla za ruku a vážně naslouchala, jak se tu dohadujeme o jejím osudu. Když se naše oči střetly, poprvé, co přišla, promluvila.

"Ty budeš můj nový táta?" Ztěžka jsem polkl.

"Ne, já nejsem tvůj táta, Stázko. Já jenom..."

"Ale já vím. To je jako vždycky, když mě můj opravdický táta nechá s někým, kdo mi říká, že teď bude nějakou dobu jenom můj náhradní táta. Já ho mám poslouchat a dělat, co mi řekne, jako kdyby byl můj opravdický táta, dokud si pro mě opravdický táta nepřijde. Já chci jenom vědět, jestli ty budeš můj nový náhradní táta?"

"Ehmm..."

"Doufám, že jo. Jsi hezký. Ne jako některý balící, u kterých mě nechal. Budeš můj nový táta?" Na to se natáhla a uchopila mě za ruku. Rozechvělo mě to jako list ve větru. Byla tak zranitelná, tak důvěřivá! Dlouho jsem byl vlastním pánem, nejdřív sám, pak jako učeň u Garkina a konečně pohromadě s Aahzem. Po celou tu dobu jsem ale nebyl doopravdy zodpovědný za někoho jiného. Byl to divný pocit, děsivý a přitom hřejivý zároveň.

Odtrhl jsem od ní oči a podíval se na Ekla.

"Tady na Bazaru je otroctví mimo zákon." Dabel pokrčil rameny. "Jsou jiný dimenze. Upřímně řečeno, už několik let tu na ni mám stálou nabídku. Proto jsem ochotný ji jako zástavu přijmout. Můžu na ní vydělat dost, aby mi to pokrylo prohru, jídlo, co sní, a pořád na tom slušně vydělám."

"To je ale to nejpodlejší..."

"Hej! Jmenuju se Ekl, ne Červený kříž! Nejsem žádná charita. Lidi si ke mně chodí zahrát a sázet, ne pro milodary." Od té doby, co jsem se začal učit magii, jsem na nikoho nevztáhl ruku. Teď mě to ale vážně lákalo ten rekord ukončit. Namísto toho jsem se otočil k děvčátku.

"Vem si svoje věci, Stázko. Táta tě vezme do tvého nového domova." Můj partner a já jsme nyní sídlili a pracovali na Bazaru na Pakle, což je domovská dimenze Dablů. Dablové jsou známi jako nejprotřelejší kupci, obchodníci a šizuňkové ze všech známých dimenzí. Možná jste o nich slyšeli z různých lidových rozprávek ve vaší vlastní dimenzi. Jejich věhlas přetrvává dokonce ještě i v dimenzích, kde už dávno neobchodují.

Bazar je výkladní skříň Pakly... vlastně nikdy jsem neviděl kousíček Pakly, který by nebyl Bazar. Tady se Dablové setkávají, aby spolu obchodovali, nakupovali a prodávali nejvybranější kouzla a zázraky ze všech dimenzí. Kam až oko dohlédne, od obzoru k obzoru, se táhne zmeť stanů, obchůdků a koberců, u kterých se smlouvá a kde můžete získat všechno, na co jen vaše představivost stačí, a stejně tak spoustu věcí, o kterých se vám ani nesnilo... za patřičnou cenu. Mnoho vynálezců a náboženských věrozvěstů si vystavělo kariéru na věcičkách, získaných při jediném výletu na Bazar. Není nutně dodávat, že pro běžnou kapsu je to tady zničující... dokonce i když je její majitel vůči nákupům obzvláště odolný.

Obvykle se rád mezi stánky procházím, ale dnes v noci, se Stázkou po boku, jsem byl příliš rozrušený, než abych se soustředil na nabízené zboží. Napadlo mě, že Bazar je zábava pro dospělé, ale ne místo pro děti.

"Budeme bydlet sami, nebo máš děvče?" Prodírali jsme se Bazarem a Stázka mi přitom visela na ruce. Jako obvykle se po nás sápalý divy ze stánků a krámků, na to ale byla zvyklá, takže mě raději zaplavila otázkami a hlala každé moje slovo.

"Odpověď na obě otázky je 'ne'. Bydlí se mnou Tananda, ale není to moje děvče. Je nájemný zabiják na volné noze a občas mi při práci pomáhá. Pak je tam Kulík, to je její bratr.

Je to trol a pracuje pod jménem Drsoň. Budou se ti líbit. Jsou hodní... v mnoha směrech jsou hodnější než já." Stázka se kousla do rtů a zamračila se. "Doufám, že máš pravdu. Zjistila jsem, že spousta hodných lidí nemá ráda malé děti."

"Neměj strach," řekl jsem s větší důvěrou, než jsem cítil. "Ale ještě jsem neskončil. Jsou tam také Kvido a Frigo, moji osobní strážci. Možná vypadají trochu drsně, ale nenech se vystrašit. Jenom si na to hrajou, protože je to součást jejich práce."

"Páni, ještě nikdy jsem neměla tat'ku, který by měl osobní strážce."

"To není všechno. Pak taky máme Pryskeřníka, to je válečný jednorožec, a Glípa, to je můj mazlík drak."

"Ach, draky má spousta lidí. Ale strážci, to je něco." To mě trochu zarazilo. Vždycky jsem si myslel, že mít draka je poněkud ojedinělé. Tedy, aspoň nikdo, koho znám, draka nemá. Ale zase nikdo, koho znám, nemá ani osobní strážce.

"Takže," prohlásila Stázka, "je tam Tananda, Kulík, Kvido, Frigo, Pryskeřník a Glíp. Je to všechno?"

"No, je tam ještě Marfa. To je moje učednice."

"Marfa, to je hezké jméno." Nu, existuje spousta slov, kterými lze moji učednici popsat, ale "hezký" mezi ně naneštěstí nepatří. Marfa je ohromná, na váhu i do šířky. Jsou velcí lidé, kterým se daří vypadat přitažlivě, narozdíl od mé učednice. Má slabost pro křiklavě barevné šaty, které se nevyhnutelně tlučou s jejími jasně oranžovými vlasy, a je ověšená bižuterií, že by to stačilo pro tři krámy. Naposledy se tady na Bazaru dostala do rvačky, když si ji krátkozraký zákazník spletl se stanem s vystaveným zbožím.

"Noo... vždyť ji sama poznáš. Ale máš pravdu. Marfa je hezké jméno."

"Páni, s tebou teda žije spousta lidí."

"No... ehmm... je tady ještě jeden."

"Kdo je to?"

"Jmenuje se Aahz. Je to můj partner."

"Je taky hodný?" Byl jsem rozpolcen mezi loajalitou a upřímností.

"On je...ehh... dá se na něj zvyknout. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, aby ses nebála strážců, i když budou trochu drsní?"

"Ano."

"Takže bát se Aahze je naprosto v pořádku. Občas se trochu rozčílí, a než se uklidní, tak je nejlepší nechat mu spoustu prostoru a z jeho dosahu odstranit všechno křehké - jako třeba svou ruku."

"Co ho rozčílí?"

"Ach, počasí, utrácení peněz, nevydělání peněz... což je pro něj to samé, a mohl bych vyjmenovat stovky dalších věcí... a ty! Obávám se, že se trochu rozčílí, až tě potká, takže zůstaň za mnou, dokud ho trochu neuklidním. Jasný?"

"Proč bych ho rozčílila?"

"Budeš pro něj překvapení a on nemá překvapení rád. Víš, on je hodně podezřívavý a myslí si, že překvapení je součást nějakého spiknutí proti němu... nebo proti mně." Stázka zmlkla. Zadívala se do prázdna, nosánek se jí zkrabatil. Napadlo mě, že jsem ji vystrašil.

"Hele, neměj strach," řekl jsem a stiskl jí ruku. "Jakmile se Aahz s překvapením vyrovná, tak je dobře. Řekni mi ty teď něco o sobě. Chodíš do školy?"

"Ano. Už mám za sebou půlku elementární školy. Už bych byla dál, kdybysme se pořád nestěhovali."

"To myslíš elementární, něco jako základní školu?" usmál jsem se.

"Ne. To je..."

"Ták, a jsme tady. Tohle je, Stázko, tvůj nový domov." Rozmáchle jsem ukázal na malý stan, který byl kombinací našeho domova a hlavního stanu.

"Není trochu malý pro tolik lidí?" zamračila se a hleděla na stan.

"Uvnitř je větší než zvenku," vysvětloval jsem. "Tak jdeme. Ukážu ti to." Nadzvedl jsem cíp plachty a okamžitě si přál, abych to neudělal.

"Počkejte, až ho dostanu do rukou!" vybuchl zvnitřku Aahzův hlas. "A to po tom, co jsem mu tolikrát říkal, aby se dračímu pokeru vyhýbal!" Napadlo mě, že by bylo možná lepší s představováním Stázky chvíli počkat. Začal jsem plachtu spouštět dolů, ale už bylo pozdě.

"To seš ty, partáku? Pokud by ti to nevadilo, rád bych si s tebou trochu popovídal!"

"Nezapomeň. Zůstaň za mnou," zašeptal jsem Stázce a vstoupil do jámy lvové.

Kapitola třetí

"Dělám to jenom pro tvoje dobro!"

- libovolný mistr práva útrpného... nebo libovolný rodič

Jak jsem Stázce říkal, naše sídlo na Bazaru bylo uvnitř větší, než zvenku... mnohem větší!

Viděl jsem už i menší paláce... sádky, vždyť jsem bydlel a pracoval v palácích menších, než je naše současné sídlo. To když jsem byl dvorním čarodějem v Possiltu, abych byl přesný.

Tady na Bazaru jsou Dablové přesvědčeni, že jakákoliv známka bohatství oslabuje při smlouvání o cenách jejich pozici. Proto se snaží skrýt velikost svých domů tím, že je strkají do "neoficiálních dimenzí". Takže i když z ulice vyhlížel náš domov jako ubohý stan, uvnitř bylo mnoho ložnic, stáje, dvůr a zahrada, atd., atd. Snad si to dokážete představit.

Naneštěstí pro mě, v tuto chvíli to také zahrnovalo mého partnera Aahze.

"No, jestli tohle není pro Bazar jako válka, hladomor, smrt a mor! Jiný dimenze mají tyhle čtyři jezdce z Apokalypsy, ale Bazar na Pakle má Velkého Skeeve!" Vzpomínáte si na mého partáka, na Aahze? Mluvil jsem o něm v první a pak i v druhé kapitole. Vynaložené úsilí popsat ho tak, aby lidé byli připraveni na realitu, většinou selže. O čem se obvykle zapomínám zmínit, je to, že pochází z Pervu. Pro ty z vás, kteří tak často dimenzionálně necestují: znamená to, že je zelený a šupinatý, s pusou tak velkou, že by stačila pro tři, a se spoustou zubů, která by stačila pro žraločí školku... tedy pokud jsou žraločí zuby čtyři palce dlouhé. Z popisu nic úmyslně nevynechávám. Je to proto, že po všech těch letech jsem si na něj zvykl.

"Můžeš vůbec něco říct na svou omluvu? Ne že by tu nějaká přijatelná výmluva byla, to si nemysli, to teda ne. To jenom podle tradice máš právo na poslední slovo." No... téměř jsem si na něj zvykl.

"Ahoj, Aahzi. Ty jsi o těch kartách slyšel?"

"Před dvěma hodinami," ozvala se z vedle stojícího křesla Marfa, která v něm byla usazená s knihou a krabicí bonbonů. "A od té doby takhle řadí."

"Vidím, že jsi opět odvedla vynikající práci a patřičně ho uklidnila."

"Já jsem tady jenom jako učednice," pokrčila rameny. "Dostat se mezi vás dva, když se hádáte, to není moje taktika, jak prožít dlouhý a úspěšný život."

"Jestli ste vy dva už skončili," zahřměl Aahz, "tak já tu pořád čekám, že uslyším, co máš na svou omluvu."

"A co mám říct? Sedl jsem si k partii dračího pokeru..."

"KDO TĚ UČIL HRÁT DRAČÍ POKER? To mi řekni! Snad Tananda? Nebo Kulík? Jak to, že najednou chodíš za druhým, aby tě učili? Copak už nejsem Velkému Skeevovi dost dobrý?" Najednou se mi rozsvítilo. Předtím, než trval na tom, abych se stal jeho partnerem, byl Aahz mým učitelem. I když jsme si byli teoreticky rovni, zvyk je železná košile, a tak se pořád považoval za mého výlučného učitele, vychovatele, trenéra a všechno to okolo. Opravdová potíž byla v

tom, že žálil, když se mu někdo jiný míchal do výuky jeho, dle něho, privátního studenta! Možná, že to bude lehčí, než jsem si myslel.

"Nikdo jiný mě to neučil, Aahzi. Všechno, co o dračím pokeru vím, jsem se naučil od tebe."

"Já jsem tě ale nic nenaučil."

"Přesně tak." To ho zarazilo. Tedy, alespoň přestal rázovat a podezřívavě si mě měřil svýma žlutýma očima.

"Tím chceš říct, že o dračím pokeru vůbec nic nevíš?"

"No, z toho, co jsem od tebe slyšel, vím, kolik se rozdává karet a tak. Pořád jsem ještě nepřišel na to, jaké jsou kombinace a jejich pořadí... to která přebíjí kterou, víš."

"Já vím," pravil můj partner důrazně. "Co nevím, je to, proč ses rozhodl si sednout ke hře, o který nic nevíš."

"Ekl mě pozval, a tak jsem si myslel, že by bylo společenský..."

"Ekl? Ty si šel hrát k Eklovi do Rovný šance, protože to bylo společenský?" Už zase plál.

"Copak nevíš, že tam se hrajou nejostřejší hry na Bazaru? Tam sežerou amatéra u stolu zaživa. A tys tam šel, abys udělal společenským závazkům zadost?"

"Jistě. Řekl jsem si, že nejhorsí, co by se mohlo stát, by bylo, že bych prohrál něco peněz. A věci se mají tak, že si to můžeme dovolit. Kromě toho, nikdo přece neví, mohl jsem mít štěstí."

"Štěstí? Teď je mi jasný, že o dračím pokeru nic nevíš. To je hra umu, ne štěstí. Tos moh rovnou ty peníze vyhodit... měl bych dodat, že peníze, pro který jsme oba riskovali životy."

"Ano, Aahzi."

"A kromě toho, jedna z prvních věcí, kterou se při hraní jakýhokoliv druhu pokeru naučíš, je, že nejjistější způsob, jak prohrát, je čekat, že prohraješ."

"Ano, Aahzi." Ze zoufalství jsem nasadil svou nejsilnější obranu. Souhlasil jsem se vším, co řekl. Dokonce i Aahz měl potíže zlobit se na někoho, kdo s ním souhlasí.

"No, už se stalo a žádný křik to nespraví. Jenom doufám, že si dostal pořádnou lekci. Na kolik tě vlastně přišla?"

"Vyhrál jsem."

"Tak jo. Abys viděl, že si z toho nic nedělám, tak to spláchnem. Svým způsobem je to moje chyba. Měl jsem tě naučit..." V pokoji se najednou rozhostilo ticho. Dokonce i Marfa se zarazila s bonbonem napůl cesty k puse. Aahz se ke mně pomalu, velmi pomalu otočil.

"Ty, Skeeve, skoro bych si myslel, žeš před chvilkou řek..."

"Vyhrál jsem," zopakoval jsem a zoufale se snažil zůstat vážným.

"Tys vyhrál. To jako "všechno jiný než bankrot" je výhra?"

"To jako "dvacet tisíc ve zlatě a něco navíc" je výhra," opravil jsem ho.

"Když ale nevíš, jak se to hraje, jaks moh..."

"Sázel jsem prostě na lidi, ne na karty. Zdá se, že to funguje docela dobře." Teď jsem triumfoval. Udělat na mého partnera dojem, to se mi podařilo zřídka, tak jsem se snažil si to užít, co to šlo.

"To je ale pitomost!" zamračil se Aahz. "Teda, mám na mysli, že by to mohlo fungovat chvíli, ale nadlouho..."

"Byl úžasný!" oznámila Stázka, která se za mnou vynořila. "Měli jste ho vidět. Porazil každého." Můj triumf se rozpadl. Jednou rukou jsem Stázku strčil za sebe a připravil se na výbuch.

Nejraději bych se někam schoval, ale tím bych nechal Stázku samotnou napospas, tak jsem se rozhodl zavřít oči. Nestalo se nic.

Po nějaké chvíli jsem to nevydržel a mrkl jedním okem. Odměnil mě pohled, a to velmi zblízka, do jednoho z Aahzových žlutých očí. Stál úplně u mě a očividně čekal, až budu připraven, než spustí svůj proslov. Bylo jasné, že on připraven je. Zlatavé flíčky v jeho očích se tetelily, jako kdyby měly vzkypět... a jak dobře vím, taky vzkypí.

"Kdo... je... to?" Rozhodl jsem se nehrát si na hloupého a říkat "Kdo je co?" Z té vzdálenosti, ve které stál, by mi mohl ukousnout hlavu... doslova!

"Ehmm... vzpomínáš, jak jsem říkal, že jsem vyhrál dvacet tisíc a něco navíc? No, tak tohle je to navíc."

"TYS VKARTÁCH VYHRÁL DÍTĚ!?!!" Síla hlasu mého parťáka mě donutila dva kroky ustoupit. Nejspíš bych couvl dál, kdybych nevrátil do Stázky.

"COPAK SES ZBLÁZNIL?? TY NEVÍŠ, ŽE TREST ZA OTROCTVÍ JE..." V půli věty zmizel za nevkusně barevnou blýskavou zdi. Navzdory svému předchozímu prohlášení o ceně sebezáchovy se Marfa postavila mezi nás.

"Zchladni na chvíli, Zelenošupinouši." Aahz se snažil dostat okolo ní.

"ALE ON ZROVNA..." Udělala půlkrok stranou a zablokovala ho u zdi.

"Dej mu šanci to vysvětlit. Je to tvůj partner, nebo snad ne?" Podle hlasu Aahz změnil pole a zkusil to druhou stranou.

"ALE ON..." Marfa udělala dva kroky a opřela se o druhou zeď a přitom hovořila, jako kdyby nebyla přerušena.

"Buď je pitomec... což není, nebo jsi mizerný učitel, což nejsi, nebo je tady něco, co není na první pohled vidět. Hmmm?" Na delší dobu se rozhostilo ticho, pak Aahz promluvil hlasem o mnoho mírnějším.

"Dobrá, parťáku. Tak posloucháme." Marfa vyklidila pozice, takže jsem na Aahze znovu viděl... i když bych si spíš přál, abych neviděl. Ztěžka dýchal, nevěděl jsem, jestli ze vzteku, nebo z toho, jak se snažil dostat okolo Marfy. Slyšel jsem, jak mu chřestí šupiny na prstech, když svíral a rozvíral pěsti. Bylo mi jasné, že bude lepší to honem říct dřív, než nad sebou znovu ztratí kontrolu.

"Já ji nevyhrál," řekl jsem honem. "Vyhrál jsem na jejím otci zástavu. Ona je záruka, že se vrátí a prohru vyrovná." Aahz přestal svírat pěsti a zmatená grimasa změnila výraz jeho tváře.

"Zástavu? To nechápu. U Ekla se hraje vždycky jenom za hotový."

"Vypadá to, že v Hejkově případě udělal výjimku."

"Hejk?"

"Ta je můj tat'ka," oznámila Stázka a opět předstoupila. "Říkají mu tak, ale jmenuje se Hejl Kavka. Strašně prohrává... proto ho každý tak rád nechává hrát."

"Roztomilý děčko," pronesl Aahz suše. "To také možná vysvětluje, proč sis dneska v noci vedl tak dobře. Jeden cvok může změnit průběh celý hry. Stejně ale, když Ekl bere zástavy, tak obyčejně vítěze vyplatí hotově a zástavy si nechává."

"To taky chtěl udělat."

"Tak proč..."

"... a jestli by se Stázčin otec do dvou týdnů neukázal, tak by ji vzal do jiné dimenze a prodal do otroctví, aby dostal peníze zpátky." Marfa v křesle potichu hvízdla.

"Milej chlap, tenhle Ekl."

"Je to Dabel," mávl rukou Aahz, jako kdyby to vše vysvětlovalo. "Dobrá, dobrá. Chápu, cos cítil, žeš musel vzít do opatrování tohle děčko, namísto nechat ho s Eklem. Jenom mi odpověz ještě na jednu otázku."

"A to?"

"Co s ní budem dělat my, jestli se její otec neukáže?" Občas jsem radši, když Aahz řeční, než když přemýšlí.

"Ach... na tom pořád pracuju."

"Nádhera. No, až tě napadne odpověď, tak mi dej vědět. Řek bych, že než se celá ta věc přežene, zůstanu zatím ve svém pokoji." Na to vypochoďoval z místnosti a nechal Marfu a mě, abychom si se Stázkou poradili.

"Hlavu vzhůru, sekáči," řekla moje učednice. "Děčka nejsou zas takovej problém. Hej, Stázko, nechceš kousek čokolády?"

"Ne, děkuju. Byla bych potom tlustá a ošklivá jako ty." Jen jsem zamrkal. Až doteď byla Marfa ve věci Stázky mým spojencem ale tohle mohlo všechno změnit. Na svou váhu byla hodně citlivá, takže se většina z nás snažila o ní ani slůvkem nezavadit. Také je pravda, že jsem si již zvyk, jak vypadá, takže jsem zapomínal, jak vypadá pro někoho, kdo ji nezná.

"Stázko!" ozval jsem se ostře. "To nebylo hezké, cos řekla."

"Ale je to pravda!" namítla a jukla po mně nevinnýma očima.

"Proto to není hezký," zasmála se Marfa. Jak jsem si všiml, byl její úsměv trochu nucený.

"No tak, Stázko. Zamíříme do spíže a zkusíme najít něco k snědku... něco nízkokalorického." Obě odešly a nechali mě s mými úvahami samotného. Aahz položil správnou otázku. Co bychom dělali, kdyby se Stázčin otec nevrátil? Nikdy jsem s dětmi nic do činění neměl. Vim, že znamenají problémy, ale jaké a kolik problémů? Se všim jsme si poradili jako tým, takže jasně, že si s Aahzem poradíme i s malou holkou. Ovšem, Aahz je...

"Tak tady seš, šéfe! Dobrý. Doufal sem, že budeš ještě vzhůru." Začal jsem vnímat a zjistil, že do pokoje vešel jeden z mých osobních strážců.

"Aha. Ahoj, Kvido. Tak jak zpráva?"

"Lepší to bejt nemohlo. Don Bruce byl tak spokojenej, že ti posílá malý dárek." Navzdory svým starostem jsem se neubráníl úsměvu. Alespoň něco jde jakžtakž.

"To je vynikající," řekl jsem. "Zrovna teď malý povzbuzení potřebuju."

"Tak právě tohle mám Hej, Frigo! Přiveď ji!" Úsměv mi zmrzl na rtech. Zoufale jsem se snažil nezapnikatřit. O spoustě věcí přece lidi mluví jako o "ní". O lodích například, nebo dokonce o...

"Šéfe, tohle je Zajda. Don Bruce ti jí posílá jako poděkování za dobře odvedenou práci."

Bude to tvoje milenka." Děvče, které do pokoje přivedli, nepřípomínalo loď ani v nejmenším.

Kapitola čtvrtá

"Kočka je kočka, je kočka."

-F. Sinatra

Zajda byla malá, zasněná, nakrátko ostříhaná rusovláska s pohledem tak prázdným, že by jí ho zombie mohla závidět. Zírala, jako kdyby chtěla přehlédnout naráz celý pokoj. Zuřivě přitom něco žvýkala.

"Páni, to teda máte pěkněj bejvák. Řeknu vám teda, je to tu mnohem hezčí, než co sem byla minule, co?"

"Tohle je jenom hala," řekl s pýchou Frigo. "Počkej, až to tu uvidíš všechno. Je to největší kvartýr, kde sem zatím dělal. To je co?"

"Co s váma dvěma je?" vyštěkl Kvido. "Copak nemáte žádný vychování? Nejdřív to nejdůležitější. Zajdo, tohle je šéf. Pod ním budeš pracovat." Zajda ke mně vykročila s napřaženou rukou. Z toho, jak se její tělo pod vypasovanými šaty vlnilo, bylo jasně vidět, co pod nimi má... nebo spíš v tomto případě nemá.

"Tě ráda poznávám, šéfe. Potěšení je doufám oboustranný." Tentokrát jsem přesně věděl, co říct.

"Ne." Zarazila se a se zamračením se otočila ke Kvidovi.

"Nechce, abys mu říkala 'šéfe', než ho líp poznáš," ujistil ji můj osobní strážce. "Jinak se mu tady říká Skeeve."

"Jasnačka," zamrkala. "Tak jo, Skeeve... teda řeknu ti, to je milý."

"Ne," zopakoval jsem.

"Tak jo, tak to není milý. Jak si přeješ. Ty seš tady šéf."

"NE!"

"Ale..." Nevšímal jsem si jí a obrátil se přímo na Kvida.

"Copak jsi přišel o rozum? Přivést sem něco takového?"

"Ale jak sem řek, šéfe, ona je dárek od dona Bruce."

"Kvido, spousta lidí si dává dárky. Dárky jako třeba kravaty nebo knížky... ale ne děvčata!" Strážce bezmocně pokrčil rameny. "Tak holt don Bruce k tý spoustě lidí nepatří. K tobě nás přidělil on a on taky řekl, že někdo s tvým postavením v Mafii by měl mít milenku."

"Kvido... pojd' si promluvit. Na chvilku nás omluv, Zajdo." Vzal jsem svého strážce okolo ramen a odvedl ho do rohu pokoje. Takhle to možná vypadá snadno, musíte si ale uvědomit, že abych ho mohl vzít okolo ramen, musel jsem se pořádně natáhnout. Kvido i Frigo jsou totiž značně větší než já.

"Tak hele, Kvido," začal jsem. "Pamatuješ si, jak jsem ti vysvětloval, jak to tu máme zařízené?"

"Jasně, šéfe."

"Dobrá, tak si to znova probereme. Don Bruce najal Aahze a mě za ne zrovna vynikajících podmínek, abychom tady na Bazaru dohlíželi nad zájmy Mafie. A udělal to proto, protože obvyklé metody, které používá, tady selhaly... je to tak?"

"No, ve skutečnosti najal tebe spolu s tvým parťákem. Až na to je to správně."

"Jak chceš. Taky jsme ti vysvětlili, že obvyklé mafiánské metody selhaly proto, že kupci z Bazaru najali nás, abychom odsud Mafii dostali. Už si vzpomínáš?"

"Jo. To bylo opravdu překvápko, když si nám to řek. Tos nás opravdu dostal."

"A dostáváme se k tomu, co se děje teď. Peníze, které vybíráme od kupců a posíláme je donu Brucovi, který si o nich myslí, že je platí Mafii za ochranu, jsou vlastně peníze, které nám platí za to, že držíme Mafii mimo Bazar. Chápeš?"

"Chápu."

"Dobrá. Takže teď, když tomu rozumíš, tak asi pochopíš, proč nechci, aby se tu motala nějaká milenka nebo kdokoli jiný z Mafie. Jakmile by se don Bruce dozvěděl, jak jsme ho dobýhli, začalo by to všechno nanovo. Proto se jí musíme zbavit." Kvido mohutně přikývl.

"Ne," pravil.

"Takže ty teď musíš... co chceš říct tím 'ne'? Máš ti to celé znovu vysvětlit?" Strážce si ztěžka vzdychl.

"Šéfe, já situaci rozumím. Ale bojím se, že ty ne. Dovol mi pokračovat, kdes skončil."

"Ale já..."

"Ať je tomu, jak chce, don Bruce tě má za jednoho z mála mafiánských šéfů, který je ziskový. Je to tak?"

"No..."

"Jako takový bys měl mít hezký dům, což máš, pár osobních strážců, což máš, a milenku, což nemáš. Z pohledu dona Bruce jsou tohle nezbytnosti, pokud si má Mafie zachovat na veřejnosti pověst, jak odměňuje své úspěšné členy. Stejně jako je nezbytné vyjádřit nespokojenost těm, co selžou. Chápeš?"

"Pověst na veřejnosti," vypravil jsem ze sebe.

"Takže je to v zájmu Mafie, že ti don Bruce poskytl to, co sis zatím nebyl schopnej obstarat... totiž milenku. Jestli se ti tahle nelíbí, tak jí vezmem zpátky a přivedeme jinou."

Jestli ale chceme dál žít jako teď, tak milenku mít musíš. Jinak..." dramaticky se odmlčel.

"Jinak...?" pobídl jsem ho.

"Jestli se nebudete starat, abys vypadal jako úspěšný mafián, tak bude don Bruce nucen s tebou zacházet jako s neúspěšným. Dovedeš si to představit?" Náhle jsem pocítil potřebu pořádně si promnout čelo. "Nádhera."

"Přesně moje slova. Nicméně za těchto okolností bych řekl, že nejmoudřejší by bylo tvým jménem jeho dar přijmout a doufat, že později přijdeš na nějaké smírné řešení."

"Řekl bych, že máš... Hej! Počkat. Vždyť tu máme Marfu a Tanandu. Ty by nestačily?" Kvido si znovu povzdychl.

"Tahle možnost mě už taky napadla. Ale pak jsem si řekl: Kvido opravdu bys chtěl, aby Marfa nebo Tananda byly pokládány za šéfovu milenku, když víš, co jsou obě zač? I kdyby z toho byla sranda jenom v Mafii? Z tohoto ohledu jsem se rozhodl zařídit se podle dona Bruce a konečný řešení nechat na tobě... šéfe." Za ten sarkastický tón v posledním slově jsem po něm střelil ostrým pohledem. Navzdory jeho nabubřelému způsobu řeči a pseudopompéznímu vysvětlování jsem občas míval dojem, že Kvido je mnohem inteligentnější, než se zdálo. V tuhle chvíli byla ale jeho tvář ztělesněním nevinnosti, tak jsem to nechal být.

Chápu, co máš na mysli, Kvido. Jestli by tu měla být Marfa nebo Tananda za milenku, tak ať je to raději z jejich hlavy, ne z mojí. Takže bych řekl, že jsme v rejži díky... jak že se jmenuje? Zajda? Copak kroutí nosem nebo něčím podobným?"

Kvido mrkl přes pokoj na ty dva a potom začal spiklenecky šeptat: "Čistě mezi náma, šéfe, řek bych, že nejlepší by bylo vzít tuhle tu, protože jí don Bruce osobně vybral. Chápeš?"

"Ne, nechápu." Ušklíbl jsem se. "Promiň, Kvido, ale zrovna teď mi to moc rychle nemyslí."

Jestli se mi pokoušíš něco naznačit, tak to řekni rovnou."

"No, trochu jsem se poptával a vypadá to, že tady Zajda je neteř dona Bruce a..."

"JEHO NE..."

"Pšššt. Tohle si nech pro sebe, šéfe. Řek' bych, že tohle asi vědět nemáme."

S nesmírným úsilím jsem svou hysterii ovládl a opět ztišil hlas. "O co ti jde? Já se snažím udržet v tajnosti, jak to tu vlastně chodí a ty mi přivedeš neteř dona Bruce?"

"Neměj, strach."

"NEMĚJ..."

"Pššt! Jak sem řek', poptával jsem se a vypadá to, že ti dva spolu nevycházejí zrovna nejlíp."

Nic si nedarujou. Podle toho, co jsem slyšel, tak on nechtěl, aby se stala milenkou a ona zase nechtěla dělat nic jiného. Mají se rádi jako kočka s myší. Takže jestli můžeš nějaký milence věřit, že hned se vším nepoběží jako s keserem

za donem Bruce, tak je to tahle."

Kromě hlavy mě začal bolet i žaludek.

"Skvělý, prostě skvělý. No, aspoň..."

"Stejně ale, jedno mi jasný není," pokračoval Kvido zamračeně. "Proč chtěl pro tebe zrovna jí? Napadá mě, že snad jediné proto, že doufá, že ji vychováš, nebo že jí tak vystrašíš, že už nebude chtít být milenkou. Ale nevím, jak bys to měl teda hrát."

Tahle noc se pro mě rozhodně dobře nevyvíjela. Od té chvíle, co jsem vyhrál poslední hru dračího pokeru, to šlo pořád z kopce.

"Kvido," řekl jsem. "Prosím tě, už nic neříkej. Dobrá? Moc prosím. Pokaždé, když si pomyslím, že to není tak úplně špatné, tak přijdeš s něčím, co je ještě horší."

"Já se jenom pokouším dělat svou práci," pokrčil rameny, očividně dotčený. "Jestli to, ale chceš takhle... ty si šéf."

"A jestli tohle řekneš ještě jednou, tak nejspíš zapomenu, že jsi větší než já a vrazím ti jednu do nosu. Rozumíš? Být šéfem, to znamená se do určité míry sebeovládat, a jestli se mi zrovna teď něčeho nedostává, tak je to sebekontrola."

"Jasně, šé... Skeeve," zazubil se. "Víš, před chvílkou si mluvil jako můj bývalý š... zaměstnavatel. Když zuřil, tak mě a Friga mlátil. Museli jsme si to samozřejmě nechat líbit a vydržet to..."

"Nechtěj, aby to dopadlo stejně," zavrčel jsem. "Prozatím se soustředíme na Zajdu."

Znovu jsem obrátil pozornost na problém, který byl na řadě, což byla Zajda. Prázdně zírala po pokoji, její čelisti stále něco metodicky zpracovávaly a očividně se nestarala o to, co se jí snažil Frigo říci.

"No, ehm... Zajdo," řekl jsem, "vypadá to, že tady s námi nějakou dobu pobudeš."

Moje slova jako by v ní sepnula nějaký spínač.

"Jupíí!" zaječela, jako kdybych jí zrovna řekl, že vyhrála královnu krásy "Ach, určitě budu pod tebou pracovat ráda, Skeeve."

Žaludek se mi začal pomalu převalovat doleva.

"Mám přinést její věci šéfe?" řekl Frido. "Venku má skoro dvě hory zavazadel."

"Ále, nech to být," zavrkala Zajda. "Je mi jasný, že tady Skeeve mi bude chtít koupit celej nověj šatník."

"Tak moment! Zaráž!" nařídil jsem. "Teď je na řadě domácí řád. Zajdo, hned teď vypustiš ze svého slovníku pár věcí. Zaprvé, zapomeň toho "Skeevieho". Jmenuju se Skeeve... prostě Skeeve, nebo když jinak nedáš, tak na veřejnosti Velký Skeeve. Žádný Skeevie."

"Kapišto," zamrkala.

"Další je, že nebudeš pracovat pode mnou. Jseš... jseš moje osobní sekretářka. Jasný?"

"Ale jasně, cukrouši. Tak mi říkají vždycky."

Opět to zamrknání.

"A teď ty, Frigo. Vem ty její zavazadla dovnitř a dej je do... já nevím, třeba do růžové ložnice."

"Mám mu pomoci, šéfe?" otázal se Kvido.

"Ty zůstaneš tady," usmál jsem se se zaťatými zuby. "Pro tebe mám speciální práci."

"A teď sakra počkat!" přerušila nás Zajda. Její mazlivá výslovnost najednou chyběla. "Co to má znamenat, ta "růžová ložnice"? Přece mě nebudeš strkat jako děčko do "růžové ložnice".

Copak nebudu v tvójí ložnici?"

"V mé ložnici spím já," řekl jsem. "Takže je přece jednodušší, aby ses ty nastěhovala do prázdného pokoje, než abych se já přestěhoval jinam, když se chceš nastěhovat do mé ložnice."

Jak už jsem řekl, byla to dlouhá noc a mně už to myslelo pomalu. Naštěstí pro mě, Zajda byla dost rychlá za nás oba.

"Myslela jsem, že budeme bydlet spolu, pane Skeeve. Kvůli tomu jsem přece tady, ne? Tak co se děje? Copak je mi cejtít z pusy nebo něco podobnýho?"

"Aahh... ehmm...", prohlásil jsem inteligentně.

"Ahoj, Kvido... Frigo. Kdo je to... ach, páni!"

Tato poslední duchaplnost nepocházela ode mne. Do pokoje právě vešla Marfa v patách se Stázkou a při pohledu na Zajdu se zarazila.

"Hej, šéfe! Co je to za děčko?"

"Kvido, Frigo, tohle je Stázka... náš další host v domě. Marfo, Stázko, tohle je Zajda.

Nějakou dobu tu s námi zůstane... v růžové ložnici."

"Teď to chápu!" zvolala Zajda. "To kvůli děcku chceš, abych to nebrala tak žhavě! No, na mě se můžeš spolehnout. Moje druhý jméno je diskretnost. Růžová ložnice a hotovo!"

Nejraději bych jí s radostí uškrtl. Jestli tohle Stázka nepochopila, tak Marfa to pochopila určitě a s pozdviženým obočím na mě zírala.

"A dost!" řekl jsem raději, než abych něco dramatického podnikl. "A teď, Frigo, nastěhuj Zajdu do růžové ložnice. Marfo, ty nastěhuj Stázkou do modré ložnice vedle mojí... a nech toho s tím obočím. Ráno to všechno vysvětlím."

"To si ráda poslechnu," ironicky se zasmála. "Tak jdeme, prtě."

"Já nejsem unavená!" protestovala Stázka.

"Dost!" zarazil jsem jí. "Já ano."

"Ach," řekla pokorně a následovala Marfu.

Ať už by byl její otec jakýkoliv lump, tak se naučila, kdy má smysl se s dospělými přít a kdy je lepší nechat tomu volný průběh.

"Co chceš, abych udělal, šéfe?" zeptal se Kvido dychtivě.

Uštědřil jsem mu ten nejzlomyslnější úšklebek.

"Pamatuješ, jak jsem řekl, že pro tebe mám speciální úkol?"

"Jo, šéfe?"

"Musím tě varovat, je to nebezpečné."

To se dotklo jeho profesionální cti a vypnul hrud'. "Čím těžší, tím lepší. Vždyť mě znáš!"

"Fajn," řekl jsem. "Všechno, co musíš udělat, je jít nahoru a vysvětlit Aahzovi to se Zajdou.

Vypadá to, že můj parťák zrovna teď se mnou nemluví."

Kapitola pátá

"Z něčeho takového jsou utkány sny"

- Š. Růženka

Byl jsem s Leonou. Nevěděl jsem, kdy přijela, ani jak dlouho tu byla, ale o to jsem se teď nestaral. Neviděl jsem ji od té doby, co jsme se vrátili po útěku z vězení na Limbu, a strašně se mi po ní stýskalo. Opustila mě, aby zůstala se svým partnerem Obeydou, a kousek ze mě odešel s ní. Nejsem žádný balík, abych říkal, že to bylo moje srdce, ale bylo to hodně blízko.

Tolik jsem jí toho chtěl říct... na tolik věcí se zeptat, ale to teď nebylo nejdůležitější. Jen jsme tak leželi na travnatém kopečku a hleděli na mraky a tiše vychutnávali, že jsme spolu.

Mohl bych takto zůstat navždy, ale ona se zvedla na lokti a tiše na mě začala mluvit.

"Kdyby ses, Skeeve, trochu posunul, tak by nám oběma bylo fajn."

To nějak s mým poklidem dohromady nešlo. Vůbec to neznělo jako Leona. Leonin hlas jen zpíval a vzrušoval. Tohle znělo jako...

"ZAJDO!"

Naráz jsem se posadil, ne na travnatém pahorku, ale ve své vlastní posteli.

"Psst! Vzbudíš děcko!"

Seděla na kraji postele. Na sobě měla něco průsvitného, co jí odhalovalo ještě více než přiléhavé šaty, které na sobě měla včera v noci.

"Jak ses dostala do mého pokoje!?"

Matně jsem si vzpomínal, že než jsem uleh, zatarasil jsem dveře několika kousky nábytku a bleskový pohled mi potvrdil, že jsou pořád na místě.

"Tajnou chodbou," řekla a opět zamrkala. "Frigo mi ji včera v noci ukázal."

"Ach, tak to je jeho práce, ano?" zavrčel jsem. "Připomeň mi, abych mu za tuhle službičku nezapomněl poděkovat."

"Díky si ušetří, drahoušku. Budeš je potřebovat, až s tebou budu hotová."

Na to zvedla pokrývku a vklouzla ke mně. Já jsem druhou stranou z postele vyklouzl, jako kdyby mi do ní vlezl pavouk. Nemyslete si, pavouků se nebojím, ale Zajda mě děsila pořádně.

"Co se děje?" zařňukala.

"Ehm... ach... hele, Zajdo. Mohli bychom si chvilku popovídat?"

"Jasně," řekla, posadila se a položila ruce na pokrčená kolena. "Jak si přeješ."

Tahle její pozice mně ale naneštěstí nabízela neomezený pohled na její ňadra. Okamžitě jsem zapomněl, co jsem chtěl říct.

Aaah... já... ehm..." Ozvalo se zaklepání na dveře.

"Dále!" řekl jsem, vděčný za to vyrušení.

Byla to bezpochyby ta nejpitomnější věc, jakou jsem kdy řekl.

Dveře se otevřely, s udivující lehkostí odsunuly nábytek, a dovnitř vešel Kulík.

"Ty, hele, Skeeve, Aahz mi zrovna říkal něco hodně zajímavého... Na-zdar?" Už jsem říkal, že Kulík je trol. Neříkal jsem ale, že se umí červenat... nejspíš proto, že doteď jsem to sám nevěděl. Podle toho, co jsem viděl ve spoustě dimenzí, tak červenající se trol je kategorií sám pro sebe.

"Ty musíš bejt Kulík!" zašveholila Zajda. "Hoši mi o tobě povídali."

"Ehmm... zcela správně. Rád tě poznávám a vůbec," prohlásil trol a snažil se při téhle zdvořilostní konverzaci odvracet pohled.

"Jo. Jasně, Kuli. Nemáš něco jiného na práci... jako třeba vypadnout?" Zoufale jsem ho lapnul za ruku.

"Ne! Totiž... Kulík vždycky ráno přichází jako první."

"Ach... Jo. Chtěl jsem jenom vědět, jestli je Skeeve přichystaný zobnout něco ke snídani."

"No, já tu byla první," naježila se Zajda. "Jestli Skeeve chce něco zobnout, tak stačí..."

"Dobrá ráno, taťko!" Stázka se objevila v pokoji a objala mě dřív, než si někdo všiml, že tu je.

"Dobrá, dobrá. Ty musíš být Stázka, Skeevova nová svěřenkyně," trol se rozzářil, očividně rád, že se může zaměřit na něco jiného než na Zajdu.

"A ty seš Kulík. Ahoj, Zajdo!"

"Nazdar, prcku," odvětila Zajda se zřetelným nedostatkem nadšení a zabalila se do pokrývky.

"Už jsi vzhůru, Skeeve?" Hlas, který sem z chodby dolehl, patřil Tanandě.

S Kulíkem jsme jen občas pracovali jako tým, ale tentokrát nebylo žádné plánování a koordinace třeba. Popadl jsem Stázku a vynesl ji ven. Kulík vyběhl za mnou a zabouchl za sebou dveře tak, že málem vyletěly z pantů.

"Čau, čau, sestřičko. Prima den, co?"

"Ahoj, Tanando! Co je nového?" Naše srdečné pozdravy, které měly zachránit situaci, ji pouze zarazily v postupu.

Tananda je úžasně atraktivní - pokud správně zakulacené ženy s olivovou pletí a zelenými vlasy jsou váš typ. Samozřejmě, že vypadá o mnoho lépe, když nešpulí rty a nemhouří podezřívavě oči.

"No, tak pro začátek bych řekla, že to děvčátko, co máš pod paží, je tu nové," řekla neochvějně. "Možná nejsem zrovna nejvyšší, ale jsem si jistá, že kdyby tu byla předtím, tak bych si jí všimla."

"Aha. No, je tu pár věcí, o kterých ti musím říct," chabě jsem se usmál. "Tohle je jedna z nich. Jmenuje se Stázka a..."

"Pozdějc, Skeeve. Teď mě víc zajímá, z čeho je můj velké bráška tak mimo. Tak co je, Kulíku? Už jsem viděla, že jsi zabouchl dveře, když jsi šel do ložnice, ale nikdy ne, když jsi šel ven."

"Ehmm... to je..." mumlal rozpačitě trol.

"No, ono vlastně," přispěchal jsem mu na pomoc, "je to spíš tak... víš..."

"Zrovna tohle jsem si myslela," prohlásila Tananda, protáhla se okolo nás a rozrazila dveře do ložnice dokořán.

Pokoj byl naštěstí prázdný. Zajda zřejmě zmizela tím tajným vchodem, ať už byl kdekoliv. S Kulíkem jsme si beze slova vyměnili pohledy plné úlevy.

"To nechápu," zamračila se Tananda. "Vy dva jste se chovali, jako kdybyste tu schovávali mrtvolu. Tady přece není nic, co by bylo nutný skrývat."

"Asi nechtěli, abys viděla tu slečnu, co měl táta v posteli," dodala pohotově Stázka.

Chtěl jsem Stázce vyjádřit své díky ale pak jsem se rozhodl, že už mám dost problémů i bez toho, že bych k nim připojil vraždu.

"Nuže, Skeeve?" řekla Tananda s obočím vytaženým skoro až k vlasům.

"Ehmm... no, já vlastně nejsem ve skutečnosti její táta. To je jedna z věcí, o kterých jsem ti chtěl říct."

"Já myslím tu dívku v tvém pokoji!"

"To je další věc, o které jsem ti chtěl..."

"Zaražte! Co je, Tanando? To je necivilizovaný, pustit se do někoho před snídaní." To byl Aahz, který se tentokrát přiblížil k našemu shromáždění, aniž bychom ho viděli... nebo slyšeli. Obvykle tichý příchod není jeho silnou stránkou.

Co se nyní situace týká, nikdy jsem ho neviděl, že by se vůbec nějak znepokojoval tím, že se někdo do někoho - řekněme například do mě - pouští před snídaní. Stejně jsem mu ale za to byl vděčný.

"Ahoj, Aahzi. Zrovna tady..."

"Víš, co tu tvůj parták provádí?" pronesla Tananda hlasem, který by mohl chladit víno.

"Vypadá to, že náš dům proměnil v kombinaci dětského útulku a..."

"Já o tom všem vím," přerušil jí Aahz, "takže se laskavě uklidni. Při snídani si to všechno vysvětlíme."

"No..."

"Mimochodem," spustila Stázka, "tohle není tvůj dům. Ten je mého táty. On tě tu jenom nechává. Ve svém domě si může dělat, co chce!" Pustil jsem ji a zadoufal, že spadne na hlavíčku. Místo toho se ve vzduchu přetočila, dopadla na nohy jako kočka a přitom se nepřestala roztomile usmívat.

Tananda ztuhla, jako kdyby ji někdo udeřil.

"Řekla bych, že máš, Stázko, pravdu," procedila přes sevřené rty. "Jestli si tu chce 'Velký Skeeve' zadovádat, tak mi do toho nic není. A jestli se mi to nelíbí, tak můžu jít jinam." Obrátila se na patě a seběhla dolů do haly.

"A co snídaně?" zavolal za ní Aahz.

"Odteďka se stravuju mimo... a napořád!" V bezmocném tichu jsme přihlíželi jejímu odchodu.

"Raději bych měl jít za ní," řekl nakonec Kulík. "V takovýhle náladě by mohla někomu ublížit."

"Mohl bys s sebou vzít Stázku?" navrhl Aahz a pořád hleděl za Tanandou.

"Děláš si srandu?" vydechl trol.

"No tak jí aspoň zavři do kuchyně. Musím si se Skeevem promluvit o samotě."

"Já chci zůstat tady!" protestovala Stázka.

"Jděte," řekl jsem tiše.

V mém hlase muselo něco zaznít, protože jak Stázka, tak i Kulík bez dalších protestů vyrazili.

"Partáku, máš problém?"

"Jako bych to nevěděl. Kdyby tu byl nějaký způsob, jak ji šupem poslat zpátky donu Brucemu, tak bych to v minutě udělal, ale..."

"Já nemluvim o Zajdě!" To mě zarazilo.

"Ne?"

"Ne. Ten problém je Stázka, ne Zajda."

"Stázka? Vždyť je to jenom děvčátko." Aahz si povzdychl a položil mi ruku na rameno... tentokrát jemně.

"Skeeve, už jsem ti poskytl spoustu rad, některé lepší, jiné horší. Většinou sis vedl dobře a dokázal je v nových situacích využít. Tentokrát na to ale nemáš. Věř mi, ty nemáš ani nejmenší představu, jakou spoušť dokáže v tvém životě udělat dítě... a obzvlášť taková malá holka." Nevěděl jsem, co na to říct. Můj parták to určitě myslel upřímně a pro změnu to vyjádřil velmi pokojným způsobem. Stejně mně ale to, co řekl, nešlo do hlavy.

"Ale no tak, Aahzi. Co by tak mohla dělat za potíže? Ta věc s Tanandou se stala proto, že Zajda..."

"...že si Stázka pustila pusku na špacír v nesprávnou chvíli. Já jsem přece už Tanandu uklidnil, když se do toho Stázka pustila." Také mě napadlo, že to byla Stázka, kdo to všechno Tanandě první vyklopil. Ale hned jsem tu myšlenku zaplašil.

"No tak ještě nemá dost rozumu, aby držela pusku. Je to ještě dítě. Nemůžeme od ní čekat, že..."

"V tom to vězí. Na chvilku se zamysli nad naší operací. Kolikrát za den může jít všechno šejdrem jenom proto, že někdo v nevhodnou dobu řekne něco nevhodného? Rok nám trvalo, než jsme do toho mohli zasvětit Kvída a Friga. A ti jsou dospělí. A teď dítě do toho, to je jako jít s pochodní do prachárny." I když jsem oceňoval Aahzovo úsilí mi to

hezky vysvětlit, začal jsem se trochu obávat, že je v téhle záležitosti poněkud jednostranný.

"Dobrá, tak holt nemám s dětmi moc zkušeností. Možná, že to trochu podceňuju, ale nezdá se ti, že zbytečně plašíš? Jaké máš zkušenosti ty, že máš takové starosti?"

"Děláš si legraci?" zasmál se můj parťák, poprvé během naší rozmluvy. "Každej, kdo se tu potlouká tolik století jako já, má, co se děti týká, kupu zkušeností. Vždyť znáš mého synovce Ruperta? Copak si myslíš, že se narodil dospělý? A to je jenom jeden ze spousty synovců, neteří a vnoučat, který bych ti mohl vyjmenovat beze strachu, že mi selže paměť." A to jsem si myslel, že mě už Aahz nemůže ničím překvapit.

"Opravdu? Vnoučata? To jsem nevěděl, že máš děti."

"Nerad o tom mluvím. Už to samotný by ti mohlo napovědět. Když se někdo, kdo tak rád mluví jako já, něčemu vyhýbá, tak to asi nebudou zrovna příjemné vzpomínky!" Pomalu jsem si začínal dělat starosti. Uvědomil jsem si totiž, že Aahz obvykle nebezpečí spíš zmenšuje. Takže tahle varování roztočila mou přehnanou představivost na plné obrátky.

"Já tě dobře poslouchám, Aahzi. Ale tady mluvíme o jednom děcku. Co za potíže může způsobit jedna malá holka?" Na tváři mého parnera se objevil jeden z jeho ohavných zlomyslných úšklebků. "Tuhle větu si dobře zapamatuj," řekl. "Já ti ji občas připomenu."

"Ale..."

"Hej, šéfe! Někdo s tebou chce mluvit!" Tohle jsem zrovna potřeboval! Už jsem se pevně rozhodl, že dokud si Stázku její otec nevyzvedne, nebudu brát žádné nové zákazníky. Samozřejmě, že tohle se mi zrovna před Aahzem říkat nechtělo, a po našem rozhovoru obzvlášť.

"Mám tu zrovna poradu, Kvido!" zavolal jsem.

"Řekni jim, aby přišli později."

"Jak chceš, šéfe!" zazněla odpověď. "Myslel jsem, že bys možná chtěl vědět, jak se Leoně vede..." Vystřelil jsem a ani se nestaral o omluvu. Aahz to pochopí. Od naší výpravy na Limbu ví, že mám pro Leonu slabost.

Na cestě do přijímací haly jsem měl čas uvažovat, jestli to není jeden z Kvidových žertíků.

Jestli ano, tak jsem byl rozhodnutý pilně studovat, abych ovládl magii natolik, že bych ho proměnil v ropuchu.

Mé podezření bylo neopodstatněné. Byla tam. Moje nádherná světlovlasá bohyně. Srdce mi poskočilo, když jsem viděl, že má s sebou zavazadla.

"Ahoj, Leono. Co tady děláš? Kde je Obeyda? Jak se vede? Nechceš něco k pití? Můžu ti..." Náhle mi došlo, že blábolím a přinutil jsem se přestat.

"Aahh... snažím se ti říct, že tě rád vidím." Dostalo se mi mírného úsměvu, který jsem tak často vídal ve svých snech.

"To mě těší, Skeeve. Bála jsem se, žeš na mě zapomněl."

"Ani náhodou," řekl jsem a uvědomil si, jak na ni zírám. "Tedy, ne, nezapomněl jsem na tebe." Její hluboké modré oči se vpily do mých a já cítil, jak se v jejich hloubce bezmocně utápím.

"To je dobře," pravila svým melodickým hlasem. "Po takové době jsem se bála tě vzít za slovo s tou tvou nabídkou." Pronikalo to ke mně mlhou, která mi začínala zahalovat mysl. "Nabídkou? Jakou nabídkou?"

"Ach, ty si nepamatuješ! Myslela jsem... ach, to je trapné."

"Počkej!" vykřikl jsem. "Já nezapomněl! Jenom jenom tak... hned to vymyslím... to jenom..." V hlavě se mi rozsvítilo, jako když sluneční paprsek pronikne těžkými mraky. "Ty myslíš, jak jsem říkal, že bys mohla pracovat pro Aahze a mě? Je to tak? Správně?"

"Právě o tomhle mluvím!" Znovu se usmála a jako by se zpoza mraků vynořilo sluníčko.

"Víš, s Obeydou jsme se rozešli a tak jsem si myslela..."

"Chceš snídani, tat'ko? Říkals... ach! Ahoj."

"TAŤKO!!!?" Stázka a Leona na sebe zíraly.

Okamžitě jsem své plány změnil. Budu pilně studovat a sebe proměním v ropuchu.

"Leono, já ti to vysvětlím..." začal jsem.

"Řekla bych, že by sis měl nechat tuhle, táto," řekla Stázka a nespustila z Leony oči. "Tahle je mnohem hezčí než ta druhá."

"TA DRUHÁ... Aha! Ty myslíš Tanandu."

"Ne, myslím..."

"STÁZKO!" Zoufale jsem ji utnul. "Počkej na mě v kuchyni. Já tam za chvíli přijdu, až tady domluví s..."

"Skeevie, půjdeme nakupovat?" Do pokoje vklouzla Zajda. "Potřebuju... kdo je tohle!?"

"Já? Já jsem nikdo," odvětila Leona ponuře. "Až doted jsem si neuvědomila, jak moc jsem nikdo!"

"No, místo je už obsazený, jestli seš tady kvůli tomuhle," ušklíbala se Zajda.

"Počkej chvíli! Tohle je jiné místo! Opravdu! Leono, já ti to... Leono?!" Během mé hysterie si moje životní láska sebrala zavazadla a odešla. Mluvil jsem do prázdna.

"Božíčku, Skeevie. Proč si s ní mluvil, když máš mě? Copak já..."

"Tat'ko, mohla bych..."

"SKLAPNĚTE! OBĚ DVĚ! Nechte mě přemýšlet!" Mohl jsem se snažit, jak jsem chtěl, ale jediná myšlenka, která mě napadala, byla, že Aahz měl nejspíš pravdu. Děti nejspíš znamenají víc potíží, než jsem si myslel.

Kapitola šestá

"Přiveďte celou rodinu... ale děti nechte doma!"

- R. McDonald

"Opravdu, sekáči? Myslíš si, že to je tak skvělý nápad?"

"Marfo, prosím tě! Já se snažím něco vymyslet. Uprostřed toho chaosu, s Aahzem, který jenom bručí, jsem se nemohl soustředit, a nepůjde mi to ani teď, jestli začneš ještě i ty. Takže pomůžeš mi, nebo ne?" Moje učednice pokrčila mohutnými rameny. "Dobrá. Co chceš, abych udělala?"

"Jenom nespust' z těch dvou očí a dej pozor, aby se mezitím, co budu přemýšlet, nedostaly do nějakého průšvihů."

"Aby se nedostaly do průšvihů? Na Bazaru na Pakle? Copak tu od toho není Kvido a Frigo..."

"Marfo!"

"Dobrá, dobrá. Jenom chci, aby bylo zaznamenáno, že tenhle úkol беру s výhradami." Jsem si jistý, že když jsem byl Aahzovým učněm, tolik jsem neodmítl. Když jsem ale tohle řekl nahlas, můj partner vybuchl smíchy, takže jsem si to už nechával jenom pro sebe, dokonce i tehdy, když nablízku nebyl.

Po určitém zdráhání jsem souhlasil, že vezmu Zajdu a Stázku na procházku Bazarem. Jak už jsem Marfě řekl, bylo to spíše proto, abych se na chvíli zbavil Aahze, než abych vyhověl Zajdinu kňourání, i když ignorovat její hlas nebylo nic snadného.

Uznal jsem Aahzova opakovaná varování před potížemi, a tak jsem jako doprovod získal svoji učednici, abych měl zálohu, kdyby k něčemu došlo. Samozřejmě, že s námi byli Kvido a Frigo. Ty ale spíš zajímalo, co by se mohlo přihodit mně, než co někdo vyvede v bezprostředním okolí.

Takže dohromady jsme byli úplné procesy. Dva mafiánští ochránci, ženská jako hora vystrojená jako výklad klenotnictví, milenka, dítě a já! Tentokrát jsem pro změnu benjamínkem nebyl já. Nutno říci, že mít s sebou na výpravě upřímně andělsky vyhlížející děcko, má něco do sebe. Jeden potom vypadá automaticky starší a jaksi zodpovědnější.

Na Bazaru jsme sídlili už nějaký čas, takže si na nás obchodníci v sousedství už docela zvykli. To znamená, že věděli, že když mám zájem, tak k nim přijdu. A jestli ne, tak mě žádné lichocení a přemlouvání něco koupit nepřinutí. Možná, že po mém halasném výčtu, co za záhrady se dá na Bazaru koupit, se vám to zdá trochu divné, ale tento způsob jsem si záhy bez problémů osvojil. Víte, když navštívíte Bazar jenom na chvíli, tak je to všechno tak působivé a vás to nutí nakupovat, jenom abyste nějakou příležitost k opravdu výhodné koupi nepropásli. Na druhou stranu, když tu ale žijete, nic vás nenutí koupit všechno hned teď.

Mám tím na mysli, že když budu potřebovat rostlinu, co roste deset stop za minutu, tak si ji koupím... až ji budu potřebovat. Do té doby může ta rostlina zůstat ve třetím obchodě od našeho stanu a moje peníze můžou zůstat v mé kapse.

Tak to normálně chodí. Moje dnešní situace ale byla od normální naprosto odlišná.

Samozřejmě, že jsem to věděl, přesto jsem ale nepřestal uvažovat, jako kdyby se nic nezměnilo.

Dobrá. Byl jsem hlupák. Pamatujete si, že jsem se vydal na procházku, abych měl příležitost něco vymyslet?

Pamatujete se na to?

Nejspíš mi nedošlo, jak moje parta vypadá, ale Dablové ten rozdíl zpozorovali, ještě než jsme ušli půl bloku.

Najednou každý Dabel, kterému se nepodařilo vnutit mi za poslední dva roky nějaký šmuk, vylezl, aby to zkusil teď.

"Elixiry lásky! Výsledek je zaručený!"

"Hadí náhrdelníky! Jedovaté i nejedovaté!"

"Zvláštní sleva pro Velkého Skeeve!"

"Zvláštní sleva pro každého přítele Velkého Skeeve!"

"Vyzkoušejte naše..."

"Kupte si moje..."

"Ochutnejte tato..." Většina z toho nebyla určena mně, ale Zajdě a Stázce. Dablové se okolo nich rojili jako... inu jako Dablové, když cítí nějaký zisk. A přitom se nedá říci, že by Kvido a Frigo neodváděli svou práci. Kdyby nám nečistili cestu, tak bychom se vůbec nehnuli. Takhle jsme se alespoň pomalu prodírali kupředu.

"Pořád si myslíš, že to byl dobrý nápad, sekáči?"

"Marfo! Jestli ještě..."

"Jenom se ptám. Jestli v tomhle rachotu můžeš přemýšlet, tak to se umíš soustředit líp než já." Měla pravdu, ale nechtělo se mi to přiznat. Takže jsem pořád jenom kráčel a zíral kupředu a koutkem oka, aniž bych pohnul hlavou, sledoval, co se kolem nás děje.

"Skeevie! Mohla bych si koupit..."

"Ne."

"Podívej se na tohle..."

"Ne."

"Nemohli bychom..."

"Ne!"

Zajda nám působila problémy. Chtěla všechno, co uviděla. Naštěstí jsem přišel na perfektní obranu. Stačilo, když jsem na všechno říkal "Ne!".

"Tak proč jsme šli nakupovat, když nic nekoupíme?"

"No..."

Tolik tedy k mé perfektní obraně. Abych se z této překerní situace dostal, okamžitě jsem zahájil Plán B, což znamenalo snažit se udržet naše výdaje na minimu. V tom jsem již tak úspěšný nebyl, ale uklidňoval jsem se představou, kolik harampádí bychom vlekli, kdybych to nebrzdil.

Kupodivu, navzdory Aahzovým chmurným předpovědím, se Stázkou žádné potíže nebyly.

Zjistil jsem, že je obdivuhodně dobře vychovaná a poslušná. Nic po mně koupit nechtěla.

Namísto toho se spokojila s tím, že Zajdu upozorňovala na těch pár stánků, které přehlédla.

A těch moc nebylo.

Mojí jedinou spásou bylo, že Zajdu nezajímala ta spousta kouzelnických serepetiček a kejklů, která je pro většinu náštěvníků Bazaru neodolatelná. Zůstala očividně věrná své hlavní vášni - ošacení. Klobouky, šaty, boty a nejrůznější doplňky - to vše podrobovala pečlivému výběru.

Musím přiznat, že se nespokojovala s obvyklým sortimentem. Očima jako ostříž hodnotila materiál a kvalitu a nepoznal jsem nikoho, kdo by měl lepší cit pro barvy než ona. Aahz vždycky říkal, že Impové jsou fintilové, a já se tajně snažil, aby se můj šatník alespoň trochu podobal jejich. Ale nakupovat jedno odpoledne se Zajdou, to byla lekce sama o sobě. Když přijde na vkus v oblékání, tak Impové na milenky nemají.

Čím déle jsem sledoval, jak Zajda pečlivě přebírá to, co je na Bazaru k mání, tím více jsem si byl vědom toho, jak sám vypadám. I začal jsem se rozhlížet po několika maličkostech pro sebe. A odtud je k nakupování jenom krůček.

Za krátkou dobu jsme s sebou táhli kupu balíčků. Zajda se zásobila pár hadříky, které měnily barvu podle její nálady, a na sobě měla úchvatnou blůzku s průhlednými místy, která nahodile putovala okolo jejího těla. Pokud to zní, jako že to rozptylovalo, zní to správně. Já si toho dopřál málo, ale dohromady s celým nákupem, který jsme museli nést, to stačilo.

Z nošení nákupu byli vyloučeni Kvido a Frido. Marfa to otevřeně odmítla se zdůvodněním, že stačí potíže, které s prodíráním má jako rozložitá dáma, natož se o totéž snažit s haldou balíčků. Uvědomil jsem si pravidlo, které na Bazaru platí: "Kup, cos rozbil", a stěží jsem mohl proti její opatrnosti něco namítat.

Konečné řešení našeho problému s haldou nákupu bylo opravdu jednoduché. Trošku jsem zasáhl magickou Sílou a celou tu kupu zvedl do vzduchu. Normálně tohle nerad na veřejnosti předvádím, ale dospěl jsem k závěru, že je nutné udělat výjimku z pravidla. Je jasné, že mít nad sebou celý ten nákup, bylo jako táhnout za sebou maják. Od stánků to přitahovalo Dably v celých houfech.

K mému překvapení se mi to začalo líbit. Skromnost a anonymita jsou dobré a v pořádku, ale někdy je pěkné být středem pozornosti. Zajda mi visela na paži a rameni jako vykostěná hrdlička něžně vrkající vděčností. Zdálo se, že na ni spíše zapůsobila moje ochota financovat její nákupy než moje malá ukázka magie.

"Teda nemůžu říct, že by její vkus v oblékání byl něco zvláštního," zamumlala Marfa, když jsme se znovu zastavili, zatímco Zajda vystřelila do blízkého krámků.

Mírně řečeno, nebyl jsem nijak žhavý nechat se zatáhnout do diskuze srovnávající Zajdin vkus a vkus mé učednice.

"Rozdílné typy postav vypadají lépe v rozdílných stylech oblečení," pravil jsem takticky, jak nejlépe jsem uměl.

"Jo? A který styl sluší mý postavě nejlíp?"

"Se vši upřímností, Marfo, nedokážu si představit, že by ses oblékala jinak než teď."

"Opravdu? Teda, díky, Skeeve. Děvče si vždycky rádo poslechne pár pochval o tom, jak vypadá."

Jen tak tak jsem se téhle nevinně vypadající léčce vyhnul a horečně hledal nové téma, než ji napadne i jiný výklad mého prohlášení.

"Ehmm... že je Stázka dobře vychovaná, co?"

"Taky bych řekla. Musím přiznat, že jsem měla trochu obavy, když jsi ji poprvé přivedl, ale ona je andílek. Řekla bych, že neznám jiné takhle trpělivé a poslušné dítě."

"A taky nenáročné," řekl jsem. "Myslel jsem na to, když už jsme venku, něco jí koupit, ale mám potíž přijít na něco vhodného. Na Bazaru moc krámů s hračkami není."

"Děláš si srandu? Tady je to jedna velká hračkárna!"

"Marfo..."

"Dobrá, dobrá. Jsou to většinou hračky pro dospělé. Nech mě přemýšlet. Jak je vlastně stará?"

"Já opravdu nevím. Říkala, že je ve třetí třídě elementární školy... ona tomu říká elementální škola... takže to by jí asi bylo..."

Uvědomil jsem si, že na mě Marfa zírá očima rozšířenýma hrůzou.

"Elementální škola!?"

"Takhle tomu říkala. Roztomilý, co? Proč, copak to..."

Moje učednice mě přerušila tím, že mě chňapla za paži, až to zabolelo. "Skeeve. Musíme jí dostat domů... HNED!!!"

"Ale já nechápu..."

"Vysvětlím ti to pozdějc! Teď jí popadni a jdeme! Já seženu Zajdu a přivedu jí zpátky, ale ty sebou švihni!"

Její chování mě mátló, a to je mírně řečeno. Nikdy jsem neviděl Marfu tak rozčilenou. Teď zjevně nebyl čas na otázky, a tak jsem se začal rozhlížet po Stázce.

Stála se zaťatými pěstičkami a upřeně hleděla na stan se zavřenou plachtou.

Najednou byl každý nervózní. Nejdřív Marfa a teď Stázka.

"Co je s tím děckem?" řekl jsem a poklepal Kvida na rameno.

"Zajda vevnitř nakupuje nějaký noční košilky a majitel vyhnal Stázku ven," vysvětloval mi ochránce. "Moc se jí to nelíbí, ale překousne to. Jako každý děcko, řek bych."

"Chápu. No, stejně ji chci vzít zpátky domů. Mohl by jeden z vás tady zůstat s..."

"SKEEVE! ZASTAV JÍ!!!"

To na mě křičela Marfa. Otočil jsem se k ní, abych viděl, o čem to mluví, takže když se to stalo, všechny podrobnosti jsem neviděl.

Náhle se ozvalo HUŠŠ, následované zvuky trhajícího se plátna, praštěním dřeva a směsicí výkřiků a kleteb.

Mrskl jsem hlavou zpátky a čelist mi klesla ohromením.

Stánek, ve kterém byla Zajda, byl na cary. Celý plachtil nad Bazarem, tedy alespoň to, co ze stanu zbylo. Zajda se

snažila zakrýt rukama a z plna hrdla křičela. Majitel, obzvlášť oplzle vyhlížející Dabel, také z plna hrdla křičel, ale své emoce spíše než do celého světa směřoval naším směrem.

Řekl bych, že to byla velká šlamastyka, nebýt jedné věci. Krámky na každé straně od Zajdina a další dvě řady za ním byly v podobném stavu. Tohle byla velká šlamastyka, ve srovnání se zničením pouhého jednoho stánku.

V hlavě se mi vynořil hlas, který přehlušil křik rozzuřených obchodníků. "Když si to rozbil, jako bys to koupil!" pravil ten hlas a měl výrazný pakelský přízvuk.

"Co se stalo?" vydechl jsem. Ani nevím, jestli jsem se ptal sebe nebo nebe.

Odpověděla mi Marfa.

"To Stázka, to se stalo," pronesla pochmurně. "Odšpuntovala to a povolala vzdušný živel... jak se to učí v elementární škole, víš? Vypadá to, že když se tohle dítě naštvě, tak to dá najevo magii!"

Moje mysl okamžitě pochopila smysl jejích slov stejně rychle jako přeskočila na další rovinu. Aahz! Nebyl jsem si jistý, co bude horší: sdělit tuhle novinu Aahzovi, nebo mu říct, kolik nás stálo, abychom se to dozvěděli!

Kapitola sedmá

"Je čas bojovat a je čas vypadnout!"

- B. Cassidy

Slyšel jsem o lidech, kteří, když je přepadnou chmury, se uchýlí do nejbližšího baru a tam vyprávějí svoje trable účastnímu barmanovi. Na Bazaru na Pakle je problém (kterého jsem si nikdy předtím nevšiml), že tu žádní účastní barmani nejsou.

Proto jsem se musel rozhodnout pro jinou nejlepší možnou věc a zapadl jsem do bistra "U žlutého půlměsíce".

Bistro pro rychlé občerstvení se vám může zdát jen chabou náhražkou za bar. Je to tak.

Jenže tohle bistro vlastní a vede můj jediný přítel na Bazaru, který nebydlí u mě. To bylo v tuhle chvíli obzvlášť důležité, protože se mi nezdálo pravděpodobné, že by se mi ve vlastním domě dostalo příliš soucitu.

Gus je chrlíč, ale navzdory svému ohavnému vzhledu je jedním z nejprátelštějších stvoření, která jsem potkal. Pomohl Aahzovi a mně z těch nejpodivnějších záležitostí, takže ho daleko méně než ostatní zajímá "Jak si se do tohodle dostal?". Obvykle ho daleko více zajímá "Jak si se z toho dostal?".

"Jak si se do tohodle dostal?" zeptal se a vrtěl hlavou.

No, nikdo není dokonalý... obzvlášť ne kamarádi.

"Už jsem ti to říkal, Gusi. Jedna mizerná partička pokeru, kterou jsem měl podle všeho prohrát. Kdybych věděl, co z toho vzejde, tak mi věř, že bych ty karty pokaždé složil!"

"Vidíš, v tom je tvůj problém," prohlásil chrlíč s úsměvem mnohem zubatějším než obvykle. "Místo toho tam sedět a prohrávat, si tam neměl sedět vůbec!"

Na tuto vhodnou radu jsem mohl jenom obrátit oči v sloup.

"Teď už je to stejně jedno. Už se stalo. Otázka zní, co si mám teď počít?"

"Ne tak rychle. Zůstaňme na chvíli ještě u těch karet. Proč si je šel hrát, když se čekalo, že prohraješ?"

"Podívej, nemohli bychom těch karet nechat? Tak jsem se spletl, no. Dobrý? Tohle jsi chtěl slyšet?"

"Ne - ne," řekl pomalu Gus. "Já chci slyšet, proč si tam vlastně chodil. Udělej mi tu laskavost."

Chvilku jsem na něj zíral, ale vypadalo to, že to myslí naprosto vážně.

Pokrčil jsem rameny. "Ekl mi poslal pozvánku. Upřímně řečeno mi to polichotilo. Tak jsem si myslel, že by bylo společenské...."

"Stop!" přerušil mě chrlíč zvednutím ruky. "Tady je tvůj problém."

"A to?"

"Snažit se být společenskej. O co jde? Copak ti tvoji nynější přátelé nestačí?"

To mě trochu znervóznilo. Už jsem měl dost problémů i bez toho, aby byl proti mně i Gus.

"Gusi, tak to není. Opravdu. Celá parta - včetně tebe - je mi bližší, než mi kdy byla moje vlastní rodina. To jenom... Já nevím..."

"...chceš být oblíbenej. Je to tak?"

"Jo. Asi to tak je."

"A to je tvůj problém!"

To mě zaskočilo.

"To nechápu," přiznal jsem.

Chrlíč si povzdechl a vnořil se pod pult. "Dej si další mléčnej koktejl," řekl a jeden mi přisunul. "Nejspíš to bude chvilku trvat, ale pokusím se ti to vysvětlit."

Rád bych si myslel, že moje obliba jahodového koktejlu je znakem mé rostoucí společenské protřelosti. Když jsem byl na Bazaru poprvé, tak jsem ho hned odpohledu odmítl, protože vypadá jako růžové bahno. Teď už jsem byl na něm skoro závislý, ale jíst jsem se tam zatím neodvážil. Takže to, že si myslím, že obliba jahodového mléčného koktejlu je znakem společenské protřelosti, je možná znakem něčeho naprosto jiného!

"Podívej se, Skeeve," začal Gus a usrkl si ze svého koktejlu, "ty si milej kluk... jeden z nejmilejších, který znám. Vydal ses vlastní cestou "dělat správný věci"... být příjemnej k lidem. Klíčový je to "vydat se vlastní cestou". Rozhodně nemáš pohodové zaměstnání."

Čaroděje si nikdo nenajme proto, že se všechno daří. A tohle si spoj s tím, jak chceš žít.

Protože chceš být oblíbenej, tak se dostáváš do situací, do kterých by ses kvůli vlastnímu uspokojení nikdy

nedostal. Typickej příklad: partie karet. Kdybys vyrazil ven kvůli zisku pro sebe, čili kvůli prachům, tak bys o ně ani nezavádil, protože tu hru neumíš. Ale ty si chtěl být přátelskej, takže si do toho šel, i když si očekával, že prohraješ. To není normální, takže ani výsledek není normální, to jest Stázka. Kvůli tomuhle ses do téhle šlamastyky dostal."

S našpulenou pusou jsem nad tím, co řekl, přemítal.

"Takže když se nechci dostávat do potíží, tak musím přestat být milý kluk? Nejsem si jistý, jestli tohle dokážu, Gusi."

"To ani já ne," souhlasil vesele chrlič. "A navíc, kdybys to dokázal, tak bysme tě já a asi i ostatní tví kamarádi přestali mít rádi. Myslím si, že bys dokonce přestal mít rád sám sebe."

"Tak proč mi radíš, abych se změnil?"

"Já ti tohle neradím! Já ti jenom ukazuju, že za to, že se dostáváš do průšvihů, nemůžou nějaký vnější okolnosti, ale ty sám. Takže stručně řečeno, protože se nezměníš, tak si zvykni, že budeš mít potíže. Na dlouhou dobu to bude tvůj setrvalý stav." Zjistil jsem, že si už zase mnu čelo.

"Díky, Gusi," řekl jsem. "Já věděl, že co se povzbuzení týká, můžu se na tebe spolehnout."

"Moc neremcej. Teď se můžeš soustředit na to, jak problém vyřešit a nemařit čas divením se, kde se vlastně vzal."

"To je sranda. A já si myslel, že zrovna tohle dělám. To někdo jiný chtěl mluvit o tom, co moje potíže způsobuje."

Můj sarkasmus nezabral na chrliče ani v nejmenším.

"Správně," přikývl. "Tím se dostáváme k tvému nynějšímu problému."

"No, to je konečně řeč. Co myslíš, Gusi, že bych měl dělat?"

"Mě se ptej. Řekl bych, že máš na krku pořádný průšvih."

Zavřel jsem oči, v hlavě mi začalo opět bušit.

"Nevím, Gusi, co bych si bez tebe počal."

"Ále, to nestojí za řeč. Od čeho sou kamarádi? Hele, jde sem Tananda!"

Další nevýhodou bistra "U žlutýho pŕlměsíce", kromě toho, že to není bar, je, že se nachází přímo přes ulici naproti mému domu. To pro někoho, kdo se snaží vyhnout svým spolubydlicím, moc dobré není.

Naštěstí, tohle byla situace, kterou jsem mohl relativně snadno zvládnout.

"Neříkej jí, že jsem tady, Gusi," požádal jsem ho.

"Ale..."

Na zbytek jeho protestu jsem nečekal, chňapl svůj koktejl, zapadl do židle u blízkého stolu a dal se do práce s proměňovacím kouzlem. Ve chvíli, kdy otevřela dveře, tak jediného, koho mohla uvnitř kromě Guse spatřit, byl břichatý Dabel popíjející jahodový mléčný koktejl.

"Ahoj, Gusi!" zvolala. "Neviděls tady někde Skeeve?"

"On... ehh... byl tu před chvílí." Chrlič se opatrně vyhnul lži.

"Ach, tak jo. Tak asi budu muset odejít, aniž bych se s ním rozloučila. To je špatný. Když jsem ho viděla naposledy, tak jsme si zrovna kolem krku nepadali."

"Ty odcházíš?"

Gus to řekl těsně předtím, než to vypadlo ze mě, a tím mě zachránil před prozrazením.

"Jo. Zjistila jsem, že je načase, abych se přestěhovala."

"Slyšel jsem... ehm... slyšel jsem o svých sousedech nějaké divné věci, ale nevěděl jsem, nakolik tomu mám věřit," řekl chrlič zamyšleně. "Ten náhlý odchod nemá nic společného s tou novou milenkou, kterou podstrčili Skeevovi, že ne?"

"Se Zajdou? Ale kdepak. I když musím připustit, že když jsem se to dozvěděla, tak mě to trochu vyvedlo z míry, ale Kulík mi to všechno vysvětlil."

"Tak v čem je problém?"

Gus za mě odváděl skvělou práci. Pokud v tom vytrvá, tak budu mít zodpovězeny všechny otázky, aniž bych se musel prozradit.

Když jsem se dozvěděl, k čemu se Tananda chystá, napadlo mě promluvit s ní přímo, ale pak jsem si uvědomil, že mám výjimečnou příležitost dozvědět se, co si myslí, když si myslí, že u toho nejsem.

"No, to Stázka řekla něco..."

Zase Stázka. Je jasné, že dlužím Aahzovi omluvu.

"...Plácla o tat'kovi, to je Skeeve, že mě tam nechává bydlet. To mě přinutilo se zamyslet."

Posledních pár let bylo všechno moc pěkný... až moc pěkný. Protože jsme se nemuseli starat o živobytí, tak jsme se s Kulíkem nepředfeli. A co je důležitější, my ani práci nehledali. Je daleko snazší se placatit na jednom místě a čekat, až někdo přijde za tebou."

"To se tloustne a zleniví, co?" zašklebil se Gus.

"Něco takovýho. Ty mě znáš, Gusi. Já byla vždycky na volný noze a bez závazků."

Připravená jít na požádání za práci nebo za jakýmkoliv rozmarem. Kdyby mi někdo byl navrhl, že bych se měla usadit, tak bych se s ním nepárala. A teď z ničeho nic mám stálou adresu a rodinu... tedy kromě Kulíka, samozřejmě. Teprve až když Skeeve vyrukoval se Stázkou, tak jsem si uvědomila, jak jsem zdomácněla. A to děcko k tomu. Když jsem ji poprvé uviděla, tak mě hned napadlo, jak by bylo hezký mít doma děcko! A teď mi, Gusi, řekni copak tohle jsem já?"

"Ne, to ne."

Chrličův hlas byl tak tichý, že mi dalo práci poznat, že patří jemu.

"A potom jako bych to uviděla před sebou napsaný na zdi. Jestli se zase nepohnu, tak zapustím kořeny... nastálo. Viš, nejhorsí na tom je, že se mi vůbec jít nechce. To mě na tom děsí nejvíc."

"Myslím, že ani Aahz nebo Skeeve nechťejí, abys odešla."

"Ještě ty začínej, Gusi. Už takhle je to pro mě dost těžký. Jak jsem řekla, je tu rodina, ale ta mě dusí. Musím vypadnout"

pryč, i kdyby to mělo bejt jenom na chvíli, nebo se připravím o něco svýho... a to navždy."

"No, když už ses rozhodla... tak hodně štěstí."

"Díky, Gusi. Já se občas ozvu. Dej pozor na hochy, aby si neurvali větší porci, než by mohli spořádat."

"Myslím, že o Kulíka si starost dělat nemusíš. Ten je rozumněj."

"O Kulíka taky strach nemám."

Myslel jsem, že to byla věta na rozloučenou, ale s rukou na dveřích se ještě zastavila.

"Víš, možná je to dobře, že jsem Skeeve nenašla. Nejsem si jistá, jestli by mi to odhodlání při setkání s ním vydrželo."

Ale možná, že právě proto jsem ho hledala."

Vyklouzla ven a já na sobě cítil Gusův pohled.

"Předpokládám, že nemá smysl, abych se ptal, proč si něco neřekl, Mistře Skeeve."

I když jsem si předtím dělal starosti, aby se na mě Gus nerozzlobil, teď už mi na tom nezáleželo.

"Za prvé to byla zvědavost," řekl jsem a odstranil proměňovací kouzlo, "a potom, nechtěl jsem ji uvést do rozpaků."

"A co ten konec? Když z ní vypadlo, že bys jí mohl přemluvit, aby neodcházela? Proč si něco neřekl? Copak chceš, aby zmizela?"

Nenašel jsem v sobě ani jiskřičku vzteku. "Sám to přece víš líp, Gusi," řekl jsem tiše.

"Kritizuješ a chrlíš to na koho máš po ruce, což jsem byl teď já. Nesnažil jsem se ji zadržet ze stejného důvodu, jako ty ses nesnažil naložit mi víc. Cítí, že ji dusíme, a jestli chce vypadnout, tak by bylo od nás pěkně ubohé snažit se ji zadržet jenom kvůli nám, nebo snad ne?"

Rozhostilo se dlouhé ticho, což mi vyhovovalo. Už se mi nic říkat nechtělo.

Vstal jsem a zamířil ke dveřím.

"Když odcházela, tak ses díval jinam," řekl chrlíč. "Takže bys možná rád věděl, že měla v očích slzy."

"To já taky," odpověděl jsem, aniž bych se otočil. "Proto jsem se díval jinam."

Kapitola osmá

"Co jsem udělal špatně?"

- král Lear

S těžkým srdcem jsem zamířil domů. Už mi nedělalo hlavu, jestli na mě bude Aahz křičet.

Spíš jsem doufal, že bude. A rozhodl jsem se, že jestli bude, tak pro změnu nebudu nic namítat. Krátce řečeno, cítil jsem se mizerně a byl v náladě zralé na malé pokání.

Protáhl jsem se vchodem do stanu a našpicoval uši, jestli neuslyším Aahze. Trošku mě překvapilo, že jsem ho neslyšel už z ulice, ale byl jsem si jistý, že v domě zjistím bez potíží, kde je. Jak jsem se už zmínil, mému partnerovi nedělalo potíže dát svou náladu najevo, obzvláště vztek.

V domě bylo ticho.

Z toho, že tu nebyl žádný halas ani opadaná omítka, jsem usoudil, že Aahz je venku... nejspíš mě s očima podlitýma krví hledá. Uvažoval jsem, že bych se vydal za ním, ale pak jsem se rozhodl, že bude lepší, když počkám tady. Nakonec se musí vrátit, a tak jsem zamířil do zahrady, abych si pohověl, než se objeví.

To, čemu říkám zahrada, je vlastně náš dvůr. Je v něm kašna a spousta zeleně, takže pro mě to vždycky byl spíše kus přírody než uzavřený prostor. Postupně jsem tady trávil stále více a více času, obzvlášť když jsem chtěl přemýšlet. Připomínalo mi to pár tichých míst, které jsem čas od času vyhledával, když jsem ještě žil sám v lesích... ještě předtím, než jsem potkal Garkina, a samozřejmě Aahze.

Tahle vzpomínka mě přivedla k zajímavé úvaze. Jestlipak i ostatní úspěšní lidé používají, stejně jako já, výsledky svého úspěchu, aby znovu vytvořili připomínku nebo atmosféru doby, kdy ještě úspěšní nebyli? Jestli ano, tak je to podivný kruh.

Tak jsem se zabral do těchto úvah, že když jsem vešel do zahrady, málem jsem přehlédl, že tam nejsem sám. Někdo jiný obsadil moje útočiště. Byl to Aahz.

Seděl na jedné z kamenných laviček s lokty na kolenou a bradou v dlaních a upřeně hleděl na vodu proudící v kašně.

Mírně řečeno, byl jsem překvapený. Aahz nikdy nepatřil k meditativním typům, zejména ne v těžkých dobách. On je spíše typ "tlouci něčím nebo někým, dokud problém nezmizí". A teď byl tady, nevzrušený, nerázující sem a tam, jen seděl a koukal. To bylo u něj něco tak nezvyklého, že mě to úplně vyvedlo z míry.

"Ehm... ahoj, Aahzi," pronesl jsem váhavě.

"Nazdar, Skeeve," odpověděl, aniž by vzlédl.

Čekal jsem, jestli nebude pokračovat. Nepokračoval. Nakonec jsem se posadil na lavičku vedle něj a sám se zahleděl do vody.

Chvíli jsme jen tak seděli, nikdo nic neřikal. Tryskající voda mě pomalu uklidňovala, skoro uspávala a pocítil jsem, jak se mi myšlenky zklidňují a začínají uplývat. "To teda byla zase den, co, part'áku?"

V duchu jsem se ihned hotovil k obraně, než mi došlo, že Aahz mluví pořád potichu.

"A... ano."

Čekal jsem dál, ale vypadalo to, že se opět zabral do svých úvah. Nevydržely mi nervy a rozhodl jsem se převzít iniciativu.

"Hele, Aahzi, to se Stázkou..."

"Copak?"

"To o té elementární škole jsem věděl. Řekla mi to, když jsme šli od Ekla. Nevěděl jsem ale o tom tolik, aby mi došlo,

jak je to důležité."

"Já vím," povzddechl si Aahz a ani se na mě nepodíval. "Ani jsem se nestaral, abych tě něco o magii živlů naučil... stejně jako jsem tě nic nenaučil o dračím pokeru."

Výbuch se nekonal! Začal jsem si o svého partáka docela dělat starost.

"Copak ty nejsi naštvaný?"

"Jasně že jsem naštvanej," řekl a bleskl po mně vyceněnými zuby, v čemž se jen stěží dal rozpoznat úsměv. "Proč si myslíš, že jsem takhle žovíální?"

"Totiž, ty nejsi šílený vztekem?"

"Ach, to už mě přešlo. Teď už nastoupilo "zadumání".

Dospěl jsem k překvapujícímu závěru, že se mi víc zamlouvalo, když Aahz řval a šlel. S tím jsem si poradit uměl. Tahle jeho nálada byla pro mě naprostou neznámou.

"A o čem dumáš?"

"O rodičovství."

"O rodičovství?"

"Jo. Víš, o stavu naprostý zodpovědnosti za jinou bytost. No, i když to je spíš teorie." Nerozuměl jsem tomu ani za mák.

"Aahzi? Snažíš se snad říct, že se cítíš zodpovědný za to, co se přihodilo se Stázkou, protože jsi mě víc nenaučil o magii a pokeru?"

"Ano. Ne. Já nevím."

"Ale to je hloupost!"

"Já vím," odvětil a poprvé, co jsem přišel do zahrady, jsem uviděl jeho typický úsměv.

"Proto přemýšlím o rodičovství." Vzdal jsem se veškeré naděje na sledování jeho vývodů.

"Budeš mi to asi muset vysvětlit, Aahzi. Nějak mi to dneska nemyslí." Trochu se narovnal a jednou rukou mě vzal okolo ramen.

"Pokusím se, ale není to lehký," řekl téměř družným tónem. "Víš, bez ohledu na to, co jsem řekl, když jsem na tebe křičel kolik problémů bude Stázka znamenat, je to už dlouho, co jsem byl rodičem. Tak tu teď sedím a snažím si vzpomenout, jaké to bylo. A nejvíc mě překvapuje, že jsem si uvědomil, že jsem jím nikdy být nepřestal. Nikdo nepřestane." Neklidně jsem se zavrtěl.

"Jen mě vyslechni. Jednou se s tebou snažím bez křiku podělit o těžce získanou zkušenost.

Zapomeň na ty teorie o rodičovství! Ve skutečnosti je to o tom být hrdej na něco, o čem si nikdy nemůžeš být jistý, že to zvládneš. Je to o přijetí zodpovědnosti a viny za věci, o kterých ani nevíš, nebo je vůbec nemáš pod kontrolou. Ono je to vlastně o hodně složitější, ale v tomhle je jádro pudla."

"Jak to říkáš, tak to zrovna přitažlivě nezní," poznamenal jsem.

"To v mnoha ohledech ani není. Tvoje děcko očekává, že víš všechno... že jsi schopen zodpovědět každou jeho otázku, a co víc, poskytnout logický vysvětlení tohohle v podstatě nelogického světa. Na druhý straně společnost od tebe očekává, že dítě naučíš všemu, co je potřebný k tomu, aby se stalo jejím úspěšným zodpovědným členem... a to i tehdy, když ty sám jím nejsi. Problém je v tom, že ty věci nemá jenom od tebe. Kamarádi, škola a jiný dospělí, ty všichni mu epou různé názory, a ne se všema souhlasíš. Což znamená, že když tvoje dítě uspěje, tak vlastně nevíš, jestli to bylo díky nebo navzdory tvému úsilí. Na druhý straně, jestli si ale nevede dobře, tak si děláš hlavu, jestli jsi měl něco říct nebo udělat, nebo udělat jinak, co by to zachránilo, než to krachlo." Sevření mých ramen trochu zesílilo, ale myslím si, že si to ani neuvědomil.

"No, a já nebyl nijak dobrou rodičem... čímž, aspoň jak bych si rád myslel, patřím mezi většinu.

Se sjezma dětma jsem se moc nestýkal. Obchod vždycky posloužil jako dobrá vejmluva, ale pravdou bylo, že jsem raději jejich výchovu nechával, jak nejvíc to jen šlo, na někom jiným.

Teď vidím, že to bylo proto, že jsem se bál, že když to budu dělat sám, dopustím se díky své nevědomosti a nejistotě nějaký příšerný chyby. Výsledek je takovej, že některý děti se vyvedly dobře, jiný... řekněme méně dobře. Zanechalo to ve mně neodbytný pocit, že jsem si měl vést líp. Že jsem to mohl - nebo měl - dělat jinak." Sundal ruku z mých ramen a vstal.

"Čímž se dostáváme k tobě." Nevěděl jsem, jestli se mám cítit nepohodlně, že se zaměřil na mě, nebo být rád, že začal opět rázovat.

"Nikdy jsem o tobě nepřemýšlel jako o synovi. Když se ale podívám zpátky, tak vidím, nakolik moje chování k tobě ovlivnil můj neutuchající pocit provinění jako rodiče. V tobě se mi dostalo další šance někoho formovat... dát všechny rady, který jsem měl dát svým vlastním dětem. A když se nedařilo a já to přeháněl, tak to bylo proto, že jsem někde hluboko v sobě tohle svoje selhání cítil. Tohle byla moje druhá šance. Nejvyšší čas ukázat, jak jsem se poučil z předchozích nepřetržitých selhání. A víš, co se stalo? Teď si na to dávám pozor, snažím se ze všech sil a stejně se to pořád nevede!" To mi rozhodně náladu nezlepšilo. Navíc jsem ze všeho měl nejasný pocit, že jsem do toho Aahze dostal já.

"Neřekl bych, Aahzi, že je to tvoje vina. Víš, ty ses hodně snažil a měl jsi se mnou tolik trpělivosti jako nikdo předtím. Nikdo nemůže někoho naučit všechno, i kdyby si pamatoval, co všechno ho má naučit. Já jsem dospěl k nějakému přesycení, nebo co. Teď se nenaučím nic nového, dokud nestrávím to, co už vím. A stejně, když budu upřímný, tak jsou věci, kterým nevěřím, ať jsi mi je říkal třeba stokrát. Asi na ně musím přijít sám. Řemeslník se nemůže zlobit na svůj um, když má špatný materiál."

"Právě o tom jsem přemýšlel," přikývl Aahz. "Nemůžu se vinit za všechno. Teda, přijít na tohle v tvém věku, to je opravdu bystřej postřeh... bez toho, aniž bys to musel prodělat jako já."

"To není zas nic světoborného přijít na to, že jsem hlupák," řekl jsem zatrpkle. "To už vím dávno." Najednou jsem pocítil, jako kdybych se vznesl. Zahlédl jsem Aahzovu ruku, která mě uchopila za límec, pak jsem ji uviděl shora a nakonec jsem hleděl do jeho žlutých očí.

"Špatně!" vyprskl vztekle. Začínal to být zas ten starý Aahz. "Neměl ses naučit, že jsi hlupák. To nejsi, a kdybys poslouchal, tak jsem ti v tomhle vlastně složil poklonu."

"Tak proč..." vypravil jsem ze sebe s tím zbytkem vzduchu, který mi ještě zbýval.

"Podstatný je to, že co se stalo v minulosti, není moje chyba, stejně jako to, co se stalo nyní, není tvoje chyba!"

"Aagch... urghk..." zněla moje okamžitá námitka.

"Aha! Promiň!" Pod nohama jsem opět ucítil zem a do plic mi začal proudit vzduch.

"Všichni rodiče, tedy jakýkoliv rodič, dělá ze všech sil, co může." Aahz pokračoval, jako by se nic nestalo. "A výsledek závisí na tolika věcech, že si nikdo jednotlivý nemůže brát zodpovědnost, dávat si vinu nebo se chlubit tím, co se stalo. A to si kvůli tobě musím zapamatovat... stejně jako ty kvůli Stázce. Není to tvoje chyba!"

"Není?"

"Správně. Oba máme v sobě silný otcovský sklony, i když nevím, kde se to v tobě vzalo, ale všechno co můžeme, je snažit se co nejlip. Musíme mít na paměti, že nemá cenu brát si za vinu to, co udělají jiný... jako třeba Tananda." To mě trochu zchladilo. "Ty o tom víš?"

"Jo. Řekla mi, abych ti vyřídil sbohem, kdyby se s tebou neviděla, ale řek' bych, že už to víš." Zmohl jsem se jenom na přikývnutí, mluvit mi nešlo.

"Bál jsem se, jak si vezmeš to se Stázkou, a když odešla Tananda, bylo mi, jasné, že to bude pro tebe těžký. Snažil jsem se ti ukázat, že v tom nejsi sám. Dobře nebo špatně, to, co cítíš, je stará známá věc."

"Díky, Aahzi."

"Pomohlo to vůbec?" Na chvíli jsem se zamyslel.

"Trošku." Můj parťák si povzdechl.

"No," řekl, "snažil jsem se. To je důležitý... aspoň myslím."

"Nazdárek, hoši. Tak jak to jde?" Vzhlédl jsem a uviděl radostí rozzářeného Kulíka, jak k nám míří. "Ach. Ahoj, Kulíku."

"Řekl jsem si, že to rádi uslyšíte," oznámil trol, "Přišel jsem na to, jak tu spoušť, co dneska odpoledne způsobila Stázka, Mafii náúčtovat jako obchodní náklady!"

"To je senzační, Kulíku," řekl Aahz sklesle.

"Jo. Paráda."

"Helemese, helemese," řekl a zadíval se na nás. "Vždycky, když dva největší podnikavce na Bazaru peníze nevzrušují, tak se něco děje. Tak ven s tím. S čím máte starosti?"

"Nechceš mu to říct ty, Aahzi?"

"No..."

"Hele, není to kvůli tomu, že sestřička opustila hnízdo, že ne? Vždyť o nic nejde."

"Ty už to víš?" zamrkal jsem.

"Koukám, že všem je vám do smíchu," řekl nebezpečným tónem Aahz.

"Ale houby!" zvolal trol. "Nechápu, proč se kvůli tomu rozčilovat. Tananda si to jenom musí uspořádat v hlavě, to je všechno. Zjistila, že má ráda něco, co jí nepasuje do představy o sobě. Možná to pár dnů potrvá, ale nakonec zjistí, že to neznamená konec světa. To si prodělá každý. Říká se tomu "dospívání". Jestli něco, tak si myslím, že je sakra dobře, že se konečně naučí, že nic není navždy."

"Opravdu?" Najednou se mi ulevilo.

"Jasně. Vždyť za tu dobu, co jsme spolu, tak se Aahz změnil, ty ses změnil a já taky, i když já to nedávám tak dramaticky najevo jako vy dva nebo moje sestřička. Pánové, prostě se viníte za špatnou věc. Blbost! Víte, nemůžete se vinit za všechno."

"To je dobrá rada," řekl jsem, vstal a protáhl se. "Proč ty mi někdy tak dobře neporadiš, parťáku?"

"Protože tohle je každému bláznovi jasné i bez říkání," usklíbl se Aahz, ale už s jikříčkami v očích. "Problém je v tom, že Pervekt prostě není žádný blázen."

"Zcela správně," zazubil se Kulík. "Co takhle mě doprovodit někam na vhodný místo, kde bych vám u vína řekl, jak jsem chytřej, že vám ušetřím peníze?"

"Raději bych, abys nás ohromil tím, jak vyřešit náš problém s mateřskou školkou," řekl můj partner zachmuřeně a zamířil do haly.

Kupodivu šťastný jsem je následoval. Věci se vracely do normálních kolejí... tedy do tak normálních, jak jen tady mohou být. Byl jsem si jistý, že spolu přijdeme na to, jak ta vyřešit.

Po tom všem, kolik potíží může způsobit jedno děvčátko...

Tuto myšlenku ihned nahradila představa na cáry roztrhaného stanu.

Rozhodl jsem se, že při nadcházející válečné poradě budu spíš poslouchat, než mluvit.

Kapitola devátá

"Stačí jedna malá chybička a nikdy ti to nezapomenou!"

- Nero

Hověl jsem si u vína s Aahzem a Kulíkem a cítil, jak dnešní napětí a chmury odplouvají. Je hezké vědět, že když jde

opravdu do tuhého, mám přátele, kteří mi pomůžou problém vyřešit, ať je to jak chce složité nebo na první pohled beznadějně.

"Nuže, kamarádi," řekl jsem a každému opět dolil víno. "Nějaký nápad, co bychom měli podniknout?"

"Ani kdybys mě zabil," řekl Kulík a pohrával si se svým pohárem.

"Já si pořád myslím, že je to tvůj problém," oznámil Aahz a se zlomyslným úšklebkem se pohodlně se opřel.

"Koneckonců, dostal ses do toho bez naší pomoci." Jak už jsem řekl, je báječné mít přátele.

"S tím já, Aahzi, starý brachu, nemůžu souhlasit," mávl rukou trol. "I když připouštím, že je to lákavý. Nešťastná skutečnost je však taková, že dokud spolu žijeme a pracujeme, tak jeho problémy jsou i naše problémy, nemyslíš?" I když jsem ocenil, že Kulíkova logika je posunula trochu blíž k tomu, aby mi pomohli, stejně jsem cítil potřebu se bránit.

"Řekl bych, že je to spíš oboustranné, Aahzi. Já už byl taky párkrát zatažen do tvých problémů." Chystal se něco odseknout, ale pak se kousl do rtů a opět věnoval svou pozornost vínu.

"Nerad bych srovnával, jak často nás kdo dostal do potíží, a věnoval bych se problému. Řekl bych, že partnerství je i o něčem takovém. Omlouvám se, že jsem občas kousavej, ale nikdy předtím jsem partnera neměl. Trvá mi zvyknout si na to."

"Tedy řeknu ti, Aahzi, moc dobře řečeno," zatleskal Kulík. "Tedy, ty jsi den ode dne civilizovanější."

"Abysme neutíkali od tématu. A co ty, Kulíku? Ty se svojí sestrou jste nám pomohli mockrát, ale nevzpomínám si, že by někdo z vás přišel s vašimi problémy. Není to trošku nevyvážený?"

"Myslel jsem si, že je to náš příspěvek k nájmu," řekl trol nenuceně. "Kdyby se naše problémy začaly míchat do vaší práce, tak bysme podle mě překročili vaši pohostinnost." Tohle bylo pro mě naprosté překvapení. S úlekem mi došlo, že jsem byl obvykle tak zaměstnán vlastním životem a problémy, že jsem se nikdy moc nestaral o to, co Kulík a Tananda dělají.

"Tak moment, zaraž," řekl jsem. "Vy dva máte problémy, o kterých nevím?"

"No, není vždycky posvácení," zašklebil se trol. "Teď se ale bavíme o tvém problému. Teď zrovna nemám nic svýho, co by mělo přednost, tak se pusťme do téhle krize. Co vy na to?"

Navrhuju, abysme zapnuli mozkovny a nechali je chvíli makat. Budeme jen tak koukat do stropu a každé řekne jakékoliv nápad, co ho napadne." V duchu jsem si slíbil, že se později k problémům Kulka a Tanandy vrátím. Pak jsem se připojil k ostatním a zamyšleně zíral do stropu.

Čas ubíhal a nikdo nic neříkal.

"No, tak to bysme měli," prohlásil Aahz a sáhl znovu po víně. "Musím přiznat, že mám v hlavě vymeteno."

"Možná by pomohlo, kdybysme začali tím, že si ten problém vymezíme," nedal se Kulík.

"Teď máme podle mě problémy dva: Stázku a Zajdu. Dokud nezjistíme, co má don Bruce za lubem, tak nepřijdeme na to, co se Zajdou. A musíme přijít na to, jak zabránit Stázce totálně zničit naše životy, než si pro ní přijde otec."

"Jestli si pro ní přijde," opravil ho nápomocně můj partner.

"Musím přiznat, že pořád nechápu, jak sis mohl vést v těch kartách tak dobře, žeš vyhrál i Stázku," řekl trol a zadíval se na mě svým větším okem a Aahze si nevšímal.

"Hloupý štěstí... s důrazem na to hloupý."

"Takhle jsem o tom neslyšel," uculil se trol. "Ať už jsi to udělal, jak chtěl, tak to stačilo k tomu, že se o tobě povídá po celém Bazaru."

"Cože!?" zvolal Aahz a narovnal se.

"Kdybys pořád jenom netrucoval ve svém pokoji, tak bys to sám slyšel," zamrkal trol.

"Když jsem se dneska vydal za sestřičkou, tak jsem slyšel jenom o novém šampionu Pakly v dračím pokeru. Každý o tý partii mluvil nebo aspoň říkal, co o ní slyšel. Podle popisu kombinací je podezřívám, že to trochu příkrášlují, ale někteří tomu doslova věří." Vzpomněl jsem si, že když jsme skončili, tak byli někteří hráči mou hrou nadšení. V tu dobu jsem si dělal starosti, až se o mém nočním výletu dozví Aahz (pokud si vzpomínáte, stalo se to, ještě než jsem dorazil domů). Od té doby mi mysl zaměstnaly potíže se Stázkou a Zajdou, takže jsem na možné důsledky zvěsti o té hře moc nemyslel. I když teď...

Aahz vyskočil ze židle a přecházel sem a tam.

"Kulíku, jestli je to, co říkáš, pravda... sleduješ to partáku?"

"Zatraceně dobře," zabručel jsem.

Nato se můj parták zarazil a obrátil oči v sloup.

"Dávej si bacha," varoval mě. "Teď mluvíš jak Kulík."

"Byl bys radši, kdybys mluvil jako Kvido? Co ty na to?"

"Nerozumím," přerušil nás trol. "Něco tady neklape?"

"My nemáme dva problémy," oznámil Aahz. "My máme problémy tři! Stázku, Zajdu a tu šeptandu!"

"Klepy? Co ty můžou bejt za problém?"

"Jen to promysli, Kulíku," řekl jsem. "To, co zrovna teď potřebuju, je smečka lačných hráčů dračího pokeru, kteří mě honí, aby se, přesvědčili, jestli jsem tak dobrý, jak každý říká."

"A to je jenom část, partáku," přidal se Aahz. "Stejně tak to může uškodit našemu obchodu nebo pověsti." S povzdechem jsem zavřel oči.

"Vysvětlí mi to, Aahzi. Nezapomeň, že se pořád učím, víš?"

"No, víme, že tvá reputace v magii rychle vzrostla... až moc rychle. Konkurence tě nenávidí, protože sbíráš všechny lukrativní zakázky. Žádná hrůza! Profesionální žárlivost je cenou za úspěch v každém oboru. Přijde vždycky, když se staneš příliš dobrým příliš rychle. Pak se ale nemusíš obávat jen svých rivalů. Každé ti bude chtít srazit hřebínek. Kdyby pro nic jiného, tak proto, aby se ujistil, že tvůj úspěch je něco nenormálního... aby se nemusel cítit špatně, že se

ti nevyrovná." Přestal a upřeně se na mě zadíval.

"Bojím se, že by tě ta věc s dračím pokerem mohla posunout do jiný kategorie. Mnoho bytostí tady na Bazaru je vyjíměnejch, ale jenom v jednom oboru. Například Ekl je uznávanou osobností mezi hráči, ale nikdo ho nebude brát vážně jako čaroděje nebo obchodníka. Tohle lidi vezmou... tvrdě makej a dostaneš se na špičku ve svém oboru. Ty ses ale prosadil i v jiným oboru. Obávám se, že z toho bude pozdvižení."

"Pozdvižení?" zopakoval jsem chabě.

"To se ti právě snažím říct: lidi nechtějí, abys je moc převýšil. Přinejmenším můžou začít bojkotovat naši živnost. Přinejhorším... no, existujou způsoby, jak překazit jinejm úspěch."

"Chceš snad říct, že se budou snažit..."

"Tak dost!" prohlásil Kulík a hlasitě udeřil rukou do stolu.

Náhle mě napadlo, že jsem ještě nikdy neviděl Kulíka rozzuřeného. Také jsem si uvědomil, jak jsem rád, že je náš nábytek dost silný, že vydrží dokonce i Aahzovy proslovy. Kdyby tomu tak nebylo, tak by trol, aby rozmluvu zarazil, stůl zničil.

"Teď poslouchejte, oba dva!" nařídil a zamířil na nás sukovitý prst. "Myslím, že vám tahle krize leze na mozek. Oba dva to přeháníte... honíte se za duchy. Připouštím, že máme jistý potíže, ale už jsme zvládli i horší. Není proč panikařit."

"Ale..."

"Poslouchej mě, Aahzi. Já tě poslouchal dost často." Otevřel jsem pusu, abych učinil bystrou poznámku, ale pak jsem toho raději nechal.

"Stázka je potenciální pohromou, ale klíčový je to potenciální. Je to hodný děcko, který bude dělat, co jí řekneme... pokud se naučíme dávat si pozor, co jí říkáme. To samý platí pro Zajdu. Ta je zatraceně chytrá a..."

"Zajda?" vybafl jsem, úplně jsem se zapomněl.

"Ano, Zajda. Už je to dlouho, co tady byl někdo, s kým bych mohl hovořit o literatuře a divadle. Kdyby ses obtěžoval si s ní pohovořit, zjistil bys, že je opravdu inteligentní."

"Mluvíme ale všichni o tý samé Zajdě, že ano?" zamumlal Aahz.

"O tý, která sem vplula tupá jako pařez," potvrdil s úsměvem Kulík. "Jenom si vzpomeňte, jak já vypadám, když rozehraju svýho Drsoně... to ale odbočujeme. Podstatný jsou problémy a já tvrdím, že s trochou vedení Zajda jedním z nich nebude." Přestal a zadíval se na nás.

"Pokud jde o ten rozruch o Skeevoých schopnostech v dračím pokeru, v životě jsem neslyšel někoho tak plašit jako tebe, Aahzi. Jasně, má to svý záporný stránky, jenže tys to hnál do extrému."

"Hej, šéfe!" zavolal Kvido, který strčil hlavu do dveří. "Přišel za tebou Ekl."

"Já to vyřídím," řekl Aahz a zamířil do přijímacího pokoje. "Zůstaň tady a poslouchej, co má Kulík na srdci. Možná má pravdu. Jsem poslední dobou podrážděnej... z nějakýho neznámýho důvodu."

"Jestli mám pravdu, tak by sis to měl poslechnout taky," zavolal za ním trol.

"Pověz to mně, Kulíku," řekl jsem. "Stejně je tohle to nejbližší omluvě, cos kdy od Aahze slyšel."

"To je pravda. Kde jsem skončil? Aha, ano. Dokonce i jestliže je Aahzův odhad reakce na tvůj úspěch správněj, tak by to moc velkej vliv na vaší práci mít nemělo. Možná, že malý ryby půjdou za jinejma čarodějema. Stejně se ale s malejma zakázkama snažíte skoncovat."

Když se někdo dostane do opravdového průšvihů, tak bude chtít, aby na tom pracoval ten nejlepší čaroděj, co je k mání... což zrovna teď jsi ty." Přemýšlel jsem o tom, co řekl, a pečlivě to zvažoval.

"I kdyby měl Aahz jenom trochu pravdu," řekl jsem, "tak nijak netoužím po tom, abych na Bazaru vzbuzoval takové pocity. Obdiv mi nevádí, ale závist ano."

"Nyní si na to budeš muset zvyknout," zasmál se trol a lehce mě poplácal po rameni. "Ať si to uvědomuješ nebo ne, tak už se to nějakou dobu chystalo... dlouho před touhle partií dračího pokeru. Hodně se ti toho povedlo, Skeeve, a pokud to potrvá, tak tu budou chlápci, co ti budou závidět."

"Takže si opravdu myslíš, že ten rozruch okolo dračího pokeru je neškodný?"

"Přesně tak. Vždyť jak můžou jalový klepy uškodit?"

"Víš, Kulíku, ty se často nepleteš. Když se ale spleteš, tak to stojí za to." Vzhledli jsme a uviděli Aahze opřeného ve dveřích.

"Co se stalo, Aahzi? Vypadáš, jako kdyby ti někdo dal vodu, když jsi chtěl víno." Partner se mému pokusu o humor ani neusmál.

"Něco horšího," řekl. "To Ekl dole."

"O něm víme. A co chtěl?"

"Doufal jsem, že přišel vyzvednout Stázku pro jejího otce..." Aahzovi selhal hlas.

"Vsadím se, že to ne?" napověděl jsem.

"Ne, to ne. Vlastně na to ani nepřišla řeč." Jeho ruka skoro bezmyšlenkovitě sáhla po ohromném poháru vína.

"Přinesl pozvání... ne, je to výzva. Bonbon Ante Kid se doslechl tady o Skeevovi. Chce partii dračího pokeru, hezky jeden proti jednomu. Ekl to dojednává."

Kapitola desátá

"Lžička cukru pomůže medicíně lépe do krku!"

- L. Borgia

"Prostě nech energii proudit."

"To se ti snadno řekne!"

"Copak koktám?"

"Víš, sekáči, možná by bylo lepší, kdybych..."

"Zmlkni a koncentruj se, Marfo."

"Tys začal."

"A taky s tím končím. Soustřed' se na tu svíčku!" Jestli vám něco z toho zní poněkud povědomě, není divu. Je to staré známé cvičení "rozžehnout svíci". Teoreticky má pozvednout studentovi sebedůvěru. Ve skutečnosti je to zdroj utrpení. Učni cvičení se svíci nenávidí. Já taky, když jsem, ale ještě byl učněm. Když jste na druhé straně a učíte to, je to mnohem větší zábava.

"Ale no tak, Skeeve. Už jsem moc stará učit se takovýhle věci."

"A čím víc budeš zdržovat, tím budeš starší, učednice. Nezapomeň, že ses ke mně přišla učit magii. To, že jsme čas od času rozptylování, ještě neznamená, že jsem na to úplně zapomněl."

Ted' zapal tu svíčku." S brbláním, které jsem raději ignoroval, se vrátila ke cvičení.

O své rozmluvě s Aahzem a Kulíkem jsem hodně přemýšlel. Otázka, co si počít s Kidovou výzvou, byla tak ožehavá, že jsem se pro tentokrát rozhodl požádat o radu své rádce ještě předtím, než udělám nějaký závazek, kterého bych mohl později litovat. Zrovna v tuhle chvíli se s tím potýkaly moudřejší hlavy než já. Naneštěstí výše zmíněné moudřejší hlavy spolu v otázce, jak se zachovat, naprosto nesusouhlasily.

Aahz dával přednost odmítnutí partie, zatímco Kulík naléhal, že odmítnutí by situaci jen vyostřilo. Trval na tom, že jediný rozumný způsob je postavit se Kidovi a prohrát (nikdo si ani nepomyslel, že bych měl v takové hře šanci), a tím se jednou provždy dostat ze středu pozornosti. Hlavní potíž s tímhle řešením byla, že zahrnovalo předpoklad dobrovolně se vzdát nemalé částky peněz... a o tom Aahz nechtěl ani slyšet.

Když bitva zuřila nejvíce, myslel jsem na náš předchozí rozhovor. Přemýšlel jsem o rodičovství a zodpovědnosti. Pak jsem se vydal hledat Marfu.

Když jsme se poprvé potkali, živila se Marfa jako dvorní čaroděj v jednom z městských států v dimenzi Mačo. Ano, správně, tam kde se každoročně koná Mač. Potíž byla v tom, že ve skutečnosti neznala z magie nic. Byla tím, čemu se v oboru říká mechanista a veškerá její Síla byla nakoupena u pultu ve formě prstenů, náhrdelníků a jiných magických udělatek.

Poté, co nás viděla vytahovat se při Mači, rozhodla se, že se naučí něco z nemechanické magie... a z neznámého důvodu si vybrala mě, aby ji učil.

Musím nicméně říct, že jsem nikdy o Marfě neuvažoval jako o dceři, ale byla mojí učednicí a za to jsem přijal zodpovědnost. Naneštěstí jsem se této zodpovědnosti spíše vyhýbal z těch samých důvodů, které vyjmenoval Aahz: o svých schopnostech jsem pochyboval, a proto jsem se bál, abych neudělal chybu. Zatím jsem ale do toho nedal všechno, nevsadil všechno na jednu kartu. To jsem si uvědomil a předsevzal jsem si, že ať se Marfě přihodí v budoucnu cokoli, nebude to proto, že bych jí alespoň nenaučil to, o čem mě žádala.

Také jsem měl na paměti, že jsem se chtěl dozvědět více o problémech Kulíka a Tanandy, stejně jako získat lepší představu, co je vlastně Zajda zač. V tuhle chvíli tu, ale Tananda chyběla a Kulík se dohadoval s Aahzem, takže to muselo počkat. Zajda tu někde byla, ale když jsem měl možnost si vybrat mezi ní a Marfou, volil jsem staré závazky před zabřednutím do nových. Takže jsem Marfu vytáhl k velmi opožděné lekci magie.

"To prostě nefunguje, Skeeve. Říkala jsem ti, že to nedokážu." Sklíčeně klesla do židle a mračila se na podlahu. Byl jsem zvědavý, tak jsem si sáhl na knot.

Nebyl ani teplý.

"Není to úplně špatné," lhal jsem. "Trošku se zlepšuješ."

"Nesnaž se okecat kecala," ušklíbala se Marfa. "Nikam to nevede."

"Dovedla bys ji zapálit nějakým svým prstenem?" Roztáhla prsty a udělala bleskovou inventuru. "Jasně. Tenhle malej šmuk by to udělal, ale to přece nejde."

"Měj se mnou trpělivost. Jak to funguje? Nebo ještě lépe, jak to cítíš, když funguje?" Škubla rameny.

"Nic na tom není. Vidíš, tenhle kroužek okolo kamene se hýbe a já s ním otáčím podle toho, jak tenký paprsek chci. Spouští se to zatlačením zezadu na prsten, takže všechno co musím, je zamířit a uvolnit se. Všechno ostatní udělá prsten."

"To je ono!" zvolal jsem a luskl prsty.

"Co?"

"Nevadí. Pokračujeme. Jak to cítíš?"

"No," zamyšleně se zamračila, "je to něco jako chvění. Jako bych byla hadice a proudila mnou ven přes prsten voda."

"Bingo!"

"Co tohle znamená?"

"Poslouchej, Marfo. Pozorně poslouchej." Hovořil jsem pečlivě a usilovně se snažil skrýt vzrušení nad tím, o čem jsem doufal, že bude velkým průlomem.

"Náš problém naučit tě nemechanickou magii spočívá v tom, že v ni nevěříš! Tedy chci říct, že víš, že existuje, ale nevěříš, že bys ji ty dokázala. Pokaždé, když se pokoušíš o nějaké kouzlo, tak se to snažíš ze všech sil překonat, a v tom to je: ty se snažíš... ze všech sil snažíš."

Ty víš, že musíš věřit, tak se ze všech sil snažíš tu nevíru překonat pokaždé, když..."

"Jo. No a?"

"To znamená, že jsi pokaždé napjatá, místo abys byla uvolněná, jako když to děláš se svými prsteny. To napětí blokuje tok energie, takže když skončíš, máš méně síly, než kdybys ses šla projít. Čarování není v tom napnout se, ale

uvolnit se, v tom to je... je to vlastně cvičení v usilovné relaxaci." Moje učednice se kousala do horního rtu. "Já nevím. Zní to tak snadno."

"Na jednu stranu je to snadné. Z jiného pohledu ale jednou z nejtěžších věcí je uvolnit se podle potřeby, obzvlášť když to okolo tebe třeba zrovna pořádně vře."

"Takže všechno, co musím, je uvolnit se?" zeptala se skepticky.

"Vzpomeň si na ten pocit "hadice", který máš, když používáš prsten. To tebou proudí energie a je zaměřena na cíl. A když hadici zaštípněš, tak kolik vody se dostane naskrz?"

"Řekla bych, že tohle dává smysl."

"Zkus to teď. Natáhni ruku a namíř prst na knot, jako kdybys to dělala s prstenem, jenom ho nespouštěj. Jenom si řekni, že to děláš prsten a uvolni se." Chystala se něco říct, ale pak si to rozmyslela. Namísto toho se zhluboka nadechla, vydechla a namířila prst na svíčku.

"Jenom se uvolni," naléhal jsem potichu. "Nech energii proudit."

"Ale..."

"Nemluv. Zaměř svou mysl na svíčku a naslouchej mi, jako kdybys mluvil z velké dálky." Poslušně se soustředila na svíčku.

"Cítíš proud energie... stejně jako když používáš prsten. Ještě víc se uvolni. Cítíš, jak ten proud vzrůstá? A teď, bez jakéhokoliv napětí ten proud ztenčí do úzkého paprsku a zaměř ho na cíl." Tak jsem se soustředil na Marfu, že jsem to málem propásl. Na knotu se objevil malý záblesk světla.

"To je ono," řekl jsem a snažil se ze všech sil zachovat nevzrušený hlas. "Teď..."

"Taťko! Kvido říkal..."

"Psst!!!" zasyčel jsem. "Teď ne, Stázko! Snažíme se zapálit svíčku." Zarazila se ve dveřích s tázvě nakloněnou hlavou.

"Ach, to je lehký!" rozzářila se náhle a zvedla hlavu.

"STÁZKO!! NEDĚLEJ TO..." Byl jsem ale příliš pomalý.

V pokoji se náhle zablesklo a svíce vzplála. No, vlastně nevzplála, ona se roztekla jako vak vody, když dáte ten vak pryč. Stejně tak to dopadlo se svícem. I stůl vzplál, pravda... trochu.

Tedy jeden roh. Vzplálo to a najednou oheň zmizel stejně rychle, jako se objevil. Zůstal po něm spálený kus stolu, tam, kde byl předtím roh. To a ještě noha stolu, která tam osamoceně stála jako vyhořelá louč. Oheň se objevil tak náhle a hladce, že se ani neskácela.

Nevybavuji si, že bych po Stázce sáhl, ale nějak se stalo, že jsem ji držel za rameno a trásl s ní.

"PROČ JSI TO UDELALA?!" řekl jsem svým nejlepším otcovským tónem.

"Říkal... říkal jsi... že chceš... tu svíčku zapálit."

"Tohle je zapálení svíčky?!?"

"Pořád mám potíže s kontrolou... ale učitel mi říkal, že se lepším." Uvědomil jsem si, že mám také potíže s kontrolou. Přestal jsem s ní třepat a snažil se uklidnit. V tomto úsilí mi dopomohlo, že jsem si všiml, jak se Stázce chvěje horní ret a že rychle mrká. Náhle mi došlo, že je jí do pláče. Nevěděl jsem, co by se dělo, kdyby začala plakat, tak jsem se rozhodl ze všech sil to ignorovat a odvést její pozornost od toho, co se stalo.

"Ehmm... to byl Živel Oheň, že. To ses naučila elementální škole?" Slzám často zabrání, když dotyčného přimějete mluvit... tedy alespoň u mě to zabralo vždycky.

"A... ano," řekla pokorně. "V elementální škole jsme brali Oheň pro začátečníky."

"Bylo to... ehm... velmi působivé. Podívej, omlouvám se, jestli jsem na tebe vyjel, Stázko."

Víš, ale já nechtěl tu svíčku zapálit. Chtěl jsem, aby ji zapálila Marfa. Byla to část její lekce magie."

"To jsem nevěděla."

"Já vím. Neřekl jsem ti to. Proto se omlouvám. Co se stalo, byla moje chyba. Dobrá?" Zakývala hlavou tak přehnaně, že to vypadalo, jako by měla zlomený krk. To byla zajímavá představa. Rozhodně jsem jí dával mnohem větší přednost než představě, že pláče... obzvlášť v náladě, ve které jsem se zrovna nacházel. Pomyšlení na Stázku se zlomeným krkem...

"Ach... stejně jsi ale přerušila Marfinu lekci," řekl jsem a snažil předchozí myšlenku vypudit z mysli. "Nemyslíš, že by bylo pěkné, kdyby ses jí omluvila?"

"To je skvělý nápad, taťko," rozzářila se. "Udělám to hned, jak jí uvidím. Dobrá?" V tu chvíli jsem si uvědomil, že moje učednice z pokoje vyklouzla.

"Co to tady, prosím tě, děláš, Marfo?" Stál jsem nedbale opřený ve dveřích Marfiny ložnice. Uvědomil jsem si, že mému hlasu chybí ta zastrašovací síla, jakou má Aahz, ale tohle je jediný hlas, který mám.

"A jak vypadá to, co dělám?" odsekla a ze šatníku přenášela ohromnou náruč šatstva, kterou, přidala k hromadě na posteli.

"Takhle od pohledu bych řekl, že to vypadá, že se balíš. Otázka zní proč?"

"Lidé si obvykle balí, protože je to nejsnazší způsob, jak nést svoje věci, když cestují. Šaty se tak neopotřebují a neroztrhají." Najednou mě to dobírání unavilo. S povzdechem jsem se před ni postavil a zastoupil jí cestu.

"Tak dost hraní, Marfo. Dobrá? Řekni mi rovnou, proč odcházíš? Copak aspoň tohle svému učiteli nedlužíš?" Odvrátila se a upravovala si něco na šatech.

"Ale no tak, Skeeve," řekla tak potichu, že jsem ji málem neslyšel. "Vždyť jsi viděl, co se stalo dole."

"Viděl jsem tě málem udělat velký pokrok v tvém učení, jestli myslíš tohle. Kdyby nepřišla Stázka, tak bys za pár vteřin tu svíčku zapálila."

"To je toho!" Otočila se ke mně, takže jsem viděl, že se snaží nerozplakat se. Bylo tu toho dneska plno.

"Promiň, Skeeve, ale to je velký, tlustý, chlupatý nic. Tak umím zapálit svíčku. No a co?!"

Po letech učení umí Marfa zapálit svíčku... a malá holka dokáže zlikvidovat kus stolu, aniž by se o to snažila! Takže jsem co? Čaroděj? Ha, ha! Dobřej vtíp."

"Marfo, já taky neumím to, co Stázka udělala dole... nebo co udělala na Bazaru, když už jsme u toho. Když jsi za mnou poprvé přišla, že chceš být mou učednicí, tak jsem ti přesně řekl, jak málo z magie umím. Ale pořád se učím... a mezitím stále vedeme naši čarodějnickou živnost... a to tady na Bazaru, v hlavním městě magie všech dimenzí." Vypadalo to, že ji to trochu uklidnilo, ale ne moc.

"Řekni mi upřímně, sekáči," řekla s našpulenými rty, "jak dobrá bych vůbec v magii mohla být... ale doopravdy?"

"Já nevím. Ale myslím si, že při práci a cvičení bys mohla být lepší než teď. V to může doufat každý."

"Možná máš pravdu, Skeeve, a je to hezký pomýšlení. Ale faktem zůstává, že mezitím tady budu pořád nicka... v magii samozřejmě. Podle toho, jak se věci mají, jsem odsouzená být parazitem. Pijavici. Ty a Aahz jste dobří kluci a nikdy jste mě nevyhodili, ale já nemůžu přijít na jedinej důvod, proč bych tu měla zůstat."

"Zato já ano." Málem jsem si vykroutil krk, jak rychle jsem otočil hlavou. Ve dveřích stála...

"TANANDO!"

"Osobně," řekla a mrkla. "Ale o to tu teď nejde. Marfo, teď to nemůžu vykládat, ale mám jeden moc dobrý důvod, proč bys teď odcházet neměla. Je to ten samej důvod, proč jsem se vrátila."

"A to je?"

"Týká se to tady Velkého Skeevea. Pojdme dolů. Řeknu to všem na válečný poradě. Jsme v pěkný bryndě."

Kapitola jedenáctá

"Jsem přesvědčen, že jsme napadeni."

- S. Talin

V jednom z pokojů v našem mimo dimenzi sahajícím paláci byl velký oválný stůl s mnoha židlemi. Když jsme se nastěhovali, nazvali jsme ho Konferenčním pokojem, protože se nezdálo, že bychom pro něj našli jiné praktické využití. Nikdy jsme v něm žádnou konferenci neměli, nemyslete si, ale je docela hezké mít konferenční místnost.

Dnes večer byl ale úplně zaplněný. Než našla Marfu a mě, Tananda očividně shromáždila celou domácnost včetně Stázky a Zajdy. Když jsme vešli, všichni už seděli.

"Tak můžeme už začít?" zeptal se kousavě Aahz. "Já totiž mám ještě i jiný věci na práci, víte?"

"Opravdu?" zašklebil se Kulík. "Jako třeba?"

"Jako třeba promluvit s Eklem o tom pozvání," odsekl můj partner.

"Aniž by sis předtím promluvil se svým partnerem?"

"Neřekl jsem, že to odmítnu nebo přijmu. Chci si s ním jenom promluvit o..."

"Můžeme tu hádku na chvíli odložit?" přerušil jsem je. "Chci slyšet, co nám chce říct Tananda."

"Díky, Skeeve," řekla, poslala mi rychlý úsměv a ihned opět zvažovala. "Řekla bych, že je vám všem známo, že jsem se odsud odstěhovala. Nu, a když jsem potulovala po Bazaru, zaslechla jsem zvěsti, které mé rozhodnutí změnilo. Jestli je to pravda, tak s tím budeme mít všichni plné ruce práce." Odmlčela se, ale nikdo neřekl ani slovo. Všichni jsme ji pro změnu věnovali plnou pozornost.

"Myslím, že bych měla říct to nejdůležitější, a z toho vyjdeme. Venku se povídá, že někdo najal Kata, aby odrovnal Skeevea." Několik úderů srdce bylo ticho, pak pokoj vybuchl.

"Proč by někdo..."

"Kdo Kata najal?"

"Kdes to slyšela..."

"Přestaňte! PŘESTAŇTE!" Tananda zařvala a zvedla ruce, aby si zjedнала ticho. "Můžu odpovídat jenom na jednu otázku po druhý... ale už předem vás varuju, že tolik odpovědí nemám."

"Kdo ho najal?" naléhal Aahz, který se prosadil první.

"Podle toho, co jsem slyšela, není skupina čarodějů tady na Bazaru ze Skeevova úspěchu nijak nadšená. Myslí si, že teď dostává veškerý fešácký zakázky... a sklízí za ně slávu. Tak dali dohromady peníze, aby najali Kata, který by za ně udělal to, co se sami bojí provést... totiž vypořádat se se Skeevem."

"Kulíku, slyšíš to? Pořád si myslíš, že to dramatizuju?"

"Zmlkni, Aahzi. Kdes to slyšela, sestřičko?"

"Pamatujete se na Vikyho? Na toho mladýho upíra, co se sem přestěhoval z Limbu? Otevřel si tady na Bazaru vlastní čarodějnickou živnost. Vypadá to, že ho požádali, aby taky do fondu přispěl. Je tady nověj, takže nikoho z nich neznal jménem, ale prý prohlašovali, že je podporuje aspoň deset drobných čarodějů."

"Proč nás nevaroval sám, jakmile se to dozvěděl?"

"Snažil se zůstat nestranným. Sice nepřispěl, ale taky nechtěl Skeevea varovat. Mně to řekl jedině proto, že měl strach, aby to neodnesl někdo ze Skeevova okolí. Musím přiznat, že to vypadalo, že má poněkud přehnanou představu, jak to tady Skeeve zvládne sám."

"Můžu se na něco zeptat?" prohlásil jsem zachmuřeně. "Jako předpokládaná oběť?"

"Jasně, Skeeve. Ptej se."

"Kdo je to Kat?" Nato se ke mně s otevřenými ústy otočila nejmíň polovina hlav.

"Ty si děláš srandu!"

"Ty nevíš, kdo je..."

"Aahzi, tys mu nic neřek o..."

"Hej! Přestaňte!" snažil jsem se ten mumraj překřičet. "Stejně stíhám jenom jedno po druhém. Aahzi! Neráčil bys mi jako můj přítel, partner a někdy učitel několika jednoduchými větami sdělit, kdo to ten Kat je?"

"To nikdo neví." Zavřel jsem oči a potřásl hlavou, abych si pročistil uši. Po tom všem "Páni, ty tohle nevíš? blebleble" bych přísahal, že řekl...

"Má pravdu, fešáku," vložila se do toho Tananda. "Katova pravá totožnost je jedním z nejpečlivěji střežených tajemství ze všech dimenzí. Proto se mu daří vše, do čeho se pustí."

"To je možná pravda," přikývl jsem. "Ale z toho, jak to tady vypadalo, když padlo jeho jméno, bych usoudil, že někdo o něm něco ví. Zkusím se zeptat jinak. Jestli nikdo neví, kdo Kat je, mohl by mi někdo osvětlit čím je?"

"Kat je největším zabijákem reputace a kariér ze všech dimenzí," řekl Aahz s úšklebkem.

"Pracuje na volný noze a počítá si takový sazby, vedle kterých jsou ty naše úplný kapesný."

Jakmile se na tebe Kat pověsí, tak se můžeš začít loučit. Zničil víc kariér než pět burzovních krachů. Copak jsi nikdy neslyšel říkat "Kat, aby to spral?" Tak to je podle něj." V žaludku jsem opět pocítil ten známý svíravý pocit.

"Jak to dělá?"

"To je různý," pokrčil můj parťák rameny. "Každý útok šije na míru podle situace. Pokaždý ale platí, že čím jsi, když se do toho pustíš, už nejsi, když skončí."

"Přál bych si, abys pořád neřikal "ty". Ještě nejsem mrtvej."

"Promiň, parťáku. Síla zvyku."

"Helejte, to je prostě skvělý!" vybuchl Kvido. "Jak asi máme s Frigem šéfa hlídat, když nevíme, co se na něj chystá?"

"Nemůžete," odsekl Aahz. "Tohle jde mimo vás, Kvido. Mluvíme o atentátu na reputaci, kariéru, ne o fyzickém útoku. Tohle v popisu práce nemáte."

"Tak takhle ne!" prohlásil Frigo svým pisklavým hlasem. "Don Bruce nám řekl, že ho máme chránit. Nepamatuju se, že by říkal něco o fyzickém nebo nefyzickém útoku. Je to tak, Kvido?"

"Správně! Jestli de někdo šéfovi po krku, tak ochránit ho je naše práce... jestli je to ovšem pro tebe v pořádku, PANE Aahzi!"

"Vám dvěma bych nevěřil, že ochráníte leklou rybu, natož mého parťáka!" zařval Aahz a začal se zvedat.

"Zadrž, Aahzi!" nařídila mu Tananda a kopla do židle, ta mu podtrhla nohy, takže si znovu kecl zpátky na zadek.

"Pokud se máme Katovi postavit, budeme potřebovat každou pomoc."

Přestaňte se hádat o tom "kdo" a soustřeďte se na to "jak". Dobrá? Vystrašený jsme všichni, ale to ještě neznamená, že se pustíme jeden do druhého, když naším cílem je Kat." To na chvíli každého zchladilo. Zabýsklo pár pohledů a ozvalo se několik zabrumlání, ale nakonec se ruch utišil, takže mě mohli slyšet.

"Myslím, že jste všichni něco přehlédli," řekl jsem tiše.

"A co?" zamrkala Tananda.

"Před chvílí se o tom zmínil Aahz. Tohle je můj problém... a nikdo z vás to nemá v popisu práce. Všichni jsme sice přátelé a s Aahzem mě váže obchod, stejně tak s Kvidem a Frigem, ale tady jde o reputaci. Jestli mě to potrefí a vypadá to, že teď by si na mě nikdo nevsadil, tak to bahno stříkne na každého, kdo mi bude nablízku. Takže se mi zdá, že nejlepší bude, když se všichni stáhnete do pozadí, nebo ještě lépe, když se odstěhuju pryč a budu představovat osamocený terč. Tak budeme riskovat krach jenom jedné kariéry... a to mojí."

Tam, kde jsem teď, jsem se dostal na vašich ramenou. Pokud si to nedokážu udržet sám, no, tak se není třeba o žádnou kariéru bát." Skončil jsem a celý pokoj na mě zíral.

"Víš, Skeeve, starej kamaráde," odkašlal si Kulík, "přestože tě mám tak rád, je občas těžký si připustit, jak jsi inteligentní."

"To bych řekla," prskla Tananda. "To je ta nejpitomější... Počkej! Má to snad něco společného s mým odchodem?"

"Trošku," připustil jsem. "A s Marfíným odchodem a s Aahzovým povídáním o odpovědnosti a..."

"Tak zaraž!" nařídil Aahz a zvedl ruku. "Tak si promluvíme o odpovědnosti, partnere. Je legrační, že já mám o tomhle poučovat tebe, ale je spousta druhů odpovědnosti. Jednou z nich, kterou jsem se naučil od tebe, je odpovědnost k přátelům: pomoci jim, když mají trable, a na oplátku přijmout pomoc od nich. Nezapomněl jsem, jak mi přišel do neznámý dimenze pomoci z vězení, když jsem předtím tvou pomoc odmítl. Nebo jak ses zavázal hrát v Mači jako záruka za Tanandu, když jí chytili, jak kradla, nebo jak naléhal, aby ti don Bruce přidělil Kvida a Friga, když zrovna byli na koberečku za zpackání práce pro Mafii. Já na to nezapomněl a vsadím se, že ani oni ne, i když ty třeba jo. Takže ti navrhuju, abys kušoval o popisu práce a nechal své přátele, aby ti pomohli... partnere."

"Zatraceně správně," přikývl Kulík.

"Méls mě nechat u Ekla, abych šla do otroctví," řekla zamyšleně překvapivě dospělým hlasem Stázka.

"Takže teď je to jasný," řekl můj parťák a zammul si ruce, "a pustíme se do toho. Tady kámo Kvido řek' dobrou věc. Jak Skeeve ubráníme, když nevíme jak nebo kdy Kat udeří?" Jasný to ani zdaleka nebylo, ale Aahz mi ani náhodou nedal šanci, abych na to upozornil.

Byl jsem ale vlastně rád, protože jsem stejně nevěděl, co říct.

"Všechno, co můžeme, je si dávat bacha na každého nebo na cokoliv podivného, co se objeví," pokračila rameny Tananda.

"Jako třeba partie dračího pokeru s Bonbon Ante Kidem," řekl Kulík zahleděný do dálky.

"Co je zas tohle?"

"Tys o to přišla, sestřičko. Vypadá to, že tady náš chlapec Skeeve na sebe upozornil krále dračího pokeru. Ten si to chce s ním rozdat jeden proti jednomu, a to brzo."

"Kulíku, takhle se na mě nedívej," ušklíbl se Aahz. "Teď už hlasuju jinak. Jestli chceme zachránit Skeevovu reputaci,

nedá se ta výzva odmítnout. Teď už jsem ochotnej připustit, že to budou dobře utracený peníze."

"Můj táta porazí v dračím pokeru každého," prohlásila Stázka loajálně.

"Tvůj táta si může královsky natlouct," opravil ji jemně můj parťák. "Jenom doufám, že ho do té partie naučíme dost, aby prohrál elegantně."

"Mně se to nelíbí," zabručela Tananda. "Je to příliš na ráně. Vypadá to, že v té hře má Kat prsty."

"Možná máš pravdu," povzdychl Aahz. "Ale kromě toho, že tu výzvu přijmeme a pokusíme se tu šlamastyku zvládnout co nejlépe, moc možností nemáme."

"Kousnout do kyselého jablka a hrát s kartami, které máme. Je to ak, Aahzi?" zamumlal jsem.

Myslel jsem, že to říkám potichu, ale každý u stolu včetně Stázky zamrkal. Možná byli ochotní riskovat na mou obranu svoje životy a kariéry, ale mým vtipům se nesmáli.

"Počkejte!" vykvikl Frigo. "Myslíte, že je tady možnost, že by Bonbon Ante Kid byl vlastně Katem?"

"To je málo pravděpodobný," poprvé na poradě promluvila Zajda. "Někdo jako Kat musí pracovat nenápadně. Bonbon Ante Kid je moc nápadný. Kdyby byl zabijákem reputace, tak by to všichni okamžitě poznali. A kromě toho, když vyhraje, tak si nikdo nemyslí, že by to bylo proto, že jeho soupeři mají špatnou pověst... ale proto, že Kid je dobrý. Ne, myslím, že Kat musí být jako zcizený dopis... prostě si ho nevšimneš. Vezmi toho posledního, koho bys podezříval, a jsi blízko." Konverzace se okolo mě přelévávala, ale moc jsem neposlouchal. Zrovna, když Zajda mluvila, tak mě něco napadlo. Všichni jsme o Katovi hovořili jako o "něm", ale pokud nikdo jeho pravou totožnost nezná, tak by klidně mohl být "ona". Kdyby nic jiného, tak když jsou muži se ženami, jsou méně opatrní a chvástají se svými úspěchy a kariérou.

Zajda je žena. A na našem prahu se náhle objevila zrovna v tu dobu, kdy měl Kat dostat tuhle zakázku. Také už víme, že je chytřejší, než se zdá... slova jako "zcizený" zrovna s prázdným pohledem, který si tak pečlivě pěstuje, dohromady nejdou. Odkud lépe by mohl Kat udeřit než zevnitř?

Rozhodl jsem se, že bych si měl se svou milenkou, hned jak se najde příležitost, trochu promluvit.

Kapitola dvanáctá

"Falešnou tváří své pravé já nikdo neskryje."

- Fantomas

K Zajdině ložnici jsem se blížil poněkud rozechvělý. Pokud jste si toho nevšimli, jsou moje zkušenosti se ženami dosti malé... řekněme, že dosahují počtu prstů na jedné ruce.

Tananda, Marfa, Leona, královna Bolehlava a teď Zajda byly jediné dospělé ženy, se kterými jsem měl kdy co do činění, a tak můj záznam nebyl nijak závažný. Do Tanandy jsem byl nějakou dobu zblázněný, ale teď je spíš jako moje starší sestra. Marfa je... no, Marfa.

Jestli něco, tak jsem v ní viděl mladší sestru, kterou je třeba chránit a občas hýčkat. Nikdy jsem neporozuměl jejímu obdivu ke mně, ale ten neochvějně vydržel navzdory některým mým nejtrapnějším nehodám. To mi usnadnilo jí věřit. I když jsem Leonu pořád považoval za svou opravdovou lásku, mluvil jsem s ní celkem při čtyřech příležitostech, a po té poslední si vůbec nejsem jistý, zda někdy bude pátá. Jediný vztah, který byl katastrofálnější než moje pokusy v lásce, byl ten s královnou Bolehlavou. Sice mě hned nezastřelila, ale nikdo nepochyboval, že by to ráda udělala... a přitom ona jediná si mě chtěla vzít!

Ale žádná z žen, se kterými jsem měl dosud co do činění, nebyla jako Zajda, ačkoliv jsem si nebyl úplně jistý, zda proto, že je tak skvělá nebo špatná. Faktem však zůstávalo, že ze dvou důvodů jsem se o ní musel dozvědět víc. Zprvu, jestliže se stane členem naší domácnosti, chtěl jsem zjistit, odkud pochází, abych s ní mohl jednat jinak než jako se šilenou tetou ve sklepě. A za druhé, pokud ona je Kat, tak čím dříve na to přijdu, tím lépe. Bohužel, jediný způsob, jak o tom získat nezbytné informace, bylo si s ní promluvit.

Zvedl jsem ruku, zaváhal a pak zaklepal na její dveře. Napadlo mě, že i když jsem nikdy nebyl před popravčí četou, nyní jsem poznal, jaké to je.

"Kdo je to?"

"Já, Skeeve, Zajdo. Měla bys chvilku?" Dveře se rozletěly a v nich Zajda. Chňapla mě za ruku a vtáhla dovnitř. Na sobě měla odvážnou kombinézu rozepnutou až k pupíku, takže se mi ohromně ulevilo. Když jsem navštívil královnu Bolehlavu v její ložnici, přijala mě dočista nahá.

"Panečku! Tak ráda tě vidím. Už jsem si myslela, že nezaskočíš!" Zavlnila pánví a hýžděmi přibouchla dveře, zatímco její ruce vyletěly k zapínání jejího ohozu. Tolik tedy k té úlevě.

"Dej mi chvilíčku, drahoušku, hned to bude. Zastih's mě poněkud nepřípravenou a..."

"Zajdo, mohla bys toho na chvilku nechat? Ach jo." Najednou na mě události posledních dní dolehly a rozhodně jsem neměl náladu na hrátky.

Zírala na mě očima ohromným jako Pervektův účet v baru, ale její ruce ve své činnosti ustaly. "Co se děje, Skeeve? Nelíbím se ti?"

"Já opravdu nevím, Zajdo," řekl jsem ztěžka. "Tys mi nikdy vlastně nedala šanci, víš?" Zprudka se nadechla a chystala se vztekle odpovědět. Pak zaváhala a náhle odvrátila pohled, přitom si nervózně olízla rty.

"Já... nevím, co tím myslíš. Copak jsem za tebou nepřišla a nesnažila se být přítulná?"

"Já si myslím, že víš, co tím myslím," nepolevil jsem, protože jsem vytušil v její obraně slabiny. "Pokaždé, když se vidíme, tak na mě pouštíš tu svou roli roztoužený kočičky. Nikdy nevím, jestli mám utéct nebo tleskat, ale obojí k tomu, abych tě poznal, moc nepřispívá."

"Nenavázej se do toho," řekla. "Něco na tom přeci je. Copak mi to nepomohlo až sem?"

Kromě toho, copak tohle muži od dívky nechtějí?"

"Já nevím."

"Opravdu?" V hlase měla nezastřený výsměch. Zhluboka se nadechla a stáhla ramena dozadu. "Tak mi řekni, co tě napadá, když udělám tohle?" Bez ohledu na to, jaký jsem na vás udělal dojem při svých předchozích hrdinských činech, tak mi to myslí rychle. Dost rychle, abych, než jsem odpověděl, škrtl první tři myšlenky.

"Je mi to nepohodlné," řekl jsem popravdě. "Je to působivé, to ano, ale mám pocit, že bych měl něco udělat, a já si nejsem jistý, že bych to svedl." Triumfálně se usmála, vydechla a uvolnila tím napětí své hrudi i mé mysli. Řekl bych, že z těch dvou to moje mysl potřebovala víc.

"Teď jsi trefil tajemství roztoužených koček. Není to v tom, že se ti to nelíbí. Je toho prostě moc, aby sis byl jistý, že to zvládneš."

"Nejsem si jistý, jestli to dobře chápu."

"Muži se rádi hodně vychloubají a naparují, ale jejich ego je křehké jak sklo. Když je děvče vezme za slovo a vyjede po nich jako rozbouřená sopka, která nejde vypnout, muži se vylekají. Namísto rozdmýchaných uhlíků ženskosti stojí proti nim najednou lesní požár, a tak koukají zmizet. Vydržují si nás, aby udělali dojem. "Koukejte, jakou tygřici jsem ochočil," a podobně. Když jsme, ale o samotě, drží se zpátky. Vsadila bych se, že milenka toho zažije méně než tvoje průměrná vrstevnice... akorát, že my jsme mnohem líp placení." To mě přimělo se zamyslet. Na jednu stranu odhadla moje reakce velmi přesně. Její křiklavé "hurá na to" mě trochu vystrašilo... no, vlastně hodně. Pořád tu, ale byla druhá strana.

"Vypadá to, že si o mužích nemyslíš nic moc" poznamenal jsem.

"Hej! Neber to špatně. Jsou mnohem lepší než nějaký náhrady. Jenom už mám dost slyšet pořád dokola to samý a raději na ně zvrhnu stůl. To je všechno."

"Tohle jsem na mysl neměl. Před chvílíčkou si řekla "Tohle muži chtějí od dívky". Možná je to pravda a nechci se o tom dohadovat. Je to až moc blízko k "Tohle všichni muži chtějí od dívky" a o tom bych diskutoval." Zamýšleně se zamračila a kousala si horní ret. "Nejspíš je to poněkud přehnaně generalizující," připustila.

"Dobrá."

"Přesnější je říct, že tohle je všechno, co muži chtějí od hezké dívky."

"Zajdo..."

"Ne, teď poslouchej ty mě, Skeeve. V tomhle mám mnohem víc zkušeností než ty. Je bezva mluvit o duši, když vypadáš jako Marfa. Když ale vyrosteš do krásy jako já - žádný vychloubání, to je prostě fakt - tak na tebe doráží nepetržitá řada chlapů. A jestli někoho zajímá tvoje duše, tak bych řekla, že potřebuje rychlokurz anatomie." Za dobu našeho přátelství jsem vedl s Marfou hodně dlouhých hovorů na téma, co to pro ženu znamená nebýt zrovna atraktivní. Tohle ale bylo poprvé, co jsem byl nucen se zamyslet nad tím, že krása nemusí být vždy výhodou.

"Nevzpomínám si, že bych na tebe "dorážel", Zajdo."

"Dobrá, dobrá. Možná vystartuju ještě předtím, než někdo začne. Už toho, ale bylo tolik, že bych řekla, že mě to omlouvá dělat předčasný závěry. Pokud si vzpomínám, tak když jsme se poznali, byl jsi trochu roztržitý. Jak by ses zachoval, kdybysme na sebe náhodou narazili v baru?" Nebylo vůbec těžké si to představit... bohužel.

"Zásah!" oznámil jsem. "Dovol mi se s tebou podělit o jednu myšlenku, Zajdo. Pak se vrátíme k tvé zkušenosti. Při každém setkání muže se ženou visí otázka sexu ve vzduchu, dokud se s tím něco neudělá. Myslím, že je to ještě pozůstatek z doby před civilizací, kdy přežití druhu záviselo na rozmnožování. Je to o to silnější, když ten druhého pohlaví je přitažlivý... jako třeba krásná žena, nebo jak se říká "kus". Nevím, kolik lidí o tom přemýšlí takhle, ale civilizace postupně vytvořila pravidla a zákony, aby se to dalo snadno vyřešit: sourozenci, rodiče, nedospělí lidé nebo ti, kteří si vzali někoho jiného, nepřicházejí v úvahu... tedy obvykle, ale rozumíš mi. Teoreticky to umožňuje lidem věnovat méně času kroužení okolo sebe a spíš se soustředit na jiné věci... jako třeba umění nebo obchod. Nejsem si jistý, že je to tak lepší, ale díky tomu jsme se dostali takhle daleko."

"To je zajímavá teorie, Skeeve," řekla Zajda zamyšleně. "Kdes jí slyšel?"

"Na to jsem přišel sám," přiznal jsem.

"Budu si to muset probrat ještě jednou. Ale i kdybys měl pravdu, co to dokazuje?"

"No, pokouším se říct, že si myslím, že se moc zaměřuješ na samotnou existenci té otázky."

Když se objeví, tak to rozetni a věnuj se něčemu jinému. Myslím si, že zrovna teď bychom mohli tu otázku rozetnout mezi námi. Co se mě týká, tak odpověď je ne, tedy aspoň po dlouhou dobu ne. Pokud se na tom shodneme, tak bych rád přešel k dalšímu... jako třeba tě líp poznat."

"Řekla bych, že to zní jako návrh, kdybys jedním dechem neřekl "ne". Možná jsem na to trochu přecitlivělá. Dobrá, souhlas. Zkusíme to jako přátelé." Natáhla ruku a já jí obřadně potřásl. Někde vzadu mě, ale trochu hryzalo svědomí. Teď když jsem trochu uchlácholil její obranu, chystám se z ní vytáhnout nějaké informace.

"Co bys rád věděl?"

"No, kromě toho, že jsi chytřejší, než se zdáš, a že jsi Brucova neteř, tak o tobě vůbec nic nevím."

"Heleme se," zachichotala se. "Neměl jsi vědět ani to o té neteři." Byl to mnohem příjemnější smích než její obvyklý nervy drásající vrskot.

"Tak u toho můžeme začít. Pokud tomu dobře rozumím, strýc neschvaluje tvůj výběr povolání."

"To si teda piš. Vybral pro mě povolání, k tomu školy a všechno ostatní. Potíž je v tom, že se neobtěžoval to probrat se mnou. Po pravdě řečeno, raději budu dělat cokoliv jiného, než co má na mysli on."

"A co to je?"

"Chce, abych byla účetní." Hlavou mi bleskl můj starý nepřítel J.R.Grimble v Possiltu. Představit si Zajdu na jeho místě, to moje představivost nezvládla.

"Hmm... řekl bych, že účtařina je dobrá práce. Chápu, proč don Bruce nechce, abys pokračovala v jeho šlépějích na poli zločinu." Zajda se na mě pochybovačně mrkla. "Jestli tomuhle věříš, tak toho moc o účtařině nevíš."

"Ať je to jak chce, zdá se mi, že je víc možností, jak si obstarat živobytí, než jen účetní nebo milenka."

"Nechci to znova vytahovat," uculila se, "ale to, jak vypadám, je proti mně. Nejctihodnější obchodníci se mě obávali najmout, protože jejich manželky nebo partneři nebo správní rady nebo zaměstnanci by si mysleli, že si dali na výplatní pásku milenku. Po nějaký době jsem se rozhodla, že tomu nechám volný průběh a budu dělat tam, kde je krásná výhodou a ne na obtíž."

"Jestli jsem se něčím provinila, tak je to lenost."

"Já nevím," řekl jsem a potřásl hlavou. "Přiznávám, že si o tvé volbě povolání nic moc nemyslím."

"Ále, jo? Tak než začneš s morálními soudy, tak dovol, abych ti řekla...."

"Hej! Zadrž na moment!" přerušil jsem ji. "Mám na mysli, že do budoucna to není nic moc."

Nic osobního, ale nikdo nezůstane pořád mladý a krásný. Podle toho, co jsem slyšel, tak z tohoto oboru se do důchodu nechodí."

"To nikdo z Mafie," pokrčila rameny. "Na živobytí to stačí, ale hledám něco lepšího." Teď jsme se někam dostali.

"Když už je řeč o Mafii, Zajdo, ta věc s Katem mi dělá starost. Nevíš náhodou, jestli Mafie má co do činění se zabíjaky pověsti? Možná bych si mohl popovídat s někým, kdo by mi poradil."

"To si nemyslím. Je to na ně trochu rafinovaný. Ale pokud vím, když z toho kouká slušný zisk, tak strejda Bruce neodmítne žádnou práci." Připadalo mi, že to byla pěkně vyhybavá neodpověď. Rozhodl jsem se to zkusit znovu.

"Když už mluvíme o tvém strýci, nemáš představu, proč si pro tohle vybral zrovna tebe?" Než odpověděla, tak zřetelně zaváhala.

"Ne, to nemám." Ten dračí poker u Ekla jsem přežil díky pozorování ostatních. A v tom jsem určitě dobrý. To zaváhání ji prozradilo. Zajda věděla, proč tady je, jenom to nechtěla říct.

Jako by mi četla myšlenky, protože jí náhle přeletěl po tváři úlek.

"Hej! Teď mi to došlo. Ty si myslíš, že jsem Kat? Věř mi, Skeeve, to nejsem. Opravdu!" Znělo to upřímně a důvěryhodně. Samozřejmě, kdybych byl Kat, bylo by tohle přesně to, co bych řekl a jak bych to řekl.

Kapitola třináctá

"Vaše Veličenstvo by mělo věnovat pozornost svému zevnějšku."

- H. C. Andersen

Následující dny na Bazaru se dají popsat mnoha výrazy. Bohužel, nepatří mezi ně takové jako "klidné", "tiché", "pohodové". Mnohem více se nabízejí slova jako "zoo", "cirkus" nebo "chaos".

Začalo to ještě, než jsme se vypravili ven... přesněji, jestli se vůbec máme vydat ven.

Aahz s Marfou trvali na tom, že než se to přežene, měli bychom sedět na zadku. To na základě teorie, že tak bude mít Kat nejméně příležitosti k útoku. Kvido a Frigo s nimi byli zajedno a přisadili si barvitými výrazy, jak to udělat. Jedním z nejoblíbenějších byl "Jít na bok k bokovkám", výraz, který mi vždycky vykouzil čarovné představy. Jak už jsem řekl Zajdě, nejsem úplně nevinátko.

Tananda a Kulík zastávali opačné stanovisko s názorem, že nejlepší obranou je pořádný útok. Namítali, že když zůstaneme doma, staneme se snadným terčem. Jediná rozumná věc je vypadnout ven a snažit se zjistit, co má Kat za lubem. Stázka se Zajdou se do toho vložily a podpořily sourozeneckou stranu, i když jsem je podezřívával, že je to spíše z touhy užít si víc Bazaru.

Přes hodinu jsem byl nestranným a naslouchal, jak obě strany po sobě vyjždějí, až jsem konečně řekl svůj názor... ve prospěch toho jít ven. A co je ještě podivnější, můj důvod byl nejbližší důvodu Stázčiny a Zajdiny. I když jsem se nemálo obával jít ven a být pohyblivým terčem, ještě více jsem se obával být pohromadě doma s celou partou, když byl každý čím dál nervóznější a jeden na druhého našťvaný.

Sotva jsme vyřešili tohle, vypukla nová hádka, tentokrát o to, kdo ven půjde. Je jasné, že chtěl každý. Stejně tak je jasné, že kdyby tomu tak bylo, byli bychom tam, kde jsme byli teď: úderné komando, které si říká o potíže. Nepřipadalo mi, že zrovna tohle by našemu úsilí ochránit moji reputaci napomohlo.

Po další hodině spílání a nadávání jsem dospěli ke kompromisu. Půjdem všichni. Padlo, ale rozhodnutí, že dílem kvůli utajení a dílem jako strategická výhoda vyrazí část týmu v přeměnách. Nejenže to bude vypadat, že je nás méně, ale navíc to kamarádům umožní z větší blízkosti pozorovat, a co je důležitější, naslouchat, co se o nás na Bazaru říká. Aahz, Tananda, Kulík, Marfa a Frigo budou naši zvědové a zároveň rezerva, zatímco Stázka, Zajda, Kvido a já budeme jako návnada. Čím víc jsem o téhle roli přemýšlel, tím méně se mi zamlouvala.

Tak tedy takhle jsme se konečně dohodli o naší ranní vycházce... časně odpoledne.

Na první pohled se na Bazaru nic nezměnilo. Netrvalo ale dlouho a začal jsem si všimnout drobných rozdílů. Už jsem si tak navykl udržovat proměňovací kouzlo, že jsem udržel proměnu pěti kamarádů, aniž jsem se na to musel soustředit... což bylo jenom dobře, protože tady toho byla na soustředění spousta.

Zvěst o našem posledním nakupování se očividně rozšířila, a když jsme se mezi stánky objevili, chovali se Dablové dvěma naprosto odlišnými způsoby. Některé stánky se honem zavíraly, jakmile jsme se k nim přiblížili, zatímco z jiných se nám hrnuli v ústřety. Také tu samozřejmě byli tací, kteří si nezadali a ani nezavřeli, ani nás nevíтали, ale spíš nás pozorně sledovali, když jsme si prohlíželi jejich zboží. Kamkoliv jsme ale přišli, všude jsem postrádal dřívější, na Bazaru tak oblíbené, smlouvání. Ceny byly buď stanoveny jasně anebo protinabídky byly přijímány bez obvyklé záplavy slov. Vypadalo to, že i když pořád chtějí naše peníze, Dablové nestáli o to, o dlouhé vybavování s námi.

Nevěděl jsem, co si počít. Mohl jsem využít jejich nervozity a nestydatě je odřít, nebo zatnout zuby a zaplatit víc, než bych si myslel, že jejich věci stojí. Potíž byla v tom, že ani jedno by mému obrazu v jejich obchodnických očích neprospělo, stejně tak ani nevymazalo vzpomínku na naši poslední vycházku.

Jasně, můj život už byl takový, s občasnými potížemi.

Po našem rozhovoru se Zajda rozhodla, že budeme přátelé a ujala se nové role se stejným nadšením, s jakým hrála i milenku. Samozřejmě, že byla pořád do mě zavěšená a zdálky možná vypadala jako milenka. Ale její pozornost nebyla nyní zaměřena na sebe, ale na mě.

Dnes se rozhodla nenechat si pro sebe svůj názor o mém oblečení.

"Opravdu, Skeeve. Musíme ti sehnat nějaký slušný oblečení." Někým způsobem se jí podařilo zbavit se nosového přízvuku, stejně tak toho, co pořád přezývovala, ať už to bylo cokoli. Možná, že to spolu nějak souviselo.

"Co je špatné na tom, jak se oblíkám?" Měl jsem na sobě oblečení které jsem považoval za jedno ze svých nejnoblesnějších. Pruhy na kalhotách byly dva palce široké a střídavě žluté a světle zelené, zatímco halena byla jasně červená z purpurového kašmíru.

"Nevím, čím bych začala," řekla s nakrčeným nosem. "Řekněme, že to je trochu přelácaný."

"Předtím jsi proti mému oblečení nic neměla."

"Správně. Předtím. Předtím, než jsme se rozhodli, že budeme přátelé". Milenky se neobtěžují tím, aby svým mužským říkaly, jak mizerně se oblíkají. Občas si myslím, že jedním z předpokladů mít po boku dámu pro okrasu je žádný nebo mizerný vkus v oblékání."

"Jasně, nemám moc zkušeností z první ruky, ale copak se některé milenky samy neoblékají poněkud okázale?" řekl jsem uštěpačně.

"To je pravda. Ale vsadím se, že bys zjistil, že na sobě mají to, co jim jejich muži koupili."

Když jsme my šli nakupovat, nechals mě vybírat a jenom platil účty. Plno mužů si myslí, že když platí, tak mají konečné slovo v tom, co jejich panenky nosí. Smlíme se s tím, že milenky musí věnovat pozornost tomu, jak vypadají, protože na tom závisí jejich práce.

Děvče, které se obléká jako pytel brambor, se jako milenka neuplatní."

"Takže tím chceš říct, že se oblíkám jako pytel brambor?"

"Kdyby pytel vypadal jako ty, tak by bramborám vypadly oči."

Zasténal jsem vděčností. Sakra, když se mým vtípům nikdo nesměje, proč bych se já měl smát vtípům ostatních? Samozřejmě, že jsem její poznámku odložil do budoucna, až se naskytne vhodná příležitost.

"Ale vážně, Skeeve, tvůj problém je, že se oblékáš jako děčko. Ve svém šatníku máš několik pěkných kousků, ale nikdo se neobtěžoval ti ukázat, jak je nosit. Světly věci jsou hezký, ale musí to být vyvážené. Vzorek podtrhne tlumený barvy. Nosit dva vzory je potíž, pokud opravdu nevíš, co děláš. Což je jen málokdy, a tak se vzory spolu perou... a když jsou ve dvou různých barvách, tak jsi vyřízenej. Šaty by měly upozornit na tebe, ne na sebe."

Navzdory svojí nevoli jsem zjistil, že to, co říkala, mě zaujalo. Jestli jsem se při svých dobrodružstvích něco naučil, tak se poučit, když můžu.

"Jestli to dobře chápu, Zajdo, tak se mi pokoušíš říct, že kupovat hezké věci, zvláště ty, které mi padnou do očí, to nestačí. Musím si dávat bacha, jak se k sobě hodí... pokusit se vytvořit nějaký soulad. Je to tak?"

"Částečně ano," přikývla. "Ale myslím, že bude lepší, když se vrátíme ještě o krok zpět, aby to bylo úplně všechno. Nej dřív se musíš rozhodnout, jakou představu chceš o sobě vytvořit."

Tvoje šaty o tobě vypovídají, ale ty musíš vědět, jaká by ta výpověď měla být. Tak třeba bankéři závisí na lidech, který jim svěří své peníze, takže se oblékají konzervativně, aby působili dojmem spolehlivosti. Nikdo nesvěří svoje peníze bankéři, který vypadá, jako by odpoledne strávil na dostizích. Na druhém konci týhle stupnice máš profesionální baviče. Ti si vydělávají peníze tím, že se na ně lidi dívají, takže jejich ohoz je většinou blýskavej a okázalej."

Bylo to fascinující. Zajda mi neříkala nic, co bych předtím sám nevěděl, ale dávala to do souvislostí, které mi nedošly. Najednou mi celá ta záležitost s oblékáním začínala dávat smysl.

"Tak jakou představu o sobě vytvářím?"

"No, když se ptáš, tak zrovna teď si mohu vybrat: buď jsi někdo tak bohatěj a úspěšnej, že se nemusíš starat, co si myslí ostatní, nebo jsi dítě, který neví, jak se oblíkat. Tady na Bazaru vědí, že jsi úspěšnej, takže kupci skočí po té první možnosti a vytáhnou každéj nevkusnej kousek, který se jim nepodařilo nikomu udat, a budou odhadovat, jestli je jejich cena dost vysoká, abys po tom vyjel."

"Kojenec nebo blázen," zamumlal jsem. "Opravdu nevím, jakou představu vlastně chci, ale není to ani jedna z nich."

"Tak zkus tuhle. Jsi čaroděj, kterýho lze najmout, že jo? Chceš vypadat dobře, aby tvoji zákazníci viděli, že jsi v tom, co děláš, dobřej, ale ne tak bohatěj, aby si mysleli, že je natáhneš. Zase nechceš, aby to bylo moc konzervativní, protože částí toho, co kupují, je i tajemno magie. Když to ale bude zase moc přelácaný, tak budeš vypadat jako podřadnej šarlatán. Takže stručně řečeno, řekla bych, že pro tebe bude nejlepší zkusit něco jako "tichá síla". Někdo, kdo je mimo každodenní shon, ale je tak sebejistej, že na sebe nemusí upozorňovat."

"Jak to mám udělat, abych takhle vypadal?"

"To už je záležitost pro Zajdu," mrkla na mě. "Jestli se shodneme na výsledku, já dodám obsah. Laskavě mě následuj."

Nato mě uvedla do jednoho z nejneuvěřitelnějších nakupovacích flámů, jakého jsem se kdy zúčastnil. Trvala na tom, abych se převlékl do prvních šatů, které jsme koupili: světle modré blůzy s rozhalenkou s krémovými kalhotami a šátkem okolo krku stejné barvy. Stázka protestovala, že se jí dřívější oblečení líbilo víc, ale jak jsme pokračovali od krámu ke krámu, všiml jsem si změny v chování obchodníků. Vypadalo to sice, že jsou z nás pořád trochu nervózní, ale

k vybírání nám přinášeli úplně jiné věci než předtím, a mnoho z nich složilo mému oblečení poklonu... něco, co se předtím nikdy nestalo.

Musím přiznat, že mě trochu překvapilo, kolik takové "jednoduché a nenápadné" věci stojí, ale Zajda mě ujistila, že materiál i zpracování za tu cenu stojí.

"Já tomu nerozumím," zkusil jsem zavtipkovat. "Myslel jsem si, že všichni účetní jsou drzgreše a hledme, ty jsi zatím ideální zákazník."

"Však mě taky nevidíš sahat do mého měšce, nebo snad jo?" zavrnila. "Účetní si poradí s nezbytnými výdaji, pokud jde o peníze někoho jiného. Naši hlavní práci je zajistit ti za tvý vydřený peníze co největší kupní sílu."

A bylo to. Když jsem měl čas přemýšlet, napadlo mě, že jestli, Zajda je Kat, tak odvádí pořádnou práci, abych vypadal dobře. Pořád jsem se snažil přijít na to, jak by to mohlo zapadnout do nějakého ďábelského plánu, když jsem pocítil šťouchnutí do žeber. Rozhlédl jsem se a vedle uviděl Aahze.

Když udělám proměňovací kouzlo, tak proměněného vidím pořád v jeho normální podobě.

Proto jsem znervózněl, než jsem si uvědomil, že pro všechny ostatní na Bazaru vypadá jako další nakupující, který chce prohodit pár slov.

"Hezkej vohoz, part'áku," řekl. "Vypadá to, že tvoje malá kamarádka to myslí s tvým šatníkem vážně."

"Díky, Aahzi. Opravdu se ti to líbí?"

"Jasně. Ale ještě než zamíříme domů, měl by sis na seznam přidat jednu maličkost."

"Jakou?"

"Pět balíčků karet. I když na něj možná tvůj zjev zapůsobí, myslím, že na Kida uděláš větší dojem, když strávíš trochu času studiem dračího pokeru, než si s ním změříš síly."

To mě přimělo si pospíšit. Aahz měl pravdu. Šaty a Kat stranou, byla tu záležitost, které jsem musel brzo čelit, a to partie s nejlepším hráčem dračího pokeru ze všech dimenzí.

Kapitola čtrnáctá

"Někdy štěstí nestačí."

- L. Luciano

"Obři jsou vyšší, Skeeve. Sázíš."

"Aha! Ehmm... dávám deset."

"Dorovávám tvých deset."

"Skládám."

"Dvacet na mě? A ještě dvacet navrch."

"Hlásím."

Ted' už by vám mělo být jasné, oč jde. Správně. Dračí poker v plném běhu. Tentokrát to ale byla přátelská hra mezi Aahzem, Tanandou, Kulíkem a mnou. Samozřejmě, výraz "přátelská" tu používám trochu nadneseně.

Nehledě na příležitostné slovní přestřelky, předtím jsem se s nimi nikdy neutkal. Když se objevily nějaké potíže, tak jsme zformovali náš kruh s rohy ven, ne dovnitř. Poprvé jsem stanul na opačné straně než moji kamarádi a vůbec se mi to nelíbilo. Věděl jsem sice, že je to jenom hra, navíc tréninková, ale pojednou jsem byl rád, že bych nikomu z nich nemusel čelit, když by opravdu šlo o život.

Sice se pořád žertovalo, ale už to jiskřilo. Nad stolem viselo napětí, každý hráč se jako kroužící šelma soustředil na ty ostatní. Při hře u Rovný šance to bylo to samé, ale tam jsem to čekal. Při kartách nemůže nikdo od úplně neznámých stvoření čekat podporu nebo soucit.

Potíž byla v tom, že jakmile došlo na žetony, proměnili se tihle mí tři největší přátelé v naprosté cizince.

"Řekla bych, že blafuješ, brácho. A čtyřicet navrch."

Polkl jsem a přisunul další sloupec z mizející hromádky žetonů do banku.

"Dorovávám."

"Dostals mě," pokrčil trol rameny. "Končím."

"Tak, Skeeve. Takže jsme zbyli mi dva. Já mám čistej fleš."

Ukázala karty a s očekáváním na mě pohlédla. Otočil jsem svoje zakryté karty, jak jsem doufal, se sebevědomou okázalostí.

Zavládlo ticho, jak se každý naklonil dopředu, aby na ně viděl.

"Skeeve tohle je smetí," prohlásila nakonec Tananda. "Aahz to zabalil s lepšími kartami, než jsou tyhle, i bez těch lícím dolů. Měla jsem za to, že sázíš na karty."

"Snaží se ti říct, part'áku," ušklíbl se Aahz, "žeš to měl buď zabalit, nebo přihazovat."

Dorovnávat, když její karty jsou lepší než tvoje, je prostě vyhazování peněz."

"Dobrá, dobrá! Chápu, oč jde."

"Opravdu? Pořád máš ještě asi padesát žetonů. Jseš si jistej, že nechceš počkat, až je všechny prohraješ? Nebo bysme spíš měli žetony znova rozdělit a začít... znova."

"Zvolni, Aahzi," nařídila Tananda. "Skeeve měl systém, kterej mu předtím fungoval. Proč by ho nemohl vyzkoušet, než ho nutit do něčeho jinýho?"

Měli na mysli můj původní odpor k lekcím v dračím pokeru. Než se pokoušet zvládnout rychlokurz v pravidlech, rozhodl jsem se raději v nadechávající partii hrát stejným způsobem, jako jsem hrál u Rovný šance. Po diskuzi (čti: hádce) bylo odsouhlaseno, že bychom si měli zahrát na ukázkou, abych svým trenérům předvedl, jak dobře můj systém funguje.

No, tak jsem jim to ukázal.

Aahze jsem dokázal odhadnout docela dobře, nejspíš proto, že jsem ho tak důvěrně znal.

Kulík a Tananda mě ale dokonale mátlí. V jejich řeči nebo chování jsem nebyl schopný zachytit žádné skryté signály a tím spíš se mi nedařilo rozpoznat nějaký patrný vztah mezi tím, jak sázejí, a tím, co mají v ruce. V žalostně krátké době jsem přišel o počáteční přiděl žetonů. Pak jsme je rozdělili a hráli znova... s tím samým výsledkem. Ted' jsme končili třetí hru a já se chystal hodit ručník do ringu.

I když bych si rád myslel, že jsem měl špatné karty nebo že jsme hráli málo her, abych přišel na ten správný způsob, otfesná pravda byla, že mě dostali. Mám na mysli, že obvykle jsem přišel na to, jestli má hráč dobré karty. Další otázka byla "jak dobré" nebo přesněji jestli jsou lepší, než moje. Jasně, že to samé platilo i pro slabé karty. Byl jsem závislý na tom, abych rozpoznal, jestli hráč sází na to, že mu ještě něco přijde, nebo jestli sází jednoduše na to, že ostatním přijdou horší karty než jemu. V téhle "ukázkové hře" mě ale znovu a znovu nachytali na švestkách. Příliš často se ukázalo, že kde jsem odhadoval, že je slabota, byla to ve skutečnosti silná kombinace.

Nutno říci, že to bylo zoufalé. Tohle byli hráči, kterým se ani nezdálo vyzvat Bonbon Ante Kida, a vyčistili mi kapsy, ani se nemuseli moc snažit.

"Vím, kdy jsem odrovnanej, Aahzi," řekl jsem. "I když mi to někdy trvá dost dlouho. Tak sem s těmi lekcemi, cos nabízel... jestli si pořád myslíš, že to bude k něčemu dobré."

"Jasně, že bude, parťáku. No, při nejmenším to tvý hře nijak neubliží, tedy jestli byla tohle dostatečná ukázka."

To si pište, že Pervekt ví, jak jednoho povzbudit.

"Ale no tak, Aahzi, starý brachu," přerušil ho Kulík. "Tady Skeeve se snažil, jak nejlíp to uměl. Když je v průšvih, drží se zuby nehty... stejně jako my. Tak mu to nedělejme horší."

Hmmm?"

"Řek' bych, že máš pravdu."

"A před Stázkou si na takový poznámky dejte bacha," dodala Tananda. "Svého novýho taťku uctívá jako hrdinu a tu jeho autoritu potřebujeme, aby jí udržel zkrátka."

"Když už je řeč o Stázce," zašklebil se můj partner a rozhlédl se okolo, "kdepak je naše přenosná živelná pohroma?"

V závěru nakupovací expedice se nám nevedlo dobře. Stázčina nálada se s ubíhajícím dnem zhoršovala. Dvakrát, když začala být obzvlášť nazlobená, nás před úplnou spouští zachránil včasný zásah našich hlídačů. Nechtěl jsem dál pokoušet štěstí, a tak jsem zavelel k návratu, což málem u mé malé svěřenkyně vyvolalo další záchvat vzteku. Zajímalo by mě, jestli i jiní rodičové museli někdy svoje nákupy kvůli mrzutému děcku záhy ukončit.

"Je někde venku se Zajdou a strážci. Řekl bych, že tohle bude dost hustý i bez rušení Stázčiny fanění svým tátovi."

"Dobrá připomínka," řekl Kulík. "Dost tlachání. Nepustíme se do toho?"

"Správně!" prohlásil Aahz, zamnul si ruce a přisunul se ke stolu. "Takže první co musíme, je vylepšit tvou strategii. Když máš..."

"Hmm... Nepředbíháš trochu, Aahzi?" zarazila ho Tananda.

"Jak to?"

"Nemyslíš, že by bylo nejlepší ho nejdřív naučit pořadí kombinací? Sází se mnohem snáz, když víš, jestli máš nebo nemáš dobrý karty."

"Aha. Jo. Jasně."

"Nech tohle na mně, Aahzi," nabídl se trol. "Takže, Skeeve, od nejnižší jdou kombinace takhle:

Vyšší karta Jeden pár Dva páry Tercka Tři páry Full House (tercka plus pár) Kvarta Fleš Postupka (tyhle dvě poslední se mohou prohodit, záleží na šesté kartě) Plný břich (dvě tercky) Celý drak (kvarta a pár) Čistý fleš Máš to?"

Za půl hodiny jsem to skoro bez chyby dokázal vyjmenovat, aniž bych musel jukat do taháku. V tu dobu nadšení mých učitelů ztelně ochablo. Rozhodl jsem se postoupit dál, než je znechutím docela.

"To by stačilo," prohlásil jsem. "Tohle se můžu nadřít sám. A co bude dál? Kolik mám na které kombinace sázet?"

"Ne tak rychle," řekl Aahz. "Nejdřív se musíš doučit kombinace."

"Tím chceš říct, že je jich víc? Myslel jsem..."

"Ne, umíš všechny... tedy budeš umět, po troše praxe. Ted' tě musíme naučit podmíněčné výjimky."

"Podmíněčné výjimky?" zopakoval jsem chabě.

"Jistě. Bez nich by byl dračí poker jako každá jiná jednoduchá hra. Už chápeš, proč jsem tě to předtím nechtěl učit?"

Beze slova jsem přikývl a hleděl do seznamu kombinací. Začal jsem mít pocit, že to bude daleko složitější.

"Hlavu vzhůru, Skeeve," řekl Kulík rozjařeně a poplácal mě po rameni. "Bude to snadnější, než kdybysme se snažili naučit tě celou hru."

"Ano?" zamrkal jsem, trochu povzbuzen.

"Jasně. Víš, podmíněčné výjimky závisí na jistých proměnných, jako třeba den v týdnu, počet hráčů, rozsazení na židlích a podobné věci. Protože tahle partie je předem dohodnutá, tak většinu proměnných známe. Například, budete hrát jenom dva a jako vyzývaná strana budeš mít právo na výběr židle... mimochodem, vyber si tu čelem k jihu."

"Co se ti můj bratr svým těžkopádným způsobem snaží říct," vložila se do toho Tananda a jemně mi zmáčkla paži, je to, že se nemusíš naučit všechny podmíněčné výjimky. Jenom ty, který budou platit při tvý hře s Kidem."

"Aha, chápu. Díky, Kulíku. To se mi fakt ulevilo."

"Fajn! Ve hře jich nebude víc než jeden, dva tucty." Úleva, kterou jsem pocítil, se vytratila.

"Dva tucty podmíněčných výjimek?"

"Ale no tak, bráško. To není tak moc."

"Chystal jsem se říct, že to asi trochu podceňuje," zašklebil se Aahz.

"No, tak je zatraceně dobře spočítáme a uvidíme."
"Červený draci jsou při sudý kombinaci divoký karty..."
"... Ale jednorožci jsou divoký karty celej večer..."
"... Kombinace ze smrtek nebude celej večer nic platit, takže jsme se neobtěžovali to ani vzpomenout partáku..."
"... Jednou za večer může hráč změnit barvu jedny z otočených karet..."
"... Každý pátý kolo se otáčí hodnota karet, takže nízký karty jsou vysoký a naopak..."
"... Trojky budou celej večer bezcenný a nepočítají se..."
"... Jakmile se odehraje kvarta, tak karty tý hodnoty jsou dál bezcenný..."
"... Pokud ale nejsou divoký, pak totiž dál už divoký nejsou a hraje se s nima normálně..."
"... Když je u každého v prvních dvou otočených kartách desítka, tak se sedmičky nepočítají..."
"... Pokud se ale neobjeví druhá desítka, ta pak ruší tu první..."
"... Samozřejmě, že když první rozdanou otočenou kartou v kole je Obr, tak se hraje s jednou zakrytou kartou navíc, takže jsou čtyři odkrytý a pět otočených..."
"... Kombinace normálních karet přebíjí stejnou kombinaci z divokejch karet..."
"Hej, tohle není podmíněná výjimka. To je normální pravidlo."
"No ale bude platit, ne? Některý podmíněný výjimky přece ruší standardní pravidla, tak jsem myslel, že bysme měli..."
"NEPŘEHÁNÍTE TO?" Hovor rázem ustal a trenéři na mě zírali.
"Myslím tím, že tohle je sranda, že jo?"
"Ne, partáku," řekl Aahz opatrně. "Tohle je prostě dračí poker. Jak říkal Kulík, buď rád, že budeš hrát jenom jeden večer a že ti to říkáme zkráceně."
"Ale jak mám mít vůbec v té partii šanci? Vždyť si ani všechna ta pravidla nezapamatuju." Nad stolem se rozhostilo rozpačité ticho.
"Já... ehh... myslím, žeš to nepochopil, Skeeve," řekla nakonec Tananda. "Ty žádnou šanci nemáš. Kid je prostě nejlepší. Nemáš šanci se za pár dnů, ani za pár let naučit aspoň tolik, aby se zapotil. Všechno, o co se tu snažíme, je tě naučit aspoň tolik, aby ses neztrapnil a nezničil pověst Velkého Skeeve - až tě bude obírat. Musíš aspoň vypadat, že víš, co děláš. Jinak tam budeš za blázna, kterej ani neví, kolik toho ještě neví." Chvilku jsem o tom uvažoval.
"Copak mě tenhle popis na chlup nevystihuje?"
"Jestli jo, tak ať to zůstane v rodině. Dobrá?" zamrkal na mě můj partner a rozverně mě šťouchl do ramene. "Nechmuř, Skeeve. Svým způsobem to může bejt sranda. Mocť si zahrát, když nikdo nečeká, že vyhraješ, a dělat si, co chceš, tomu se nic nevyrovná."
"Jasně, Aahzi."
"Tak jo, takže se do toho dáme znova. Teď jenom poslouchej. Pozdějc to proberem znova a pomalejc, aby sis to mohl zapsat." Na to se do toho pustili znova.
Zatímco jsem je poslouchal na půl ucha, zabýval jsem se svými pocity. Při první hře u Rovný šance každý čekal, že prohrají, ale já to bral jako společenskou událost. Byl jsem ale dalek toho si nakukat, že tahle partie s Kidem bude společenská záležitost. I když jsem respektoval názor svých rádců, tak mi dělalo velké potíže smířit se s představou, že svou pověst zachráním tím, že prohrají. Měli ale pravdu, že tu výzvu nijak elegantně odmítnout nemůžu. Jestli nemám šanci vyhrát, tak jedinou zbývajícím možností bylo vznešeně prohrát. Je to tak?
Ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, nemohl jsem v hloubi mysli umlčet tichý hlásek, který mi říkal, že ideálním řešením by bylo Kida dočista oškubat. To bylo samozřejmě nemožné. Je to tak? Je to tak?

Kapitola patnáctá

"Potřebuji všechny přátele, co mám."
- Quasimodo

I když se můj život možná zdál občas zamotaný a deprimující, aspoň jedna bytost se ode mne v těžkých chvílích nikdy neodvrátila.

"Glíp!" Nikdy nepochopím, jak je možné, že dračí jazyk je slizký a zároveň jako smirkový papír, ale je. Tedy alespoň ten, který patří mému drakovi, takový je.

"Nech toho, kámo... nech... hej ! No tak, Glípe. Nech toho!"

"Glíp!" prohlásil můj mazlík a obratně uhnul svým rukám a zanechal mi na tváři další uslintanou stopu.

Oddaný, až to bolí. Říká se, že schopnost vést se dá poznat podle toho, jak si člověk dokáže poradit se zvířaty.

"Přestaň Glípe, zatraceně! Tohle je vážný!" Často jsem se snažil Aahze přesvědčit, že drak rozumí tomu, co říkám. Ať už to byl tenhle případ nebo jestli prostě jenom vnímal tón mého hlasu, dřep si Glíp na zadek a pozorně naklonil hlavu.

"To už je lepší," vydechl jsem a odvážil se opět nadýchnout nosem. Drakům ustavičně páchne z tlamy (odtud výraz "dračí dech") a díky tomu měly projevy náklonnosti mého mazlíka ten vedlejší účinek, že mně bylo skoro na omdlení. I když jsem dýchal ústy, pořád jsem to cítil.

"Víš, mám problém... no, víc problémů, a myslel jsem, že kdybych se z nich bez přerušování vypovídal, mohlo by..."

"Glíp!" Opět vyplázl jazyk a tentokrát mě zastihl s otevřenou pusou. I když mám svého mazla rád, jsou chvíle, kdy si přeju, aby byl... menší. Chvilky jako tahle... nebo když musím vyčistit jeho stáj.

"Chceš, abych ti toho tvýho draka usadil, šéfe?" Rozhlédl jsem se a uviděl na jedné zahradní lavičce sedět Friga.

"Ach. Ahoj, Frigo. Co tady děláš? Myslel jsem, že když venčím Glípa, že se s Kvidem vždycky spíš vytratíte."

"Obvykle jo," pokrčil strážce rameny. "S bratránkem jsme to probírali a rozhodli jsme se, že když je tu teď ten chlápek Kat, měl by bejt jeden z nás pořád s tebou, víš? Teď mám službu já a beru to vážně... a nezáleží na tom, co děláš."

"To oceňuju, ale myslím, že tady mi žádné nebezpečí nehrozí. Už jsem se rozhodl nebrat Glípa ven, dokud nebude vzduch čistý. Nemá smysl pokoušet osud." Alespoň zčásti to pravda byla. Rozhodl jsem se, že nedám Katovi šanci, aby se na mě dostal díky mému drakovi. Už tak Aahz pořád nadával, že máme draka. Nemělo cenu přilévát olej do ohně. Jestli ale bylo moje podezření správné a Zajda byla Kat, tak...

"Lepší to přehánět, než pak litovat... a neodpověděls mi. Chceš, abych ti toho tvýho draka usadil?" Někdy mi logika osobních strážců naprosto unikala.

"Ne. Proč bys ses měl na Glípa usadit? Vždyť je ti dobře tam, kde jsi." Frigo obrátil oči v sloup. "Nemyslím "usadit" jako se na něj opravdu posadit. Mám na mysli, jestli nechceš, abych ho trochu přitlačil? Víš, trochu ho zkontroloval. Do toho, jak to máte s partákem, se nepletu, ale tohle by sis od draka nemusel nechat líbit."

"Je prostě kamarádskej."

"Kamarádskej, kamarádskej. Podle toho, co vidím, tak bych řekl, že ti hrozí větší nebezpečí, že tě zlikviduje tvůj mazlík, než kdokoliv jinej na Bazaru. Zajímalo by mě, jestli mě vůbec necháš dělat mou práci... mám za úkol strážit tvoji osobu, víš. Podle toho se moje pracovní zařazení tak vznešeně jmenuje." Frigova naprostá oddanost své práci na mě neudělala dojem poprvé. Na okamžik jsem byl v pokušení nechat ho udělat, co chtěl. V poslední chvíli mi ale hlavou bleskla představa mého ohromného osobního strážce a draka, jak jsou uprostřed zahrady v sobě.

"Ehmm... díky, ale nechám to být, Frigo. Glíp je někdy jako hrom do police, ale mám rád, když po mně občas skočí. Cítím se tak být milován. Kromě toho nechci, aby si ublížil... nebo ty, v tomhle případě."

"Skákat na tebe je jedna věc. Ale dělat to, když to nechceš, je něco jinýho. Kromě toho bych mu neublížil. Jenom bych... hele, já ti to ukážu!" Než jsem ho mohl zarazit, vyskočil a zešíroka rozkročený se postavil proti drakovi.

"Klídek, Glípe. No tak, hochu." Drak se otočil a vyrazil k tomu, koho považoval za nového kamaráda na hraní.

"Frigo, já..." Jakmile k němu drak dorazil, zvedl strážce ruku, dlaní k němu.

"Stát, Glípe! Sedni! Řekl jsem SEDNI!!" Co se stalo potom, jsem si musel znovu dát dohromady, tak rychle se to přihodilo.

Frigova ruka se vymrštila a sevřela Glípův čumák. Škulb s ním dolů, až přinutil Glípa sklonit hlavu, a pak ostře trhl nahoru.

V půli kroku drak klesl na zadní, zastavil a posadil se. Při tom neustále udiveně mrkal.

"Teď zůstaň. Zůstaň!!" Strážce opatrně ruku otevřel a odstoupil, ale pořád mu ji držel rovně před čumákem.

Glíp se lehce zachvěl, ale ze sedu se ani nehnul.

"Vidíš, šéfe? Poslouchá," zavolal Frigo přes rameno. "Musíš na něj bejt tvrděj." Najednou jsem si uvědomil, že mám bradu někde u kolen. "Co... to je neuvěřitelný, Frigo!"

Jaks to... cos to..."

"Tys to asi nevěděl," zazubil se. "Býval jsem krotitelem zvířat... většinou těch nejnebezpečnějších, víš?"

"Krotitelem zvířat?"

"Jo. Je to logický pokračování po tom, co jsem byl učitelem... jenomže se nemusíš starat o rodiče."

Musel jsem si sednout. Ukázkou s Glípem a náhlým seznámením s minulostí mi Frigo zahltl mozek.

"Krotitel zvířat a učitel."

"Jo, je to tak. Hele, chceš abych ještě s tvým drakem pokračoval, když už se uklidnil?"

"Ne. Nech ho chvíli proběhnout. Tohle je jeho čas venčení."

"Ty si tu šéf."

Otočil se ke Glípovi a ostře tleskl. Drak sebou trhl, pak se přikrčil k zemi, připravený si hrát.

"Za ním, hochu!"

S překvapující čilostí sebral strážce ze země imaginární míč a předstíral, že ho hodil do vzdáleného kouta zahrady.

Glíp se otočil a vyrazil za ním, přitom rozdupal lavičku a dva keře.

"To je prostě ohromující," zamumlal jsem.

"Nechtěl jsem se vnučovat," řekl Frigo a sedl si vedle mě. "Ale vypadalo to, že ty si chceš povídat a tvůj drak blbnout."

"To je dobrý. Stejně bych si radši popovídal s tebou."

Bylo to poněkud překvapující, ale bylo to tak. Býval jsem vždýcky tak trochu samotář, a i když se později ukázalo, že mi spíš moc nešlo mluvit s lidmi, postupně se mi to zalíbilo.

Doufal jsem, že to nijak neovlivní moje přátelství s Glípem.

"Se mnou? Jasně, šéfe. O čem si chceš popovídat?"

"Ach, o ničem zvláštním. Spíš mi došlo, že jsme spolu nikdy vlastně nemluvili. Víš, jenom my dva. Pověz mi, jak se ti zamlouvá, co tady děláme?"

"Podle mě je to docela dobrý. Nikdy sem o tom moc nepřemýšlel. Jistý je, že tohle není obvyklá mafiánská operace. Máš tu pár podivnejch lidí... ale sou prima. Za kohokoliv z nich bych dal ruku do ohně, tak jsou prima. Je to tu jiný. Ve většině part se každé snaží dostat nahoru... a tak víc času stráví pozorováním sebe navzájem než sledováním protivníků. Tady drží všichni pohromadě a nesnaží se jeden druhýho doběhnout."

"Ty se chceš dostat nahoru, Frigo?"

"Ano i ne, chápeš, jak to myslím? Nechci dělat jednu věc do konce života, ale po postupu nejsem nijak žhavec. Vlastně se mi líbí pracovat pro někoho jinýho. Na něm jsou zásadní rozhodnutí, a já pak musím vykoumat, jak odvést svou práci."

"Tady svou práci bezesporu odvádíš," přikývl jsem. "Nevěděl jsem, jak to mají osobní strážci těžký."

"Opravdu? Páni, od tebe to rád slyším, šéfe. Občas se tu s Kvidem cítíme jenom na obtíž.

Možná proto se tak snažíme odvádět svou práci dobře. Nikdy sem moc nepřemejšlel, jestli se mi líbí, co dělám, nebo kde sem. Mám na mysli, že mě najmou a já dělám, co mi řeknou, a nezáleží na tom, co si myslím. Jasný? Vím ale jistě, že by mi bylo opravdu líto, kdybych musel odejít. Nikdo se ke mně nechoval jako ty a tvoje parta." Frigo možná nepatří mezi nejinteligentnější a nejbystřejší bytosti, které znám, ale jeho čistá upřímnost mě dojímala... a to ani nezmiňuji oddanost, která z toho plynula.

"No, dokud do toho budu mít co mluvit, tak tady bude pro tebe práce vždycky," ujistil jsem ho.

"Díky, šéfe. Už mě začínalo unavovat provádět ty mafiánský kousky, jestli víš, co myslím?" V mozku se mi rozezněl zvonek.

"Když už je o tom řeč, Frigo, myslíš, že by se Mafie vůbec zapletla do té záležitosti s tím zabijákem pověsti?" Strážci se přemýšlením zbrázdilo čelo.

"Kdepak," řekl nakonec. "Spousta lidí nám platí, abysme něco nedělali. Když se do někoho musíme pustit, tak mu na ukázkou něco předvedeme, jako třeba podpálíme dům nebo zlomíme nohu. Koho by zajímalo, když bysme mu zničili kariéru? To, co Tananda říkala o Katovi, bylo zajímavý, ale náš styl to není."

"Ani za patřičnou cenu?" naléhal jsem. "Kolik by asi don Bruce potřeboval, aby sem na nás někoho poslal?"

"Nemám zdání. Řek bych aspoň... počkej ale! Snad si nemyslíš, že Zajda je Kat?"

"No, je..."

"Šéfe, na to zapomeň. I kdyby takovou, práci zvládla, což si zas tak jistě nejsem, jí by na tebe don Bruce nikdy neposlal. Hernajs, vždyť ty si teď jeden z jeho nejoblíbenějších šéfů.

Měl bys ho slyšet..." Frigo si najednou dal ruku pod bradu, aby napodobil podbradek a začal mluvit: "... Tenhle Skeeve, to je šikula, víte, jak to myslím? Pro smilování boží! Kdybych měl sto takových jako on, tak bych moh' ovládnout celou tuhle organizaci." Tak skvěle napodobil dona Bruceho, že jsem se musel smát.

"To je skvělý, Frigo. Už tě někdy viděl tohle dělat?"

"Jsem pořád zaměstnaný a naživu, ne?" zamrkal. "Ale vážně. Se Zajdou štěkáš na špatnej strom. Věř mi, zrovna teď tě její strýček zbožňuje."

"Snad máš pravdu," povzdechl jsem. "A jestli jo, tak jsem tam, kde jsem byl. Kdo je Kat a jak může..."

"Ahoj, kluci! Je tohle soukromý hovor, nebo se můžeme přidat?" Vzhledli jsme a uviděli vcházet do zahrady Zajdu se Stázkou.

"Jen pojdte, Zajdo!" zamával jsem a lehce šťouchl Friga do žeber. "Zrovna jsme se chystali..."

"GLÍP!!!!" Najednou byl přede mnou můj drak. Příkrčený a napjatý vůbec hravě nevypadal. Takhle jsem ho viděl jen párkrát, a to vždycky...

"ZARAZ, GLÍPE! GLÍPE!!!" zařval jsem, příliš pozdě na to, k čemu se schylovalo.

Naštěstí byl Frigo rychlejší než já. Vymrštil se ze sedu a bodyčekem zasáhl krk mého mazlíka, zrovna když drak vychrlil proud ohně. Plameny neškodně ožehly zeď.

Zajda stáhla jednou rukou Stázku za sebe.

"Páni! Co to..."

"Já mu ukážu!" vykřikla Stázka a vztyčila pěstičky.

"STÁZKO!! NECH TOHO!!"

"Ale tat'ko..."

"Nech toho. Dobrá? Frigo?"

"Držím ho, šéfe," zavolal. Oběma rukama přitom pevně držel Glípa okolo tlamy a ten se snažil vymanit. "Zajdo? Jdi se Stázkou dovnitř! Hned!!" Obě honem zmizely z dohledu a já obrátil pozornost na svého mazlíka.

Vypadalo to, že jakmile byla Zajda se Stázkou pryč, uklidnil se Glíp stejně rychle, jako vybuchl. Frigo ho konejšivě hladil po krku a udiveně na mě hleděl.

"Nevím, co se stalo, šéfe, ale teď vypadá normálně."

"Stalo se to," prohlásil jsem zachmuřeně, "že se mě Glíp snažil chránit před něčím nebo někým, koho považoval za hrozbu."

"Ale šéfe..."

"Hele, Frigo, vím, že to myslíš dobře, ale s Glípem jsme spolu už dlouho. Jeho instinktům věřím víc než svému úsudku."

"Ale..."

"Hned teď po tobě chci dvě věci. Zaprvé, odveď Glípa zpátky do jeho stáje... řek bych, že dneska se vyvenčil dost. Pak vyrazíš za donem Bruce. Chci si s ním trochu popovídat o tom jeho "dárku"!"

Kapitola šestnáctá

"Myslel jsem, že jsme přátelé!"

- Banquo

"Říkám ti, parťáku, že je to blbost!"

"K čertu blbost!"

"Zajda nemůže být Kat! Je to začátečník."

"To právě chce, abysme si mysleli. Já přišel na něco jiného!"

"Opravdu? Jak?"

"No... mluvil jsem s ní." Jakmile jsem to vypustil z pusy, už jsem tu díru v logice viděl a Aahz nezůstal pozadu.

"Skeeeve," řekl vážně, "nenapadlo tě, že kdyby byla Kat a ty její terč, že bys nejspíš byl poslední osobou, který by se svěřila? To si opravdu myslíš, že bys jí mohl při normálním rozhovoru oklamat tak, aby odložila mozek?"

"No... možná byla chytřejší. Možná, že to je její způsob, jak nás svést ze stopy." Na to můj partner neřekl nic. Jenom naklonil hlavu a zvedl jedno obočí velmi vysoko.

"Mohl by být," opakoval jsem chabě.

"Ale no tak, Skeeeve. Vzdej to."

"Co?"

"Dokonce i ty potřebuješ víc důkazů než ten nedomrlej, s kterým jsi vyrukoval. Co máš v rukávu?" A měl mě. Měl jsem jenom strach, že můj opravdový důvod bude považovat za mň předsvědčivý než ten, který jsem uvedl.

"Dobrá," řekl jsem s povzdechem. "Jestli chceš doopravdy vědět, co mě předsvědčilo, tak to bylo to, že ji Glíp nemá rád."

"Glíp? To myslíš toho tvýho pitomýho draka? Tohle Glípa?"

"Glíp není pit..."

"Partáku, ten tvůj drak nemá rád mě! To ze mě ještě nedělá Kata!!"

"Taky se tě nikdy nepokoušel upíct!" To ho na moment zarazilo. "To udělal? Opravdu po Zajdě vyjel?"

"Jo, je to tak. Kdyby tam nebyl Frigo..." Jako bych ho vyslovením jeho jména přivolal, strčil strážce hlavu do dveří.

"Hej, šéfe! Don Bruce je tady."

"Přiveď ho."

"Stejně si myslím, že děláš chybu," varoval mě Aahz a opřel se o zeď.

"Možná," řekl jsem neochvějně. "S trochou štěstí mi don Bruce moje podezření potvrdí, aniž bych musel odkrýt svoje karty."

"To chci vidět."

"Tady jsi, Skeeeve. Hoši říkali, že mě chceš vidět." Don Bruce je mafiánský Kmotr. Nikdy jsem ho neviděl, že by na sobě neměl něco v levandulové barvě, a dnešek nebyl výjimkou. Jeho ohoz zahrnoval šortky, sandály, klobouk s širokým okrajem a sportovní košili. Na všem byly tmavě rudé květy. Možná mě Zajdina lekce o oblékání učinila trochu přecitlivělm, ale jeho oděv se nezdál být vhodným pro jednoho z nejmočnějších mužů Mafie.

Dokonce i jeho tmavé brýle měly fialová skla.

"Teda řeknu ti, máš to tady pěkný. Nikdy jsem tu nebyl, ale vím toho spoustu z výroční zprávy. Zvenku to tak velký nevypadá."

"Jsme rádi nenápadní," řekl jsem.

"Jo, já vím. Já jim to v ústředí říkám pořád, že si tu vedeš skvěle. Líbí se mi to. Díky tomu vypadáme dobře." Začalo mi být poněkud nevolno. Probírat s donem Brucem naši operaci bylo to poslední, co jsem chtěl.

"Co takhle trochu vína?" vložil se do toho Aahz, který mi přispěchal na záchranu.

"Je trochu brzy, ale proč ne? Tak! Kvůli čemu jsi chtěl se mnou mluvit?"

"Jedná se o Zajdu."

"Zajda? Ach jo. Jak si vede?" I kdybych už nebyl nastražený, zdála by se mi jeho reakce nadmíru opatrná. Aahz to také postěhl, protože při nalévání vína opět pozdvihl obočí.

"Myslel jsem, že bychom si měli trochu popovídat o tom, proč jsi ji sem poslal."

"Není o čem si povídat. Potřebovals milenkou a já si myslel..."

"Mám na mysli skutečný důvod." Náš host se zarazil, několikrát pohlédl ze mě na Aahze a zase zpátky, potom pokrčil rameny.

"Tak ona ti to řekla, co? Divný, byl bych si myslel, že to bude jediný tajemství, který si nechá pro sebe."

"No, vlastně jsem na to přišel sám. Když na to přišla řeč, tak to odmítla."

"Já to říkám pořád, že jsi chytrý, Skeeeve. Teď vidím, že jsi tak chytrý, žeš mě přiměl přiznat to, cos nedostal ze Zajdy. Velmi dobře." Mrkl jsem triumfálně na Aahze, který měl najednou plné ruce práce s vínem. Navzdory vítěznému pocitu z vyluštění Katovy totožnosti jsem byl pořád více než mrzutý.

"Na co ale nemůžu přijít," řekl jsem, "je to, proč se o to vlastně snažíš. Vždycky jsem s tebou přece jednal na rovinu." Alespoň don Bruce dokázal v rozpacích vypadat vznešeně. "Já vím, já vím. V té době to vypadalo jako dobrý nápad, to je všechno. Byl jsem trochu v úzkých a tohle vypadalo jako neškodná cesta ven."

"Neškodná? Neškodná! Tady mluvíme o celém mém životě a kariéře."

"Hej! No tak, Skeeeve. Nepřeháníš to trochu?! Neřekl bych..."

"Jestli přeháním?"

"No, pořád si myslím, že bys pro ní byl dobrý manžel..."

"Jestli přeháním? Aahzi, slyšels to..." Jakmile jsem se na partáka obrátil, spatřil jsem, že se směje, až rozlévá víno. Čekal jsem od něj všechno možné, ale smích ne...

Pak mi to došlo.

"Manžel?!?!?"

"Jasně. Copak nemluvíme o tomhle?"

"Tady Skeeeve si myslí, že tvoje neteř je Kat a žeš jí na něj poslal, aby mu zničila kariéru," vypravil ze sebe mezi výbuchy smíchu můj parták.

"Kat???"

"MANŽEL????"

"Zbláznil ses??"

"Jeden z nás asi ano!!"
"A co takhle oba dva?" zazubil se Aahz a postavil se mezi nás. "Dá si někdo víno?"
"Ale on říkal..."
"A co to..."
"Pánové, pánové. Je jasný, že se dorozumívání mezi vámi zadrhlo. Navrhuju, abyste si dali trochu vína, a pak to probereme znovu od začátku." Téměř mechanicky jsme oba sáhli po víně a přitom se pořád měřili jako vzteklé kočky.
"Velmi dobře," přikývl parťák. "A teď, done Bruci, jako hostující strana máš podání."
"Co máte s tím Katem!?!" naléhal mafián a naklonil se dopředu tak prudce, že ze sklenky vylil polovinu vína.
"Ty víš, kdo je Kat?"
"Já vím, co je zač! Otázka zní, co má společného s tebou a Zajdou?"
"Nedávno jsme se dozvěděli, že na Skeevea někdo najal Kata," odvětil Aahz.
"... Zrovna v tu dobu, co se objevila Zajda," dodal jsem.
"A to z ní dělá Kata?"
"No, jakmile dorazila, tak vznikly potíže."
"Jako třeba?"
"Nooo... Tananda se odstěhovala kvůli tomu, co padlo za slova, když zjistila, že jednou ráno byla Zajda v mé ložnici."
"Tananda? Ta samá Tananda, co mi dneska, když jsem přišel, řekla "Ahoj"?"
"Ona se... ehm... vrátila."
"Rozumím. A co dál?"
"Vyděsila moje děvče."
"Děvče? Ty máš děvče?"
"No, tak úplně to není... ale měl bych je, kdyby tu Zajda nebyla."
"Ha, ha. Aahzi, copak jsi mu ještě neřekl tu historku o "vrabci v hrsti"?"
"Snažil jsem se, ale on moc neposlouchá." Na svého parťáka se můžu spolehnout, že mě v úzkých vždycky podrží.
"A co dál?"
"Ehmm..."
"Jen mu to řekni!" smál se Aahz.
"Co mi má říct?"
"Můj drak ji nemá rád."
"To mě nepřekvapuje. Se zvířaty nikdy moc nevycházela... tedy aspoň s těmi čtyřnohými.
Stejně ale nechápu, proč by kvůli tomu měla být Kat."
"To je... to je jenom doplněk ostatních důkazů..." Pod kamenným pohledem dona Bruceho mi hlas odumřel.
"Víš, Skeeve," řekl konečně, "i když tě mám rád, tak jsou chvíle jako teď, kdy si přeju, abys byl na opačné straně zákona. Když by žaloba připravila případ jako ty, tak bychom mohli naše výdaje na úplatky snížit o devadesát procent a výdaje na obžalobu o sto procent!"
"Ale..."
"A teď dobře poslouchej, protože to nebudu opakovat. Tady na Bazaru jsi zástupcem Mafie a tedy i mým. Když budeš mít špatnou reputaci, máme ji i my. Chápeš? Jaký by to pro nás asi mělo smysl, abychom najali někoho, aby ti, a tím i nám, zničil pověst?" Dočista v úzkých jsem pohledem hledal pomoc u Aahze.
"Zrovna na tohle jsem se tě chtěl taky zeptat, parťáku." Náhle.
"Nuže," prohlásil don Bruce a povstal, "jestliže je tohle vyjasněný, myslím, že můžu jít."
"Ne tak rychle," usmál se můj parťák a zvedl ruku. "Pořád je tu ta otázka, kterou Skeeve položil: když Zajda není Kat, tak co tady dělá? Cos to říkal o tom manželovi?" Mafián klesl zpátky do židle a sáhl po víně. Přitom se pořád vyhýbal mým očím.
"No, už taky nejsem nejmladší," řekl. "Jednoho dne odejdu na odpočinek, a tak jsem si myslel, že bych se měl začít poohlížet po svém nástupci. Vždycky je hezký, když je z rodiny... myslím z opravdové rodiny, a protože mám neprovdanou neteř..."
"Hej! Počkej chvilku," skočil mu do řeči Aahz. "Chceš snad říct, že tady o Skeeveovi uvažuješ jako o svém možným nástupci?"
"Je to možné. Proč ne? Jak jsem řekl, vede si tu skvěle a je chytrý... aspoň jsem si to myslel."
"Done Bruci, já... nevím, co na to říct," řekl jsem upřímně.
"Tak nic neříkej!" našťavaně odvětil. "Stejně je to všechno daleká budoucnost. Proto jsem ti přímo nic neřekl. Ještě se do důchodu nechystám."
"Aha." Nevěděl jsem, jestli mám cítit zklamání nebo úlevu.
"A co Zajda?" připomněl Aahz.
Mafián pokrčil rameny. "Co se k tomu dá ještě říct? Ona je moje neteř, on je jeden z mých nejoblíbenějších šéfů. Myslel jsem, že to není špatný nápad dát je dohromady a uvidět, co se stane."
"Když já... já nevím," řekl jsem zamyšleně. "Teda, Zajda je moc hezká... obzvláště teď, když vím, že není Kat. Jenom si myslím, že ještě nejsem na ženění připravený."
"Nikdo neříká, že jsi," pokrčil don Bruce rameny. "Neber to špatně, Skeeve. Já se tě do toho nesnažím tlačit. Víš, že to chce čas. Jak jsem řekl, myslel jsem si, že byste se mohli setkat a vidělo by se, jestli se z toho něco vyvine... to je všechno. Jestli ano, fajn. Jestli ne, taky fajn."
Rozhodně nechci nic uspěchat nebo si namlouvat, že vy dva budete hezký pár, když nebudete chtít. Kdyby nic jiného, tak zjistíš, že v ní máš vynikající účetní... a podle tvých účtů bys ji mohl potřebovat."

"Takhle je to?" Konečně byl Aahz doma... nebo u své peněženky, což je to samé.
"Co je na našich financích? Vedeme si dobře."
"Dobře není skvěle. Vy nemáte žádný plán. Podle mě jste tak dlouho žili z ruky do huby, že jste se nenaučili s penězi dělat nic jiného, než je nakupit a utratit. Zajda vám může ukázat, jak můžou vaše peníze pracovat za vás." Aahz si zamyšleně mnul bradu. Bylo zajímavé vidět, jak se můj partner zmítá mezi hrdostí a lačností.
"Já nevím," řekl nakonec. "Zní to dobře a možná se na to ještě podíváme, ale zrovna teď jsme skoro na mizině."
"Podle toho, co jsem slyšel, tak jste na mizině pořád," poznamenal suše don Bruce.
"Ne. Myslím tím, že teď opravdu jsme na tom s financemi nevalně. Máme vázaný velkej kapitál ve vysoký hře dneska v noci."
"Vysoká hra? Jaká vysoká hra?"
"Skeeve se dneska v noci utká v dračím pokeru s Bonbon Ante Kidem, kterej ho vyzval."
"Proto jsem s tebou chtěl mluvit o Zajdě," dodal jsem. "Protože jsem si myslel, že je Kat, nechtěl jsem, aby při té hře dělala nějaké potíže."
"Proč mi o té hře nikdo nic neřekl?" naléhal don Bruce. "Ve vaší zprávě to nebylo!"
"To přišlo až potom."
"Kolik bude v sázce?" Pohlédl jsem na Aahze. Snaha naučit se hrát dračí poker mě tak zaměstnala, že mě ani nenapadlo se zajímat o sázky.
Z ničeho nic byl najednou můj parták celý nesvůj.
"Budou to sázky na stole," řekl.
"Sázky na stole?" zamračil jsem se. "Co je to?" Napůl jsem čekal, že mi řekne, že mi to vysvětlí později, ale namísto toho se s překvapujícím nadšením pustil do vysvětlování.
"Při hře se sázkami na stole začíná každý z vás s určitým obnosem. Pak hrajete, dokud jednomu z vás nedojdou žetony, nebo..."
"Já vím, co to jsou sázky na stole," přerušil ho don Bruce. "Já chci vědět, o kolik se hraje." Aahz zaváhal, pak pokrčil rameny. "Každý čtvrt miliónu."
"ČTVRT MILIONU???" Ani jsem se nemusel snažit to zdůraznit, protože mi přeskočil hlas.
"Tys to nevěděl?" zamračil se mafíán.
"My jsme mu to neřekli," povzdechl Aahz. "Bál jsem se, že kdyby věděl, kolik je v sázce, že se vyplaší. Chtěli jsme mu dát hromadu žetonů, aby s nimi hrál, aniž by věděl, kolik je to peněz."
"Čtvrt milionu?" zopakoval jsem tentokrát trochu ochraptěle.
"Vidiš?" zazubil se Aahz. "Vyplašil ses."
"Ale Aahzi, my máme čtvrt milionu na vyhození?" Partnerův úsměv se vytratil a uhnul očima.
"Na to můžu odpovědět já, Skeeve," řekl don Bruce. "Nikdo nemá čtvrt milionu na vyhození. I kdybys ho měl, tak ho vyhodit nemusíš, jestli chápeš, jak to myslím?"
"Nejsou to všechno naše peníze," řekl pomalu Aahz. "I další do toho dali svoje úspory: Tananda, Kulík, Marfa, dokonce i Kvido a Frigo. Všichni jsme do toho přispěli."
"My taky," prohlásil mafíán. "Mafie v tom jede napůl." Nevím, kdo byl víc překvapen, jestli Aahz nebo já. Ale Aahz se vzpomínal první.
"To je od tebe hezký, done Bruci, ale nechápeš, o co tady ve skutečnosti jde. Tady Skeeve je naprostej začátečník. Jednu noc měl štěstí, a když se to rozneslo, tak ho Kid vyzval. Nemůže to odmítnout, aby nevypadal jako blázen. A když jde po něm Kat, tak si nemůžeme dovolit pominout žádný špatný dojem, kterému můžeme předejít. Proto jsme dali dohromady naše peníze, aby tam Skeeve mohl jít a vznešeně prohrát. Výsledek je předem jasný. Kid ho sežere zaživa."
"... Nejspíš jsi před chvílí neposlouchal," odsekl mafíán. "Jestliže má Skeeve špatnou pověst, máme ji i my. Mafie svoje lidi podporuje, obzvlášť, když jde o veřejnou pověst.
Výhra nebo prohra, jedeme napůl. Jasný?"
"Když myslíš," pokrčil Aahz rameny.
"... A pokus se mi zajistit pár sedadel. Chci svýho chlapce vidět v akci - z první ruky."
"To bude něco stát!"
"Ptal jsem se na to? Prostě..." Už jsem je ale dál neposlouchal. Předtím mi nedošlo, jak pevně za mnou moji přátele stojí.
Čtvrt milionu...
Hned na to mi hlavě uzrálo něco, co se tam formovalo už několik dní. Ať si ostatní myslí, co chtějí, ale já udělám všechno pro to, abych tu partii vyhrál!

Kapitola sedmnáctá
"Zmlkni a rozdávej!"
- Maverick

Tu noc, kdy jsme se vypravili do Rovný šance, viselo nad Bazarem napjaté očekávání.
Nejdříve jsem si myslel, že se mi to díky mé nervozitě a očekávání jen zdá. Jak jsme ale kráčeli, bylo stále více a více patrné, že to není jenom moje představa.
Nespěchal k nám žádný kupec nebo prodavač, žádný Dabel nás nezdržoval nabízením zboží.
Naopak, jak jsme mezi stánky procházeli, hovor i obchod ustával a každý nás pozoroval. Pár jich vykřiklo přání

"hodně štěstí" nebo přátelské poznámky, že se uvidíme po partii, ale většina jen v tichosti fascinovaně zírala.

Jestli jsem kdy měl nějaké pochybnosti o existenci nebo rozsahu šeptandy a klepů na Bazaru, tak po téhle noci jsou navždy pryč. Každý, a myslím tím každý, věděl, kdo jsem, kam jdu a co mě čeká.

Svým způsobem to bylo zábavné. Už dřív jsem si uvědomil, že se obvykle v nejbližším okolí snažím být nenápadný a zvykl jsem si procházet se bez povšimnutí. Moje nakupovací výprava mi získala jistou proslulost, ale ve srovnání s tímhle to nebylo nic. Dnes v noci jsem byl hvězda! Věděl jsem, jak je výsledek hry nejistý, a proto jsem se rozhodl tuhle chvíli využít a hrát to až do konce.

Do jisté míry to bylo snadné. Byli jsme hotové procesí. Kvido a Frigo nás kryli ve svém pracovním oděvu, v balaňácích se zbraněmi, a postupující před námi, čistili nám cestu.

Tananda a Kulík to uzavírali a zlověstně si měřili každého, kdo se přiblížil moc blízko. Aahz kráčel hned přede mnou, ve dvou velkých vacích nesl naše peníze do hry. Kdyby si kdokoliv zahrával s myšlenkou nás kvůli těm penězům přepadnout, tak stačilo, aby se podíval na Aahzovo vykračování a lesk v jeho žlutých očích, a hned by přišel na to, že jsou snadnější způsoby jak zbohatnout... jako třeba zápasit s draky nebo rýžovat zlato v močále.

Stázku jsme přes její hlasité a rozhořčené protesty nechali doma. Trval jsem na svém. I bez jejího vyrušování a rozptylování bude ta hra dost tvrdá. Marfa se nabídla, že s ní zůstane.

Prohlásila, že by stejně byla tak nervózní, že by se na to nemohla dívat.

Zajda měla na sobě vypasované, zářivě bílé šaty. Visela mi na ruce, jako bych byl ta nejdůležitější věc v jejím životě. Nemálo závistivých očí přeletovalo z ní na mě a zpět.

Stejně ale nikoho neoklamalo, kdo byl středem pozornosti. Uhodli jste. Já! Přes to všechno, byl jsem to já, kdo mířil zkřížit zbraně s legendárním Bonbon Ante Kidem na jeho vlastním poli... u karetního stolu. Moje oblečení vybírala Zajda. Skvěl jsem se v tmavě hnědé košili s rozhalenkou a ve světle šedých kalhotách s vestou. Cítil jsem se a vypadal na milion... no, řekněme na čtvrt milionu. Když mám dnes v noci dostat naloženo, byl jsem alespoň připravený přijmout to stylově... o což v téhle parádě vlastně šlo.

Aahzovu pyšnou chůzi jsem se ani nesnažil napodobit, věděl jsem, že bych při srovnání prohrál. Pouze jsem ležerně kynul rukou těm, co mi přáli štěstí, a spokojil se s pomalou a odměřenou vznešenou chůzí. Cílem bylo vzbuzovat dojem neuspěchané sebedůvěry. Ve skutečnosti jsem se cítil, jako bych kráčel pod šibenici, ale ze všech sil jsem to skrýval a snažil se usmívat.

Jak jsme se blížili k Rovný šanci, dav znatelně houstl. S ohromením jsem si uvědomil, že je to kvůli hře. Ti, kteří neměli dost vlivu nebo peněz, aby se dostali dovnitř, se potloukali kolem v naději, že se jako jedni z prvních dozvědí, jak partie dopadla. Věděl jsem, že hraní na Bazaru něco znamená, ale nikdy bych si nepomyslel, že je takto populární.

Shromáždění se před námi rozesupovalo a udělalo nám cestu až ke dveřím. V davu jsem začal rozeznávat tváře lidí, které jsem znal. Táhle na mě nadšeně mával Gus a táhle...

"Viky!" Odbočil jsem z našeho přímého směru a celé procesí zastavilo.

"Ahoj, Skeeve!" usmál se upír a poplácal mě po rameni. "Ať ti dneska štěstí přeje!"

"Budu to potřebovat," odvětil jsem. "Ale vážně, chtěl jsem se u tebe zastavit a poděkovat ti za to varování o Katovi." Vikovi se protáhl obličej. "Měl bys potíže mě najít. Brzo přijdu o kancelář."

"Opravdu? To jdou kšefty tak špatně?"

"Ještě hůř. Je tady příšerná konkurence."

"Tak víš, co? Zastav se zítra u mě a promluvíme si. Možná, než se zavedeš, bychom mohli vymyslet nějakou malou půjčku nebo dokonce ti přenechat nějaké zakázky."

"Páni! Díky, Skeeve!" Náhle mě něco napadlo. "Přijď okolo poledne. To budeme obědvat!" Připadalo mi to jako opravdu dobrý nápad. Divím se, proč obchodníci nepřišli už dřív na to, probírat svoje záležitosti při obědě. Z nějaké důvodu, ještě než se usmál, Viky na mě zamrkal.

"Tak na obědě," řekl.

"Ehm... nerad vyrušuju, partáku, ale máš schůzku, na který bys měl být."

"Správně, Aahzi. Viky! Zítra!" Poté jsem se nechal uvést do Rovný šance.

Jakmile jsem vešel do baru a herny, zašuměl potlesk. Stěží jsem se udržel, abych se neohlédl za sebe. Ať už fandili mně nebo druhé straně, lidi tady byli, aby se podívali na hru a kdyby nic jiného, byli mi vděční, že jim obstarám zábavu na večer.

Náhdera. Já tu riskuju čtvrt milionu, aby se snad tahle sebranka nenudila a měla nový program.

Od té doby, co jsem tu byl naposled, to v klubu přestavěli. Uprostřed místnosti stál jediný karetní stůl, zatímco okolo stěn se tlačila spousta lidí. Dav venku byl možná početnější, ale ti uvnitř klubu to doháněli vlivem a významností. Všechny jsem je nepoznal, ale ti, které jsem zahlédl, mě přivedli k přesvědčení, že ke sledování téhle partie se tu shromáždila "Kdo je kdo" z celé Pakly. Byl tady Fac-an, můj domácí a předseda Pakelské obchodní komory, se svou obvyklou bandou přátel. Když se naše pohledy střetly, zdvořile pokývl, ale měl jsem podezření, že ve skutečnosti doufá, že mě uvidí prohrát.

Jak slíbil, byl tu i don Bruce. Se smíchem zvedl nad hlavu propletené ruce a krátce jimi potřepal. Odhadoval jsem, že to bylo gesto na povzbuzení. Tedy alespoň jsem doufal, že mě nezdravil nějakým tajným mafiánským znamením smrti. Tohle mě ale samozřejmě napadlo, až když jsem mu zamával na oplátku.

"Skeeve! SKEEVE! Můžeš na moment?" Rozhlédl jsem se okolo a po svém boku uviděl Ekla.

"Jasně, Ekle," pokrčil jsem rameny. "Co pro tebe můžu udělat?" Dabel vypadal nadmíru nervózně, byl ještě o několik odstínů šedší než obvykle. "Já... slib mi, že mi to nebudeš mít za zlé. Moje čestné slovo, za ten dnešek nemůžu. Já jsem to jenom zařídil, když přišel Kid s tou výzvou. Já mu o tobě neřekl... čestně." Musím říct, že mě tím překvapil.

"Jasně, Ekle. Nikdy jsem si nemyslel, že ty..."

"Kdybych věděl, kam to povede, tak bych tě tehdy nikdy nepozval, tím spíš..." Najednou jsem byl ve střehu.

"Počkej, Ekle! O čem to mluvíš?"

"Jsi odrovnanej!" vysvětloval Dabel a vystrašeně se rozhlížel. "Proti Kidovi nemáš šanci.

Jenom chci, abys chápal, že když tu dneska prohraješ všechny peníze, že tohle jsem nechtěl.

Nechci, abyste pak ty nebo tvoje parta po mně šli s krví podlitejma očima." Že jsem odrovnanej, to jsem, jak víte, věděl taky. Ale zarazilo mě, že to ví i Ekl.

"Ekle, myslím, že bychom měli spíš..." Přerušil mě hlasitý výbuch smíchu a jásání. Mezitím, co jsem si mohl krk vykroutit, abych zjistil, co se děje, zmizel Ekl v davu. Po takto ukončené rozmluvě jsem svou pozornost obrátil k důvodu toho povyku.

"Kdo je to?" řekl jsem a kývl k postavě, která zrovna vešla do klubu.

Aahz mě vzal konejšivě okolo ramen.

"To je on. To je Bonbon Ante Kid."

"TOHLE že je Kid????!!" Muž ve dveřích byl neobyčejný, byl ohromný... no, řekněme, že byl velký jako Marfa. Tak nějak jsem očekával někoho v mém věku. Tenhle člověk byl ale něco jiného.

Byl bez jediného vlásku, bez vousů, bez obočí, úplně holohlavý. Kůži měl bledě modrou, což v kombinaci s jeho tloušťkou a vráskami dělalo dojem napůl splasklé modré koule na kuželky. Oči měl ale úplně tmavé, a když mě spatřil, lehce se v nich zablýsklo.

"Tohle je Kid?" zopakoval jsem.

Aahz pokrčil rameny. "Říká se mu tak už dlouho." Ten chlap jako hora měl s sebou dva vaky, které byly hodně podobné těm, jež přinesl Aahz.

Opatrně je předal jednomu z diváků.

"Vyměňte to!" nařídil dunivým hlasem. "Doslechl jsem se, že se tu dneska večer hraje." Z nějakého důvodu to vyvolalo u publika hlasitý smích a potlesk. Nepřipadalo mi to tak legrační, ale zdvořile jsem se usmál. Kidovy oči zachytily nedostatek mého ocenění a zablýskly vztekem.

"Ty musíš být Velký Skeeve." Hlas mu přešel do nebezpečného předení, ale pořád se odrážel od stěn. Překvapivě lehkým krokem ke mně přistoupil a napřáhl ruku na uvítanou.

Dav zadržel dech.

"... A ty musíš být ten, kterému říkají Bonbon Ante Kid," odvětil jsem a svěřil ruku do jeho sevření.

Opět jsem byl překvapen... tentokrát jemností jeho stisku.

"Jenom doufám, že tvoje magie není tak dobrá jako tvoje pověst."

"To je legrace, zrovna jsem doufal, že budeš mít tak málo štěstí, jako je humoru v těch tvých vtipcích." Nemínil jsem to útočně. Prostě mi ta slova vyklouzla dřív, než jsem je mohl zarazit.

Kidovi ztuhl obličej.

Přál jsem si, aby někdo změnil téma hovoru, ale v místnosti se rozlehlo mrtvé ticho.

Náhle můj protivník zvrátil hlavu dozadu a srdečně se rozesmál. "To se mi líbí!" prohlásil.

"Víš, zatím nikdo neměl ty nervy mi říct, že moje vtipy nestojí za nic. Už pomalu chápu, kdes sebral kuráž přijmout moji výzvu." Místnost ožila, všichni se naráz začali bavit nebo se smát. Cítil jsem, že jsem právě prošel jakýmsi zasvěcovacím obřadem. Zalila mě vlna úlevy... bylo v tom ale ještě i něco jiného.

Zjistil jsem, že se mi Kid líbí. I když nebyl nejmladší, určitě nebyl žádný křivák, kterého jsem spíš očekával.

"Díky, Kide," řekl jsem potichu, využiv hluku kolem. "Musím přiznat, že mám rád, když se někdo dokáže smát sám sobě. Já sám to dělám často."

"Vždyť je to pravda," zamumlal a rozhlédl se, aby se ujistil, že nás nikdo jiný neposlouchá.

"Když bys to nechal být, tak ti tihle půjdou po krku. Hele, ještě než začnem, nedáš si něco k pití?"

"Tolik si zas nevěřím," zasmál jsem se. "Chci mít čistou hlavu, až se do sebe pustíme."

"Jak chceš," pokrčil rameny.

Než jsem mohl něco odpovědět, otočil se k davu a opět pozvedl hlas. "Nemůžete se utiřit?" zařval. "My tady chceme hrát karty!" Jako kouzlem se hluk utiřil a všechny oči se opět otočily k nám.

Zjistil jsem, že jsem si to pítí měl dát.

Kapitola osmnáctá

"Svěř svůj osud větru."

- L. Bernstein

Stál nás očekával. Stály u něj jen dvě židle, před každou úhledně vyrovnané žetony.

Náhle mě popadla panika, protože jsem si uvědomil, že nevím, která židle stojí čelem k jihu.

Zachránil mě Aahz. Vystřelil z davu, popadl jednu židli a přisunul mi ji, abych se na ni posadil. Pro dav to bylo zdvořilé gesto, ale moji kamarádi věděli, že jsme byl nebezpečně blízko porušení pravidel, která jsem se tak usilovně a pracně nadřel.

"Karty!" nařídil Kid, jakmile se usadil na protější židli, a zvedl ruku.

V ruce se mu zhmotnil nový balíček karet. Prohlížel si ho jako sklenici vína, pozvedl ho ke světlu, aby se ujistil, že je krabička neporušená a dokonce očíchal i zálepky, aby se ujistil, že všude je to samé tovární lepidlo.

Uspokojen mi balíček karet nabídl. Usmál jsem se a rozpráhl ruce, abych ukázal, že jsem spokojený. Sákryš, to teda jo! Jestli on nic nenašel, tak je hotovka, že já bych nepoznal vůbec nic.

Nicméně vypadalo to, že gesto na něj udělalo dojem, a než balíček otevřel, lehce se mi uklonil. Jakmile byly karty z krabičky venku, náhle jako by jeho tlusté prsty ožily. Hbitě se začaly míhat, vyndaly žolíky a daly je stranou, a pak začaly karty míchat, vždy jednu kartu zespoda a jednu zeshora.

Jak jsem to sledoval, došlo mi, proč byl jeho stisk tak jemný. Jakmile se jeho tlusté prsty pustily do díla, byly najednou půvabné, jemné a citlivé. To nebyly ruce nějakého nádeníka, tím méně bojovníka. Byly tady pro jednu jedinou věc: míchání a rozdávání karet.

Ted' byl balíček zhruba zamíchán. Kid balíček sebral, srovnal a několikrát ho rychle zamíchal. Jeho pohyby byly tak přesné, že když skončil, tak ho ani nemusel znovu srovnávat... jen ho položil do středu stolu.

"Sejmeš pro rozdávání?" zeptal se.

Zopakoval jsem předchozí gesto. "Jsi můj host." Dokonce i tohle udělalo na Kida dojem... a na diváky taky. Místností se rozlehl tichý šum, jak probírali klady a zápory mého činu. Pravdou ale bylo, že potom, co jsem viděl, jak Kid s kartami nakládá, stydl jsem se ukázat, jak já to neumím.

Sáhl po balíčku a karty opět ožily. V hypnotizujícím rytmu začal opět karty míchat a přitom na mě pořád bez mrknutí hleděl. Věděl jsem, že mě začíná opouštět vůle, ale neměl jsem sílu s tím bojovat.

"Takže Ante bude, řekněme, jeden tisíc?"

"Řekněme pět tisíc," opáčil jsem.

Rytmus se zadrhl. Kid si to zaškobrtnutí uvědomil a šikovním pohybem ho zamaskoval. Na chvílku karty odložil a sáhl po žetonech.

"Takže pět tisíc," řekl a hrst jich hodil doprostřed stolu. "A... moje značka." K žetonům v banku přibyl malý bílý mentolový bonbón.

Odpočítával jsem svoje žetony, když tu mě něco napadlo.

"Jakou má cenu?" řekl jsem a ukázal na bonbón.

To mého protivníka překvapilo.

"Co? Mentolky? Měďák rolička. Ale nemusíš..." Než stačil domluvit, přidal jsem ke svým žetonům drobnou minci, přisunul je do středu stolu, sáhl po jeho bonbónu a strčil ho do pusy.

Tentokrát obecnostvo, předtím než zmlklo, úžasem vydechlo. Po několik úderů srdce se v místnosti neozýval jiný zvuk, než drcení mentolky mezi mými zuby. Málem jsem svého troufalého činu litoval. Bonbón byl hrozně silný.

Konečně se Kid zazubil.

"Chápu. Chceš mi sníst štěstí, co? Dobrý. Moc dobrý. Zjistíš ale, že vyvést mě z rovnováhy chce něco víc." Říkal to žoviálně, ale jeho oči ještě více potměly a karty začal míchat ostřeji, jakoby pomstychtivě. Věděl jsem, že jsem zaskóroval.

Mrkl jsem na Aahze. Ten na mě mohutně zamrkal.

"Sejmi!" Balíček byl přede mnou. S hranou nonšalancí jsem z něj zhruba v půlce sejmul a opět se opřel. I když navenek jsem se snažil vypadat nenuceně, v duchu jsem držel všechny palce a prsty a všechno, co se držet dalo. Vymyslel jsem svou vlastní strategii a tu jsem s nikým neprobíral... dokonce ani ne s Aahzem. Ted' uvidíme, jak bude fungovat.

Jedna karta... dvě karty... tři karty ke mně po stole doklouzaly, lícem dolů. Zarazily se hezky vedle sebe, další projev Kidovy dovednosti, a ležely tam jako časované bomby.

Nevšímal jsem si jich a čekal na další kartu.

Přišla, doplachtila lícem nahoru vedle svých sestřiček. Byla to kárová sedmička a Kid dával sobě...

Kárová desítka. Desítka!

Pravidla se mi vybavila jako písnička, na kterou jsem si nemohl vzpomenout. Odkrytá desítka znamená, že moje sedma je plonková... bezcenná.

"Moc to sněžený štěstí nepomohlo, co?" uchichtl se Kid a rychle mrkl na své zakryté karty.

"Má desítka... to bude pět tisíc."

"... A pět navrch." Vzdech davu byl tentokrát ještě hlasitější... nejspíš proto, že se k němu přidali i moji trenéři.

Slyšel jsem, jak si Aahz hlasitě odkašlal, ale nepodíval jsem se tam. Kid na mě hleděl s neskrývaným překvapením. Očividně čekal, že buď složím, nebo nepůjdu výš... nejspíš proto že to byla rozumná věc.

"Na tu plonkovou kartu si sakra pyšnej," řekl zamyšleně. "Tak jo, dobrá. Hlásím. Bank sedí." Doplachtily další dvě karty lícem nahoru. Dostal jsem desítku. Desítku křížovou, abych byl přesný. To přebíjelo jeho desítku a oživilo mou sedmu.

Kid dostal srdcového jednorožce. Divokou kartu! Ted' mám v odkrytých trumfovou desítku a sedmu proti jeho páru desítek.

Nádhera.

"Nebudu ti nic namlouvat." Protivník se usmál. "Párová desítka má cenu... dvaceti tisíc."

"... A dvacet navrch." Kidův úsměv se vytratil. Očima přeletěl moje karty a pak přikývl. "Hlásím." Žádná poznámka. Žádný vtipný postřeh. Přinutil jsem ho přemýšlet.

Další karty byly na cestě. Do mé řady přibyla srdcová trojka. Plonková karta. Na druhé straně Kid dostal...

Srdcovou desítku!

Ted' jsem se díval na desítkovou tercku proti mé trumfové desítce se sedmičkou. Moje odhodlání se na okamžik zachvělo, ale pak jsem se vzmužil. Na změnu jsem zašel až příliš daleko..

Kid na mě zamyšleně hleděl. "Nepředpokládám, že bys s tímhle šel na třicet?" řekl.

"Nejen že šel, ale zvednu i tvých třicet." V místnosti se ozvaly tlumené výkřiky nevíry... a některé netlumené. Některé hlasy z těch druhých jsem poznal.

Kid jen zavrtěl hlavou a beze slova přisunul do banku odpovídající počet žetonů. Dav ztichl a natáhl krky, aby viděl další karty.

Mně pikového draka a srdcového obra Kidovi.

Pro nikoho žádná pomoc... kromě toho, že Kid má v odkrytých tři srdcové.

Chvilí jsme oba studovali karty toho druhého.

"Musím přiznat, že nemůžu přijít, na co sázíš, Skeeve," povzdechl můj soupeř. "Ale tyhle karty stojí za padesát."

"... A padesát navrch." Namísto odpovědi se Kid opřel a zíral na mě.

"Rád bych si něco ověřil," řekl. "Buď jsem to naprosto propásl, anebo ses ještě na svý zakryté karty nepodíval."

"Správně." Dav začal opět mumlat. Někteří z nich to uniklo.

"Takže sázíš naslepo?"

"Správně."

"... A přihrazuješ mi jen tak pro zábavu." Přikývl jsem.

To nechápu. Jak můžeš čekat, že vyhraješ?"

Než jsem odpověděl, chvilku jsem na něj upřeně hleděl. Aspoň se na mě upřela pozornost celé místnosti.

"Kide, v dračím pokeru jsi tady nejlepší. Roky jsi strávil pilováním svých schopností k dokonalosti a nic, co by se tu dneska v noci stalo, by to nezměnilo. Já, já mám štěstí... pokud se to tak dá říct. Jednu noc jsem měl štěstí, a to mi vyneslo šanci si tu s tebou dneska zahrát."

Proto takhle sázím."

Kid zavrtěl hlavou. "Možná jsem pomalejší, ale pořád to nechápu."

"Při dlouhé hře by tvoje schopnosti moje štěstí odrovnaly. Tak to chodí vždycky. Takže jsem usoudil, že jediná šance, kterou mám, je vsadit na tuhle jedinou kombinaci... vsadit všechno na jednu kartu. Veškeré schopnosti ze všech dimenzí nejsou při jediné hře nic platné."

Ta závisí na štěstí... a tím jsme na tom oba stejně."

Můj soupeř nad tím chvilí rozvažoval, pak zaklonil hlavu a vyštěkl smíchy.

"To žeru!" vyrazil ze sebe. "Celýho půl miliónu na jednu hru. Skeeve, tvůj styl se mi líbí."

Ať vyhraju nebo prohraju, je to radost si s tebou zahrát."

"Děkuju, Kide, nápodobně."

"Mimochodem, máme rozehranou hru. Nerad bych tyhle lidi napínal, když už víme, jaká bude sázka."

Odsunul zbytek svých žetonů do banku. "Hlásím tvý zvýšení a znovu zvyšuju... na pětatřicet. Sázím všechno."

"Souhlas," řekl jsem a přesunul svoje žetony.

"Tak se podíváme, co tam máme," mrkl a sáhl po balíčku.

Mně kárová dvojka... křížová osma Kidovi... pak další karta licem dolů.

Dav se tlačil, aby viděl, jak si můj soupeř prohlíží poslední kartu.

"Skeeve," řekl skoro s politováním. "Máš zajímavou strategii, ale já mám dobrou kombinaci... opravdu dobrou."

Otočil dvě karty.

"Celý drak... čtyři obři a párová desítka."

"Hezká kombinace," uznal jsem.

"Jo. Správně. Tak ukaž, co máš ty."

S veškerou jistotou, kterou jsem mohl sebrat, jsem obrátil svoje karty.

Kapitola devatenáctá

"Copak nerozumíš legraci?"

- T. Eulenspiegel

Když jsme vešli do dveří, Marfa vzhledla od knihy a bonbónů.

"To bylo rychlý," řekla. "Jak to dopadlo?"

"Ahoj, Marfo. Kde je Stázka?"

"Nahoře ve svých pokojích. Když se chtěla podruhé vyplížit ven, tak jsem jí poslala do postele, a držím tady u dveří hlídku. Jaká byla hra?"

"Pořád ti říkám, žeš to zbodal," zavrčel Aahz. "Ze všech nejblbějších triků sis vybral..."

"Ale no tak, partáku. Už se stalo. Dobrý? Štve tě, že jsem se s tebou předtím neporadil."

"To je to poslední..."

"ŘEKNE MI NĚKDO, JAK TO DOPADLO?"

"Cože? Aha. Promiň, Marfo. Vyhrál jsem. Tady Aahz je naštvanej, protože..."

Náhle jsem se vznesl, jak mě zavalilo mohutné obětí a polibky. Má učednice vyjadřovala potěšení nad novinou.

"To si piš, že vyhrál. Vyhrál to levou rukou," zazubila se Tananda. "Něco takového jsem neviděla."

"V otočenějších měl tři jednorožce a křížovou šestku," zuřil Aahz. "Tři divoký karty, což s pravidlem o změně barvy jednou za večer na kárový sedm dává..."

"Zatracenej čistej fleš!" zapěl Kulík. "Kterej sfouknul Kidova celého draka a největší bank, co kdy Bazar viděl."

"Já věděla, že to dokážeš, tatko!" vyjekla Stázka, která vyklouzla ze své skrýše na schodech.

Takhle tedy vypadalo to její uložení do postele.

"Přál bych ti, abys viděla Kidův obličej, Marfo," pokračoval trol rozjásaně. "Vsadím se, že si přál, aby měl s sebou místo mentolek zaživačí sodu."

"A mělas vidět ty lidi. Roky se o tom bude povídat!"
Marfa mě konečně postavila na zem a zvedla ruce.
"Zaražte! Počkejte! Mám pocit, že mi něco uniklo. Tady sekáč vyhrál. Je to tak? Takže odkráčel se vši poctou?"
Sourozenci zuřivě zakývali. Já se snažil popadnout dech.
"Tak proč Zelenošupináč bublá vzteky? Myslela bych si, že bude jásat nejvíc."
"PROTOŽE TY PENÍZE ZAHODIL! PROTO!!!"
"Ano. To to vysvětluje." Marfa zamyšleně přikývla.
"Ale no tak, Aahzi! Já je nezahodil."
Už jsem přišel na to, že popadnout dech je daleko snadnější, když se musíte bránit.
"Hej! Počkat!" řekla moje učednice a postavila se mezi nás. "Než vy dva zase začnete, tak to řekněte Marfě.
Nezapomeňte, že já tam nebyla."
"No, s Kidem jsme si po hře popovídali. Je to fakt bezvadnej chlap. Dozvěděl jsem se, že vsadil úplně všechno, co měl..."
"To tvrdil on," odfrkl Aahz. "Já si myslím, že nám hrál na city."
"... a tak jsem zapřemýšlel. Snažil jsem se, aby neutrpěla ani Kidova, ani moje reputace, ať partie dopadne, jak chce. Nejvíc jsem se ale chtěl vymanit z kruhů hráčů dračího pokeru a všechny ty horkokrevné vyzývatele přenechat jemu..."
"Až potud s tím souhlasím."
"Aahzi! Nech ho to dopovídat, jo?"
"... Ale zbankrotované by nemohl dál hrát, a tím bych se stal pro ty horlivce prvořadým terčem. Tak jsem mu těch čtvrt milionu, co prohrál, vrátil..."
"Vidíš! VIDÍŠ!!! Co jsem ti říkal?"
"... jako PŮJČKU, aby mohl dál hrát a sázet..."
"Proto jsem říkal, že měl... jako půjčku?"
Zazubil jsem se.
"Jo, jo. Víš, je to v rámci konceptu "namísto hromadění nechat tvý peníze, aby pracovali za tebe". Když poprvé přišel na přetřes, tak se ti přece ohromně zamlouval. Samozřejmě, že ti nadšení dlouho nevydrželo a odkráčel jsi, ještě než jsme to mohli probrat dál."
Sarkasmus, kterému jsem v mém hlase nechal zaznít, vyšel u Aahze naprázdno. Nebylo to nic překvapivého, když si uvědomíte, že řeč byla o penězích.
"Tak půjčku, jo?" pravil zamyšleně: "S jakým úrokem?"
"Zajdo, pověz mu to."
"ZAJDO??"
"Hej! Vzpatuj se, vždyť jsi u toho byl taky, ne? Chtěl jsem vidět, co náš účetní dovede.
Zajdo?"
"No, nikdy jsem se sázkami nezabývala, tedy jako účetní, takže jsem to musela zvládnout jaksi za pochodu. Myslím si ale, že se mi pro nás podařilo uzavřít fakt slušnou smlouvu."
"Což znamená..."
"Než nám to Kid vrátí... a musí to splatit naráz, žádný splátky, budeme dostávat polovinu z jeho výher."
"Hmmm," zabručel můj parták, "To není špatný."
"Jestli tě napadá něco dalšího, co jsem měla chtít, tak jsem ochotná..."
"Kdyby ho něco dalšího napadlo," řekl jsem a zamrkal na ni, "tak si piš, že by to už teď hulákal. Provedlas to skvěle, Zajdo."
"Jej, díky, Skeeve."
"A teď, kdyby byl někdo tak laskav a otevřel nějaké víno... docela rád bych to oslavil."
"Šéfe, uvědom si, že teď spousta lidí ví, že tu máš spoustu peněz v hotovosti," naléhal Kvido a přesunul se blíž ke mně. "Myslím, že bysme měli, jakmile se Frigo vrátí, tady pořádně posichrovat bezpečnost, víš, co mám na mysli?"
"Kde je vlastně Frigo?" rozhlížela se Marfa.
"Za chvíli tu bude," usmál jsem se. "Měl jsem pro něj po partii malou pochůzku."
"Tak na tebe, Skeeve!" zvolal Kulík a pozvedl svůj pohár. "Po všech těch našich starostech, jak přežít partii s Kidem a zachovat si reputaci, se nyní odvažuji prohlásit, že z toho vyšel tak, že jsi na tom ještě líp než předtím."
"To je pravda," zachichotala se jeho sestra. "To by mě zajímalo, co si asi o tomhle myslí Kat."
Na tuto narážku jsem čekal. Pořádně jsem se nadechl a ještě pořádněji napil vína. Pak jsem zaujal svůj maximálně nedbalý postoj.
"Nač se dohadovat, Tanando? Proč se rovnou nezeptat?"
"Co to má znamenat, Skeeve?"
"Řekl jsem, proč se nezeptat přímo Kata? Koneckonců, ona je zrovna s námi tady v pokoji."
Rozverná nálada se vmžiku vypařila a každý na mě zíral.
"Partáku," zamumlal Aahz, "myslel jsem, že jsme to vyřešili, když jsme mluvili s donem Brucem."
Zarazil jsem ho máchnutím ruky.
"Po pravdě řečeno, sám jsem zvědavý, co si o tom Kat myslí. Proč nám to neřekneš..."
Stázko?"
Moje svěřenkyně se začala pod pohledy všech potit.
"Ale tat'ko, já přece ne... ty... ále, sakra! Tys na to přišel, co?"
"Hm, jo." Bez sebemenšího pocitu triumfu jsem přikývl.

Ztěžka vzdychla. "No, tak jo. Stejně jsem se to chystala vzdát. Jenom jsem doufala, že se mi podaří vycouvat, než se prozradím. Kdyby ti to nevadilo, teď bych si docela ráda taky dala to víno."

"Posluž si."

"STÁZKO?!?"

Aahz se konečně vzpamatoval, aby se projevil. Samozřejmě, u něj to byl reflex. Ostatním to ještě docházelo.

"Nenech se tím vzhledem malý holky oklamat, Aahzi," zamrkala. "V mé dimenzi jsou lidičky malé a sladké. Správně oblečené se můžeš vydávat za mladšího, než jseš... za mnohem mladšího."

"Ale... ale..."

"Aahzi, minutku o tom uvažuj," řekl jsem. "Hned první den to bylo všechno na talíři. Děti, a děvčátka obzvlášť, při nejlepším uvádějí do rozpaků, při nejhorším dělají trable. Trik je v tom, že od nich trable čekáš, takže tě ani nenapadne, že by to mohlo být promyšlené a naplánované."

Odměl jsem se, abych se napil vína. Nikdo mě tentokrát otázkami nepřerušoval.

"Když si to zpětně probereš, tak většinu našich problémů přímo nebo nepřímě zapříčinila Stázka. Plácla, že Zajda byla v mé posteli, aby naštvála Tanandu, a když to nezabralo, tak si zarýpala, že tu žije zadarmo, což Tanandu přimělo uvažovat o odchodu... stejně tak promyšleně při lekci magie shodila Marfu. Ze stejného důvodu, aby i ji přiměla odejít."

"A taky to skoro zabralo," poznamenala moje učednice zamyšleně.

"Ta záležitost na Bazaru taky nebyla žádná náhoda," pokračoval jsem. "Stačilo, aby počkala na vhodnou příležitost a předstírala, že je naštvaná, abychom ji nepodezírali, že tu spoušť udělala záměrně. Jestli si vzpomeneš, tak se mě dokonce snažila přesvědčit, že žádné lekce v dračím pokeru nepotřebuju."

"Samozřejmě," poznamenala Stázka, "dělat tohle, když si lidi myslí, že jsi dítě, není vůbec snadný."

"Největší stopou byl Glíp. Myslel jsem si, že se mě snažil chránit před Zajdou, ale ve skutečnosti šel po Stázce. Pořád ti říkám, že je chytřejší, než si myslíš."

"Připomeň mi, abych se tvému drakovi omluvil," řekl Aahz a hleděl na Stázku.

"Byl to dobrý plán," povzddechla. "Fungoval na devadesát devět procent. Problém byl, že tě každý podceňoval, Skeeve... tebe a tvý přátele. Myslela jsem, že nebudeš mít dost peněz na zaplacení rozzuřeným kupcům, co jsem jim zničila stánky. A tví přátelé..."

Pomalu zavrtěla hlavou.

"Obvykle, když se rozkřikne, že jsem se dala do práce, tak to mám pak lehčí. Kamarádi oběti se vypaří, aby taky nedostali zásah. Snažit se je přimět, aby zůstali, nebo se vrátili, to ještě všechno zhoršuje. Zničit něčí kariéru nebo pověst zahrnuje taky ho odříznout od jeho opor, kamarádů a přátel."

Pozvedla své víno a s úsměškem mi připila.

"Tví přátele neutekli... a když, tak jakmile se doslechli, že jsi v průšvih, vrátili se. Pak jsem začala mít na tuhle zakázku jiný názor. Víš, jsou kariéry, které by se ničit neměly. Podle mě, ta tvoje je jedna z nich. Můžeš to brát jako poklonu... myslím to vážně. Proto jsem toho stejně chtěla nechat. Uvědomila jsem si, že tentokrát do toho nejdu naplno."

Postavila sklenici a vstala.

"No, to bysme měli. Jdu si nahoru zbalit. Uděláme dohodu. Když všichni slíbíte, že nikomu neřeknete, kdo slavný Kat je, tak rozšířím, že jste tak nepřekonatelný, že vás ani Kat nedoběhl. Dobrá?"

Když jsem se díval, jak odchází, s překvapením jsem si uvědomil, že mi bude chybět.

Navzdory tomu, co řekl Aahz, bylo docela hezký mít tady dítě.

"Tak takhle?" zamračil se můj parták. "To jí necháš jen tak odejít?"

"Já jsem měl být obět. Takže tohle je moje sólo. Kromě toho žádnou škodu nenadělala. Jak před chvílí zdůraznil Kulík, jsme na tom líp, než když přijela."

"No, je tu ta škoda, kterou jsme museli zaplatit za tu její malou ukázkou magie na Bazaru."

Tentokrát, i když šlo o peníze, jsem ale měl před partákem náskok.

"Na to jsem, Aahzi, nezapomněl. Jenomže jsem vymyslel, jak si tu ztrátu nahradit odjinud."

Víš, poslední varování bylo... počkej. Tady je máme."

Do pokoje vešel Frigo, s sebou táhl Ekla.

"Nazdar, Skeeve," řekl Dabel a kroutil se ve strážcově sevření. "Tady tvůj... ehm, kamarád mi řekl, že mě chceš vidět?"

"Když jsem mu to řekl, snažil se vyklouznout, šéfe," zapištěl Frigo. "Proto mi to tak dlouho trvalo."

"Nazdar, Ekle," přivítal jsem ho. "Posaď se. Chci si s tebou trošku popovídat o kartách."

"Ale no tak, Skeeve. Už jsem ti říkal..."

"Sedni si!"

Ekl zapadl do vykázané židle, jako by se zemská tíže ztrojnásobila. Vypůjčil jsem si totiž tón z Frigovy ukázky dračího výcviku. Zabralo to.

"Ekl se snažil říct," vysvětloval jsem Aahzovi, "že mě dneska večer před hrou varoval, že nemám šanci, a prosil mě, abych to nebral nijak zle... že ta partie s Kidem nebyl jeho nápad."

"Je to tak," spustil Dabel. "Prostě se to rozkřiklo..."

"Zajímalo by mě ale, jak věděl, že nemám šanci?"

Pokusil jsem se vycenit zuby, jak to dělává Aahz a usmál se na Ekla. "Víš, ta dnešní hra mě nezajímá. Doufal jsem ale, že bys nám mohl víc říct o jiné hře... víš, o té, při které jsem vyhrál Stázku."

Dabel se nervózně rozhlédl kolem po zamračených pohledech.

"Já... nechápu, co máš na mysli."

"Já ti to usnadním. Teď už vím, že ta hra byla zfxlovaná. Jedině tak jsi mohl dopředu vědět, jak jsem v dračím pokeru

slabý. Namíchal jsi mi to tak, aby bylo jistý, že vyhraju hodně, tak hodně, že v tom bude Stázka. Zajímalo by mě, jak s to bez užití magie nebo telepatie udělal."

Ekl se na židli zavrhl. Když promluvil, málem jsme ho neslyšeli.

"Označený karty," řekl.

Pokoj vybuchl.

"OZNAČENÝ KARTY??"

"Ale jak..."

"To nemohlo..."

Mávnutím jsem je utišil.

"To dává smysl. Uvažujte," radil jsem. "Přesněji, vzpomeňte si na naši výpravu do Limbu.

Pamatujete si, jak to bylo těžký se bez magie proměnit? Na Bazaru si každý zvykne uvažovat, že se věci dají dělat jen s pomocí magie, a zapomene, že jsou způsoby, jak dosáhnout stejného cíle bez magie... jako falešný fousy nebo označený karty."

Ekl vyskočil.

"To mi ale nemůžeš vyčítat! Tak holt někdo přišel a zaplatil mi, abych zařídil, abys vyhrál.

Sakra, řek bych, že bys měl být šťastnej. Vždyť sis polepšil, ne? Tak proč se rozčilovat?"

"Vsadím se, že kdybych se fakt snažil, tak na něco přijdu."

"Hele, jestli tohle měla být pomsta, tak se ti jí dostalo. Dneska jsem vsadil proti tobě a prohrál balík. Jestli chceš krev, tak už jsem vykrvácel!"

Dabel se zřetelně potil. Zase ze mě začal být, bůhví proč, nervózní.

"Klid, Ekle. Nechci ti ublížit. Spíš ti chci pomoci... stejně jako jsi ty pomohl mně."

"Jo?" pravil podezřívavě.

"Říkáš, že jsi švorc. To můžeme napravit."

"Cože! !??" vybuchl Aahz, ale Tananda ho šťouchla do boku, takže se zamračeně odmlčel.

"Zajdo?"

"Jo, Skeeve?"

"První věc, co zítra uděláš, že prosmejčíš Rovnou šanci. Projdi účetní knihy, udělej inventuru a navrhní za klub slušnou cenu."

Ekl zamrkal.

"Můj klub? Ale já..."

"... Pak připrav smlouvu, abychom ho mohli od Ekla převzít... za polovinu navržené ceny."

"COŽE!!??" vyjekl Dabel a zapomenul na svůj strach. "Proč bych měl svůj klub prodávat za..."

"... Za víc, než by stál, kdyby se rozneslo, že tam při hře podvádíš?" dokončil jsem za něj.

"Jseš přece prohnanej kšeftař, Ekle. Kromě toho potřebuješ peníze. Je to tak?"

Ekl ztěžka polkl a než promluvil, olízl si rty. "Je to tak."

"Cos to, Ekle, říkal?" zamračil se Aahz. "Nějak jsem tě neslyšel."

"Já ano," řekl jsem přísně. "No, už tě, Ekle, nebudeme dál zdržovat. Je mi jasné, že se chceš vrátit do klubu a trochu to tam poklidit. Jinak bychom museli náš odhad snížit." Dabel se chystal něco zavrčet, ale pak si to rozmyslel a ztratil se do noci.

"Myslíš, že nám to nahradí tu náhradu škody, part'áku?" otázal jsem se nevěnně.

"Skeeve, občas mě udivuješ," odvětil Aahz a uznale pozvedl pohár. "Jestli už žádná další překvapení nejsou, jsem pro mejdan."

Lákalo mě to, ale už jsem to rozjel a nechtěl jsem propásnout vhodný okamžik.

"Je tu ještě jedna věc," oznámil jsem. "Když jsme se vypořádali s Katem a Kidem, myslím, že bychom mohli přistoupit k hlavnímu problému, který se objevil... protože jsme tu všichni."

"Hlavní problém?" zamračil se můj partner. "Co je to?"

Zhluboka jsem se nadechl a pustil se do toho.

Kapitola dvacátá

"Tak co máme dnes nového?"

- P. Severák

Všichni na mě upřeně hleděli, jak si v ruce točím pohárem a rozhodují se, kde začít.

"Jestli jsem vám při téhle šlamastyce připadal trošku nesoustředěný," začal jsem konečně, "tak to bylo proto, že jsem zápasil s dalším problémem, který mi došel. Byl to velký problém.

Pro mě tak velký, že všechno ostatní bylo druhořadé."

"Vůbec nevím, o čem to mluvíš, part'áku," zamračil se Aahz, "Nic mě nenapadá."

"Právě jsi to řekl, Aahzi. Klíčové slovo je "partner". Nám dvěma se daří opravdu dobře, ale nejsme v tomhle domě sami. Když jsme mluvili s Kulíkem a on říkal, že život není vždycky posvácení, tak mě chvíli trvalo vyluštit, o čem to mluví, ale nakonec mi to došlo."

Podíval jsem se na trola.

"Živnost moc nekvete, co, Kulíku?"

"Nerad si stěžuju, ale..."

"Já vím, ale možná bys tentokrát měl. Předtím jsem na to nepomyslel, ale co jste se k nám přestěhovali, tak jsi dostával pořád mň a mň zakázek. Je to tak?"

"Je to pravda, Kulíku?" zeptal se Aahz. "Nevšiml jsem si..."

"To si nevšiml nikdo, Aahzi, protože pozornost byla vždycky zaměřená na nás. Duo Aahz a Skeeve bylo vždycky první přede vším a před každým. Tak nás zaměstnalo budování naší skvělé pověsti, že jsme si nevšimli, co to způsobuje našim kamarádům, kteří mají na našem úspěchu velké zásluhy."

"Ach, no tak, Skeeve, kámoši," zasmál se Kulík stísněně. "Řek bych, že to trochu přeháníš."

"Opravdu? Kšefty ti nejdou a stejně je na tom Tananda. Neraď to říkám, ale udělala dobře, že odešla. S námi se tu dusila. Kvido a Frigo se málem odrovnali, jak se snažili být skvělými osobními strážci, protože měli strach, že zjistíme, že je nepotřebujeme a pošleme je zpátky."

Dokonce ani Marfa si nemyslí, že by tady byla přínosem. Zajda přišla poslední a snažila se mi říct, že nám může prospět jedině jako ozdoba!"

"Po dnešku je to lepší, Skeeve," opravila mě Zajda. "Po vyjednávání s Kidem a úkolu ocenit Rovnou šanci si myslím, že ti můžu pomoci i jinak než vypínáním prsou."

"To je přesný!" přikývl jsem. "To mi dává odvahu navrhnout plán, který jsem ukuchtil."

"Plán? Jaký plán?"

"Chtěl jsem o tom s tebou mluvit, Aahzi. Vlastně jsem o tom chtěl mluvit s vámi všemi."

Tenhle dům, tahle domácnost vlastně nefunguje na základě partnerství. Je to společnost.

Každý v tomhle pokoji přispívá k úspěchu celé party. Myslím, že je na čase k tomu přihlédnout a podle toho to tady změnit. Potřebujeme systém, kde by se každý podílel na tom, co se podnikne. Pak k nám klienti budou chodit jako za skupinou. Stanovíme ceny, budeme vyřizovat zakázky nebo si je předávat a podílet se na zisku jako skupina. To je moje nabídka vycházející z mého soukromého názoru. Co si o tom myslíte?"

Rozhostilo se ticho. Až jsem se začal obávat, že se snaží přijít na taktický způsob, jak mi sdělit, že patřím do vypolstrované cely.

"No nevím, Skeeve," řekl nakonec Aahz.

"Něco není jasné?" naléhal jsem.

"Nevím, jestli se máme jmenovat Magic, Inc. nebo Chaos, Ltd."

"Magic, Inc. je už zabraný," namítla Tananda. "Kromě toho si myslím, že jméno by mělo být trochu víc vznešené a formálnější."

"Když to tak bude, tak asi budou klienti trochu překvapení, až nás uvidí, chápeš, jak to myslím?" zapojil se Kvido.

"My zrovna nejsme vznešený a formální."

Opřel jsem se a zhluboka si vydechl. Jestli je zajímavá jenom tohle, tak to jim můj nápad stál aspoň za úvahu.

Marfa zachytila můj pohled a zamrkala.

Opětoval jsem jí pohled s pocitem ospraveditelné pýchy.

"Přijímá tahle společnost nový zájemce?"

Otočili jsme se a uviděli ve dveřích Stázku s kufrem v ruce.

"O své kvalifikaci vám asi nic říkat nemusím," pokračovala, "ale tuhle partu obdivuju a byla bych pyšná, kdybych byla jejím členem."

Parta si vyměnila pohledy.

"No, Stázko..."

"Je to ještě neurčitý..."

"Ty živly ještě moc neovládáš..."

"Co myslíš, Skeeve?" řekl Aahz. "Přes nábor starých nepřátel jseš tu obvykle nejlepší ty."

"Ne," řekl jsem pevně.

Znovu se na mě zadívali.

"Pardon, že to zní tak neúctupně, když jsem předtím prohlásil, že by všichni měli mít právo do toho mluvit," pokračoval jsem, "ale buď Stázka, nebo já."

"V čem je problém?" zamračila se Stázka. "Myslela jsem, že spolu pořád dobře vycházíme."

"To ano," přikývl jsem. "Nezlobím se na tebe. Nechci ti zničit kariéru, ani tě zmlátit nebo se mstít. My ale děláme jinou práci."

Zvedl jsem hlavu a naše pohledy se střetly.

"Já prostě nesouhlasím s tím, jak pracuješ. To je všechno. Říkáš, že naši partu obdivuješ - a to, co nás pojí, je důvěra. A ty to děláš tak, že získáš důvěru lidí, a pak ji zradíš. I kdybys k nám byla poctivá, tak bych nechtěl pracovat s někým, kdo si myslí, že takhle jde vydělávat."

Domluvil jsem a nikdo se neozval proti.

Stázka zvedla kufr a zamířila ke dveřím. V poslední chvíli se ke mně otočila a v jejích očích jsem uviděl slzy.

"Na to nemám co říct, Skeeve," řekla, "ale stejně bych si přála, aby ses rozmyslel a vzal mě."

V naprostém tichu odešla.

"Ta slečna zmínila důležitý bod," řekl po chvíli Kulík. "Jaký je náš názor na nové členy?"

"Jestli je přijímáme, tak bych ráda dala k úvaze Víkyho," přidala se Marfa.

"Nejdřív se musíme rozhodnout, jestli někoho dalšího potřebujeme," opravila Tananda.

"Což nás přivádí k otázce rozdílu mezi dohodou o provedení práce a trvalou smlouvou," řekl Frigo. "Myslím, že není možné, abychom měli všichni stejné podíly."

"Zrovna k tomuhle jsem si něco načrtla, Frigo," ozvala se Tananda a zamávala ubrouskem, na který něco načmárala.

"Počkej chvíli, teď musím něco oficiálně navrhnout."

I když mě to celé zajímalo, těžko jsem se soustředil, o čem je řeč. Ani nevím proč, v hlavě jsem měl pořád Stázčín obličej.

Jistě, co jsem řekl, bylo tvrdé, ale nezbytné. Když vedete živnost nebo nějakou skupinu, tak musíte stanovit zásady a ty dodržovat. Na sentimentalitu není místo. Udělal jsem správnou věc, ne? Nebo ne?